

Cứu Thục

Contents

Cứu Thục	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	33
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38
29. Chương 29	40
30. Chương 30	41
31. Chương 31	42
32. Chương 32	43
33. Chương 33	44
34. Chương 34	45
35. Chương 35	46
36. Chương 36	49
37. Chương 37	50
38. Chương 38	52
39. Chương 39	53
40. Chương 40	54
41. Chương 41	55

42. Chương 42	56
43. Chương 43	57
44. Chương 44	59
45. Chương 45	60
46. Chương 46	62
47. Chương 47	63
48. Chương 48	64
49. Chương 49	65
50. Chương 50	66
51. Chương 51	67
52. Chương 52	70
53. Chương 53	71
54. Chương 54	72
55. Chương 55	74
56. Chương 56	75
57. Chương 57	76
58. Chương 58	78
59. Chương 59: Pn1	80

Cứu Thục

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, đại thúc thụ, ngược luyến tàn tâm, ngược tâm. Editor: Băng TiêuBeta –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-thuc>

1. Chương 1

Sờ sờ túi, ai~ thuốc lá hết rồi, xem ra lại phải đi quãng đường dài mới mua được.

Bạch Vĩnh không có mục đích đi đi lại lại trong khu vườn, quả nhiên là người có tiền, ngay cả khu vườn nhỏ này cũng đã ngang với tiêu chuẩn công viên quốc gia, nhất định tốn không ít tiền, cần gì phải làm thế chứ, thật quá lãng phí, số tiền này hẳn có thể mua được không ít thuốc lá ha.

Bạch Vĩnh vừa đi vừa nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhìn thấy xa xa một người đang chậm rãi đi tới, bộ dáng lom khom liếc mắt một cái đã biết là ai, hôm nay thật là “may mắn”, Bạch Vĩnh cười khổ một chút sau đó liền thay bằng bộ mặt lưu manh tươi cười nghênh đón:

“A, ông, không ngờ lại gặp ông ở đây, thời tiết hôm nay thật đẹp, ông ra ngoài đi dạo hả?”

“Chát!” Một âm thanh trong trẻo bỗng vang lên trong khu vườn yên tĩnh, khuôn mặt trắng nõn của Bạch Vĩnh ngay lập tức hiện lên hồng ửng hình năm ngón tay.

“Phi! Cái từ ‘ông’ là để cho con chó như mày gọi sao? Cút ngay?”

Vừa nói ông vừa cầm cây ba toong đẩy Bạch Vĩnh ra. Cái tát hết sức của ông đã làm mái tóc đen mềm mại của Bạch Vĩnh rối tung lên, dấu hồng ửng trên làn da trắng nõn do không thường ra ánh sáng mặt trời càng hiện rõ ràng hơn. Lấy tay lau đi chút tơ máu ở khóe miệng, ánh mắt Bạch Vĩnh lại càng âm đạm, khuôn mặt vốn bình thường lúc này đây lại trông vô cùng dịu dàng xinh đẹp.

“Thiếu chút nữa quên luôn đi mua thuốc lá.”

Vừa nói Bạch Vĩnh vừa mang theo chút bất đắc dĩ mà chậm rãi đi vào trong vườn hoa.

“Xin ngài cẩn thận suy nghĩ lại!”

“Không cần.”

“Nói thế nào thì Tiểu Vinh cũng là cháu của ngài mà.”

“Cái tên tạp chủng kia không xứng làm cháu ta! Bạch quản gia, chú ý thân phận của người. Người chỉ cần làm theo những gì ta nói là được.”

Vốn đang đưa lưng về phía quản gia, đột nhiên lão gia xoay người lại trừng mắt nhìn hắn.

“Vâng.... đúng vậy, tôi hiểu rồi, lão gia.” Tay vô thức mà nắm chặt lại, quản gia hơi run trả lời.

“Người cũng không cần phải trưng cái bộ mặt sinh ly tử biệt đó với ta, ta đã viết một tấm ngân phiếu rồi, số tiền này đủ để hắn sống cả đời.”

Lão gia mỉm cười, sau đó xoay người chậm rãi rời đi:

“Nhớ cho kỹ, đừng để hắn xuất hiện tại Lâm gia một lần nào nữa.”

Đợi lão gia đi, Bạch quản gia mới chậm rãi cúi đầu, thân thể vì tức giận mà không ngừng run rẩy.

“Đây là máu mủ tình thâm sao..... ha ha ha ...”

Bạch quản gia ngửa mặt lên trời cười to, trong phút chốc lại cuộn mình lại, trong miệng không ngừng lầm bầm:

“Vĩnh, Vĩnh, xin lỗi...”

2. Chương 2

Bạch Vĩnh chậm rãi ngồi xổm xuống, chuẩn bị bò qua cái lỗ thủng vào khu vườn.

Ai~ ngồi xổm mà cũng khó khăn, quả nhiên là người già, đầu khớp xương cứ cứng đơ... Có lẽ ta nên đi xin Bạch thúc đục cái lỗ này to ra mới được (=.=”).

Lần đầu chui qua cái lỗ này là lúc nào nhỉ? Chính bản thân hắn cũng chẳng nhớ rõ, đại khái hình như là lúc ba tuổi, ai bảo hắn ngu, đi bắt bướm lại bị Lâm lão gia phát hiện, thế là từ lúc đó hắn cũng không được phép đi ra bằng cửa nữa, thôi quên đi, nói thế nào hắn cũng may mắn rồi, ít nhất bây giờ còn có cái lỗ để hắn có thể trốn đi mua thuốc lá. Bạch Vĩnh vừa nghĩ vừa bò vào trong, đột nhiên chân bị một lực túm chặt, kéo Bạch Vĩnh ra ngoài.

Hôm nay thật đúng là “quá may mắn” mà!

Bạch Vĩnh suy nghĩ trong đầu, sau đó vẻ mặt hắn lập tức chuyển thành nịnh nọt ton hót, vội đứng dậy nói:

“Ôi chào, hôm nay cơn gió nào đưa Lục thiếu gia, Đoạn thiếu gia tới vậy, mà sao hai vị lại đứng đây, nơi này nóng bức lắm, mau vào nhà ngồi đi.”

Đối mặt với hai vị thiếu gia tướng mạo anh tuấn như thiên sứ hạ phàm mới hơn hai mươi tuổi này làm Bạch Vĩnh trong lòng toát mồ hôi lạnh, ở cùng bọn họ một thời gian, hắn biết chắc thế nào cũng xảy ra chuyện chẳng lành. Quả nhiên một vị thiếu niên tóc vàng nâng cằm Bạch Vĩnh lên, sau đó ấn xuống làm Bạch Vĩnh quỳ trên mặt đất.

“Lão già, đừng lăm nhăm nữa, ta đi tìm người lâu như vậy, người cũng biết lý do rồi, cái miệng của người chỉ cần cố gắng hùa hạ ta là được, nói nhiều làm gì.”

Một vị thiếu niên đứng bên thiếu niên tóc vàng đột nhiên há miệng hét to:

“A Đoạn, anh thật hèn hạ mà! Em cũng muốn!”

Đoạn Dịch, con trai độc nhất của tập đoàn Đoạn thị, một trong năm mươi tập đoàn lớn nhất thế giới.

Đoạn Dịch khẽ thở dài nhìn về phía thiếu niên rồi cương chiêu nói:

“Tiểu Triệt đừng nóng vội, lập tức đại thúc sẽ chơi đùa với em, chỉ có điều...”

Đột nhiên Đoạn Dịch âm lãnh nhìn về phía Bạch Vĩnh đang quỳ dưới đất:

“Chỉ có điều không biết lúc đó đại thúc có còn sức mà chơi đùa với em nữa không thôi?...”

Bầu trời thoáng chốc trở nên mù mịt, Bạch Vĩnh liếc nhìn khuôn mặt Đoạn Dịch, rõ ràng trông như một thiên sứ, vì sao trời sinh tính cách lại như ác ma đây? Đang lúc Bạch Vĩnh thần thờ, đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai hắn:

“Này, lão già, sao tự dưng dờ cái mặt ra vậy?”

Đoạn Dịch túm tóc Bạch Vĩnh kéo lên:

“Được rồi, chỉ cần ngươi làm cho ta thoải mái, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật, thế nào?”

Bí mật...? Từ nhỏ đến lớn ta làm gì có bí mật nào, nhưng mà, dù ngươi không nói cho ta biết, ta cũng phải giúp ngươi phát tiết thôi, ha ha, quả nhiên ta thật tiện.

Đang tự cười giễu cợt mình, đột nhiên một cái tát mạnh mẽ giáng xuống.

“Cười cái gì? Nhanh lên!”

Hai tròng mắt bị tóc che khuất, Bạch Vĩnh cởi quần thiếu niên ra, cầm dục vọng sớm đã trưởng to lên của đối phương cho vào miệng:

“A... ư.... miệng của ngươi đúng là chỉ dùng để hầu hạ người mà, ha ha, quả đúng là tiện nhân.”

Nhìn thân thể nam nhân có chút run rẩy, Đoạn Dịch cười càng lớn hơn.

Thật ghê tởm, khó chịu quá... dạ dày lại bắt đầu đau lên rồi.

“Thằng oắt con, dám phá phách lúc lão gia đang nghỉ ngơi trong vườn hả?”

“Không phải! Cháu chỉ muốn bắt con bướm thôi!”

Trời lạnh như thế hắn bị ném xuống nước, thật khó chịu quá, hắn sắp không thở được rồi.

“Này, dừng lại được rồi đấy, coi bộ nó sắp chết đuối kìa, mau kéo nó lên đi.”

Dạ dày... đau quá....

Ánh mắt Bạch Vĩnh từ từ mơ hồ, chuyện quá khứ cùng hiện tại đan xen lẫn nhau. Lục Triệt lo lắng nhìn Bạch Vĩnh, sau đó nhìn Đoạn Dịch nói:

“A Đoạn, đại thúc hình như không ổn lắm.”

Đoạn Dịch lúc này vừa tức vừa giận, bản thân thì đang sắp cao trào, nhưng lúc nhìn nam nhân đang thất thần như vậy, hắn lại thở hồng hộc tát cho nam nhân một cái, sau đó dịch thể trực tiếp bắn vào trong miệng nam nhân.

“Khụ khụ...” Bạch Vĩnh ho khan một trận nhưng lại càng khiến mình khó chịu hơn.

“Cầm nhỏ ra, nuốt vào cho ta! Tiện nhân!”

Bạch Vĩnh cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm mà nuốt dịch thể xuống.

“Được rồi, lão già, nói cho ngươi biết, mà dù không nói thì lát nữa ngươi cũng sẽ biết thôi.”

Thiếu niên vẽ mặt cười nhạo nói tiếp:

“Lập tức sẽ có người đuổi ngươi ra khỏi Lâm gia. Ngươi cái gì cũng không biết, vậy thì sau này ngươi sống thế nào đây? Dừng cái miệng của ngươi cố gắng hầu hạ ta, biết đâu ta sẽ cho ngươi ít tiền. Ha ha ha...”

Đoạn Dịch cười nhạo xong liền ôm Lục Triệt ra khỏi Lâm gia.

Ánh tà dương đỏ tươi như máu, khu vườn trở nên âm u, chỉ còn sót lại một nam nhân đang cuộn mình trong góc tường.

Vừa rồi Đoạn Dịch nói cái gì... chắc chỉ là lừa gạt thôi...

Ôi... dạ dày lại bắt đầu đau rồi...

3. Chương 3

Bạch Vĩnh ngồi trên đất một hồi lâu, đợi dạ dày bớt đau sau đó hắn mới chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ bụi trên quần áo, nhưng quần áo hắn nhiều chỗ bị rách, mồ hôi cũng đã ướt đẫm chiếc áo sơ mi cùng với một bên mặt bị sưng đỏ, nhìn là biết nam nhân chật vật đến mức nào.

Ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, dưới ánh tà dương trông lại càng thêm cô đơn tĩnh mịch.

Bạch Thúc bây giờ chắc chắn đang đi tìm ta.

Bạch Vĩnh xoa xoa vết máu khô trên khóe miệng rồi chậm rãi ra khỏi khu vườn.

“Cháu về rồi.”

“A! Tiểu Vĩnh, rốt cục cháu cũng về rồi, thúc còn tưởng cháu lại lạc đường...” Đang mừng rỡ đột nhiên quần gia thay đổi sắc mặt:

“Cháu... làm sao vậy?”

“Bạch thúc, không sao, chẳng qua lúc nãy tẩn bộ trong vườn không cẩn thận bị ngã thôi.”

Bạch Vĩnh miễn cưỡng cười cười, chạy nhanh về phía phòng khách, vừa chạy vừa hét lớn:

“Bạch thúc, cháu đói bụng quá à

~!”

Bạch quần gia nhìn hắn chạy, sững nịch cười cười, sau đó đi về phía phòng bếp:

“Được rồi, thúc lập tức mang đồ ăn cho cháu.”

Tối đó là buổi tối hạnh phúc nhất của Bạch Vĩnh, Bạch thúc không chỉ chuẩn bị đồ ăn mà hắn thích nhất, lại còn chuẩn bị loại rượu mà hắn thích uống nữa. Bạch quần gia không kết hôn, cũng chưa có vợ, cho nên hôm đó, Bạch Vĩnh và Bạch quần gia ăn uống vui vẻ cả đêm.

“Ha ha, Tiểu Vĩnh à, cả đời này thúc hạnh phúc nhất chính là gặp được cháu, nhìn cháu lớn lên, cháu không biết thúc hạnh phúc đến mức nào đâu! Nhưng mà, ở trong Lâm gia này, thúc chỉ là một quần gia nhỏ bé, nhìn cháu bị lão gia và tiểu thư bắt nạt... cũng không có cách nào giúp được. Bây giờ, lão gia còn... còn...”

“Bạch thúc đừng nói nữa.” Bạch Vĩnh ngắt ngang lời quần gia: “Hôm nay để cháu thoải mái uống đi, cái gì cũng đừng nghĩ nữa, cũng chẳng cần nói gì hết!”

“Được được. Uống nào!”

Cả một đêm, điều “bí mật” kia tuy không được nói ra nhưng trong lòng ai cũng đều biết... cũng không thể trốn tránh được...

Đêm khuya, Bạch quần gia đi vào phòng Bạch Vĩnh, lúc này Bạch Vĩnh đã ngủ say.

“Vĩnh...”

Vuốt ve mái tóc đen của Bạch Vĩnh, Bạch quần gia nói tiếp:

“Lão gia bảo cháu không được xuất hiện ở Lâm gia nữa. Thúc cũng biết, điều đó chính là cháu sẽ phải đi nơi khác, lần này cháu đi... bao lâu thúc mới được nhìn thấy cháu đây... Vĩnh...”

Đêm nay... dài dằng dặc...

4. Chương 4

Trời còn chưa sáng, Bạch Vĩnh đã rời giường, thu dọn đồ đạc của mình rồi mang theo một cái bao đồ nhỏ chậm rãi đi ra khỏi Lâm gia, nhìn biệt thự xa hoa đằng sau, Bạch Vĩnh khẽ thở dài một cái, xoay người đi về phía con hẻm nhỏ tối tăm. Bạch quản gia sớm đã đứng đó chờ, nhìn Bạch Vĩnh ở trước mặt, trong mắt ông hiện đầy không đành lòng:

“Vĩnh, cho cháu cái này.”

Bạch Vĩnh cầm lấy, thì ra là thuốc dạ dày.

“Cảm ơn Bạch thúc.”

“Sau này cố gắng tự chăm sóc bản thân, cháu lớn đến từng này cũng chưa từng tiếp xúc với xã hội bên ngoài, không những thế khuôn mặt lại thanh tú, nhớ phải cẩn thận đó.”

Bạch Vĩnh nghe xong cười cười nói:

“Bạch thúc, cháu cũng ba mươi rồi, còn có thể bị sao chứ?”

“Thúc vẫn lo lắng, cháu phải thật cẩn thận, thôi được rồi, cho cháu cái này nữa.”

Lần này là một tờ ngân phiếu.

“Bạch thúc, cái này thúc cầm đi, coi như là cháu báo đáp bao năm dưỡng dục của thúc, cháu đi đây! Bạch thúc, hẹn gặp lại.”

Vừa dứt lời, Bạch Vĩnh đã bỏ chạy thật nhanh.

“Này, Bạch Vĩnh!”

Nhìn Bạch Vĩnh biến mất trong cơn hẻm nhỏ, trong lòng ông không hiểu sao cảm thấy vô cùng bất an.

Có phải mình quá kích động không nhỉ?

Bạch Vĩnh không mục đích mà đi trên đường, bây giờ công việc không có, sớm biết vậy đã cầm theo ít tiền rồi. Sờ túi áo lấy ra mấy trăm đồng mua bao thuốc ngồi trên ghế đá hút.

Vì sao dù bé đứa bé hay không bé nhưng chỉ cần là giới nữ nhìn thấy ta đều đi vòng đây? (Bởi vì bộ dạng bây giờ của đại thúc làm người ta rất dễ liên tưởng đến sắc ma chứ sao =.=)

“A! Có trộm!” Một tiếng thét chói tai làm Bạch Vĩnh tỉnh táo lại, chỉ thấy một nam nhân đội mũ chạy tới, trong tay còn cầm một cái ví.

“Tránh ra, tránh ra!”

Nam nhân đẩy Bạch Vĩnh ra, rồi biến mất ở ngã rẽ phía trước.

“Ghe tởm!”

Bạch Vĩnh vội vàng đuổi theo nam nhân, nhào lên người hắn, nhưng người đó lại nhanh hơn Bạch Vĩnh, xoay người một cái, nhân tiện áp đảo lại Bạch Vĩnh, sau đó lại tiếp tục bỏ chạy, chỉ lưu lại cái mũ cùng ví của người phụ nữ kia.

“Tìm được rồi! Tên trộm ở đây này, mọi người mau tới!”

Chỉ thấy bốn năm người đàn ông to lớn chạy về phía Bạch Vĩnh.

“Làm gì thế hả, tên trộm chạy mất tiêu rồi!”

Không thèm nghe Bạch Vĩnh hét to, mấy người đàn ông đề hấn lôi vào sở cảnh sát.

Sở cảnh sát

“Vẫn không chịu nhận tội hả?”

Mấy người mặc sắc phục bao vây lấy nam nhân đang nằm sấp trên mặt đất, tay của nam nhân đã bị trói mà trầy xước, mặc dù thân thể đã tới cực hạn, nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên định như cũ:

“Không... không phải ta trộm.”

“Vẫn còn nói dối!”

“A!”

Giày da lại một lần nữa đá vào bụng Bạch Vĩnh.

“Thật mà, không phải ta... ư...”

“Không ngờ một lão già như ngươi lại chịu được lâu như vậy, ha ha ha...”

Nam tử bắt đầu nổi giận mà đá liên tục, không hiểu sao hắn lại không tìm được cảm giác muốn chà đạp nam nhân trước mắt này, nhìn nam nhân chịu thống khổ nhưng chỉ cau mày không rên một tiếng làm hắn càng thêm kích động:

“Lão già, ngươi có kêu không hả?”

Tiếng giày da không ngừng vang lên quanh quần trong phòng thẩm vấn:

“Này, đủ rồi đó, hình như hắn hôn mê rồi.”

“Đúng vậy, đừng đánh chết hắn, nếu không chúng ta chịu không nổi đâu, đi thôi.”

Hai người đứng bên cạnh nam tử bắt đầu lo lắng, nam tử đành dừng lại, nhưng phát hiện nam nhân quả thật đã hôn mê nằm trên mặt đất, máu tươi ướt đầm quần áo, khôi phục lại lý trí, nam tử giật mình không hiểu sao lúc này mình lại muốn nhìn bộ dáng khuất phục của nam nhân kia đến mức đánh hắn thành như vậy.

“Các người làm cái gì thế?”

Một giọng nói lạnh như băng thoáng chốc vang lên, nhiệt độ trong phòng thẩm vấn chợt giảm xuống, một nam tử tóc vàng chói mắt mặc bộ vest màu đen, khuôn mặt tuấn mỹ như được điêu khắc, đôi mắt lóe lên khí thế khiếp người, đôi môi gợi cảm ngấn gọn chỉ phun ra một chữ:

“Biến!”

Vài nam tử mặc sắc phục vội vàng chạy trốn chết.

“Chủ tịch.”

Sau lưng nam tử tóc vàng không biết từ lúc nào xuất hiện một nam nhân trung niên đeo kính đen.

“Đưa hắn về biệt thự, còn những người vừa này... để cho bọn hắn chết không có chỗ chôn.”

“Vâng, chủ tịch.”

5. Chương 5

Biệt thự Lâm gia.

“Trang sức của ta đâu rồi, khẳng định là tên tiểu tử này trộm, đánh nó cho ta, xem nó có chịu khai ra không.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

“Không, không phải con trộm!”

“Lại còn chối nữa, tên tiện nhân này thật đúng là ngang ngạnh mà, đánh, tiếp tục đánh, xem hắn có dám chối nữa không.”

Cả người phẳng phất như bị hỏa thiêu, hai mắt dần biến thành màu đen, sau đó chỉ còn nghe được tiếng thịt toác ra và tiếng gãy xương rắc rắc.

“Đại tiểu thư, nó ngắt rồi ạ.”

“Hừ, ném nó vào trong nước, xem nó còn giả chết đến bao giờ!”

“Đừng!”

Bạch Vĩnh đột nhiên mở mắt ra bật mạnh dậy, nguyên nhân vì kinh hãi quá độ mà không ngừng thở dốc, thì ra chỉ là mộng...

“Người tỉnh rồi?” Một vị nam nhân đeo kính đen đứng bên giường, bốn phía đều là đồ đạc trang trí theo phong cách Châu Âu, bày biện vô cùng xa hoa làm cho Bạch Vĩnh tưởng mình vẫn còn trong giấc mộng, mà hắn thì đang nằm trên một cái giường xa hoa lộng lẫy:

“Ồ... xin hỏi người là...” Bạch Vĩnh hồi tưởng lại chuyện ở sở cảnh sát, vẻ mặt xấu hổ hỏi.

“Lý thư ký, nếu hắn tỉnh rồi, người lập tức ra ngoài cho ta.” Ánh vào mi mắt là một mái tóc màu vàng chói lóa.

“Vâng, chủ tịch.”

Nam nhân đeo kính cúi đầu một cái rồi đi ra khỏi phòng.

“Đoạn... Đoạn Dịch.” Bạch Vĩnh giật mình nhìn nam tử trước mắt.

“Lâu rồi không gặp, lão già, à phải gọi là kẻ trộm tiền chứ nhỉ?” Mang theo một tia cười nhạo, Đoạn Dịch cư cao lâm hạ (từ trên cao nhìn xuống) nhìn nam nhân trước mắt.

“Không, không phải ta trộm.”

“Hừ, vậy thì vết thương này...” Đoạn Dịch nhẹ nhàng xoa lên mặt Bạch Vĩnh, một ít vết xanh tím còn chưa biến mất khỏi khuôn mặt trắng nõn của hắn: “Vết thương này.... do đâu mà có...”

“.....” Bạch Vĩnh không nói gì, ngay cả một câu nói phản bác đơn giản hắn cũng không nói được.

Đúng vậy, mình bị cảnh sát đánh bị thương, nhưng mà...

“Sao lại không nói? Do trộm tiền? A!” Một tiếng cười khinh miệt đã hoàn toàn chọc giận Bạch Vĩnh.

“Không phải ta trộm!”

Ánh mắt quật cường làm cho Đoạn Dịch giật mình, trong phút chốc, đôi mắt màu xanh lam toát ra một tia trêu tức:

“Người còn không biết tình cảnh bây giờ của mình sao?”

“Cái gì?”

“Cảnh sát đã giao người cho ta xử lý rồi.” Đoạn Dịch chậm rãi tựa đầu vào Bạch Vĩnh, âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai hắn: “Lão già... người còn không biết quyền lực của ta lớn đến mức nào đâu.”

Nhìn thấy quật cường trong mắt nam nhân bắt đầu dao động, Đoạn Dịch nhẹ nhàng cười tiếp tục nói:

“Chỉ cần ta thích, bất cứ lúc nào người cũng có thể biến mất khỏi thế gian này.”

Nam nhân bắt đầu có chút phát run:

“Người... người gạt ta... làm sao có thể...”

“Ha ha ha... người không tin? Nghĩ lại mấy tên cảnh sát hôm qua đi, bây giờ bọn họ cùng người đã âm dương cách biệt rồi.”

“Người giết bọn họ rồi sao?! Không thể nào!”

“Sao lại không thể chứ, chỉ cần người sống trong hắc đạo, thì điều này chẳng có gì là không thể cả.”

Đoạn Dịch vươn tay xuống dưới.

“Đừng...” Cảm giác ngứa ngáy làm Bạch Vĩnh không khỏi rên lên, ngón tay thon dài của Đoạn Dịch chạm vào làn da nhẵn nhụi mềm mại của nam nhân, rõ ràng đã lớn tuổi như vậy, thế mà làn da vẫn mịn màng mềm mại. Một tay nắm lấy nhũ hoa đỏ sẫm trước ngực nam nhân.

“A!...” Bạch Vĩnh giật mình ngơ ngác nhìn nam tử.

“Mẫn cảm như vậy, lão già, người vẫn còn trong trắng đi.”

Tay kia lại chuyển xuống mông nam nhân.

“A!... Đoạn... Đoạn Dịch, người làm gì thế hả?”

Không vừa lòng tư thế này, Đoạn Dịch liền áp đảo Bạch Vĩnh ngã xuống giường, nam nhân bắt đầu ra sức giãy dụa, Đoạn Dịch lấy caravat của mình trói hai tay Bạch Vĩnh lại rồi buộc lên đầu giường.

“Ta làm gì ư?”

Khóe miệng nhếch lên, Đoạn Dịch từ trên nhìn bao quát Bạch Vĩnh, sau đó nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

“Thượng người!”

Ngón tay thon dài từng ngón từng ngón mà tiến vào mật huyết của Bạch Vĩnh.

“Ừ...” Bạch Vĩnh khó chịu giãy dụa thân thể.

“Mẹ kiếp, chặt quá!”

Lúc Đoạn Dịch tiến vào ba ngón tay, cũng là cực hạn của Bạch Vĩnh, ngón tay đi ra nhân tiện kéo theo chút mỡ thịt, Đoạn Dịch lấy trơn tề bôi qua loa lên phân thân của mình, rồi nâng hạ thân Bạch Vĩnh lên, một phát thô lỗ tiến thẳng vào.

“AAA!!!!” Bạch Vĩnh lập tức kêu lên thảm thiết: “Đau quá... đừng... đừng mà...”

Không thèm để ý Bạch Vĩnh đau đớn, Đoạn Dịch bắt đầu mãnh liệt ra vào, cảm giác một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, hạ thể đau đớn làm cho Bạch Vĩnh biết, nơi đó chắc chắn chảy máu rồi...

“Đừng... ư...” Trên chiếc giường rộng lớn, một nam tử vóc dáng thon cao đang đè nặng một nam nhân, máu tươi không ngừng chảy ra, không biết qua bao lâu, ngay cả giọng nói của nam nhân cũng trở nên khàn khàn, hạ thân vì đau đớn đã chết lặng từ lâu, trong mắt sớm đã không còn quật cường như lúc đầu, nước mắt như dề vờ bờ mà chảy xuống giàn dụa.

“Ừ!” Một phát thẳng tiến, nam tử bắn mật dịch trực tiếp vào cơ thể nam nhân, trước khi hôn mê, Bạch Vĩnh chỉ nghe thấy nam tử thì thào nói:

“Triệt... Tiểu Triệt...”

Bạch Vĩnh vì khó chịu mà tỉnh lại, lúc đó, hạ thể đau đớn khiến hắn nhớ đến chuyện mây mưa đêm qua, cảm giác lạnh lẽo cùng với cái chăn sạch sẽ cho biết đã có người thay hắn rửa sạch, nghĩ muốn động dậy, nhưng hai tay lại bị trói ở đầu giường, Bạch Vĩnh vừa động nhẹ một chút, hạ thể đau đớn làm hắn không khỏi kêu lên, Đoạn Dịch cư nhiên nhét một thứ gì đó vào phía sau hắn. Nhìn lại đầu giường, phía trên có đặt tờ giấy nhỏ:

“Đừng nghĩ trốn, nếu không người chết chắc.

Đoạn Dịch.”

6. Chương 6

“Tổng tài, đây là kế hoạch năm nay của tập đoàn Đoạn thị.” Một nam nhân đeo kính đen trang nghiêm mà cầm một tập tài liệu đặt lên bàn, nam tử tóc vàng cầm lên, cũng không thèm liếc nam nhân một cái mà chỉ nói:

“Đi ra ngoài.”

Nam nhân cúi đầu rồi rời khỏi phòng, tựa vào cánh cửa, nam nhân gỡ kính xuống, trên trán đã đầm đìa mồ hôi.

Đoạn Dịch quả là một nhân vật có thể làm mưa làm gió, năm mười tám đã liên kết các bang hắc đạo, lại chỉ ngắn ngủi vài ngày đã ám sát được cha của hắn rồi lên chức tổng tài, vừa này nhìn hắn xem tài liệu, hình như là việc rất quan trọng.

Đoạn Dịch cầm tập tài liệu, nhưng tâm lý lại nghĩ tới việc khác.

Ngày hôm qua nhìn thấy lão già, tự nhiên hạ phúc cảm thấy khô nóng, mình làm sao vậy, lại còn để lại tờ giấy cho hắn.

“A Đoạn ca ca.” Hoảng hốt, hắn lại vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc đó. Ánh mắt Đoạn Dịch liền khôi phục lại như trước.

Không được, còn chưa đủ, Triệt, chờ anh, anh lập tức sẽ cứu em ra.

“Ư...ư...” Cái thứ đồ chơi trong cơ thể theo hắn giãy dụa mà xuyên vào càng sâu, vết thương cũng đã nứt ra to hơn, làm hắn vừa đau đớn vừa ngứa ngáy.

Thật là khó chịu... đã đến cực hạn rồi... ý thức Bạch Vĩnh từ từ tan rã.

“Cạch” Cánh cửa bỗng nhiên mở ra.

“Yêu~~” Một vị nam tử tóc bạc mặc bộ đồ màu nâu chạy vào. Nam tử nhìn Bạch Vĩnh, tựa hồ cũng không chút kinh ngạc vì bộ dáng chật vật của hắn lúc này, nhưng Bạch Vĩnh lại giật mình vì nam tử đột nhiên xuất hiện, hắn xấu hổ mà rút lui lại, kết quả làm cho món đồ chơi trong cơ thể xuyên vào càng sâu hơn. Nam tử tóc bạc đảo mắt nhìn tờ giấy trên mặt bàn.

“Ha ha ha...” Sau đó liền ngã xuống đất lăn lộn cười lớn:

“Thật là đáng yêu! Không ngờ Đoạn Dịch cũng có thể viết được những câu dễ thương như vậy, hơn nữa lại viết cho một lão già!”

Sau khi cười xong, nam tử tóc bạc đứng dậy, hai tay chống hông:

“Yêu

quên mất tiêu ta còn chưa giới thiệu, ta tên là Duyệt, điều giáo sư của ngươi, sau này ở chung vui vẻ nha~ lão già.”

Bạch Vĩnh kinh hãi cố gắng bình tĩnh cười cười:

“Đừng gọi ta là lão già, ta tên Bạch Vĩnh, hơn nữa ta cũng đâu già lắm.”

“Ha ha, cuối cùng ta cũng biết vì sao Đoạn Dịch mê ngươi rồi, Tiểu Vĩnh Vĩnh~~” Duyệt lộ vẻ trêu tức nói tiếp: “Được rồi, ta đang vội, bắt đầu thôi!”

Bắt... bắt đầu? Bắt đầu cái gì?

“A

!!” Đang lúc Bạch Vĩnh suy nghĩ, đột nhiên Duyệt rút cái thứ trong cơ thể hắn ra.

“Chắc, sao lại kêu vậy nè. Coi bộ ngươi cần phải học nhiều thứ lắm đó nha~ Tiểu Vĩnh Vĩnh~”

Tiểu Vĩnh Vĩnh... cái tên thật khó nghe.

“Nào nào~~ Tiểu Vĩnh Vĩnh

” Vừa nói Duyệt vừa nhét một cái giả dương khối to hơn vào trong cơ thể Bạch Vĩnh.

“A~! ... Đau quá! ...” Bạch Vĩnh lập tức cong người như một con tôm bị đun sôi.

Duyệt lập tức ấn hắn xuống: “Chặt như vậy hả trời, hi hi, đúng là bấu vật nha~~, nào, thả lỏng chút, Tiểu Vĩnh Vĩnh

nếu không sẽ chảy máu đó

.”

Duyệt một bên an ủi Bạch Vĩnh, một bên không an phận mà sờ mó bụng hắn:

“Làn da thật mềm mại a

, đã già thế rồi sao vẫn mịn màng như vậy chứ

”

“Ừ...” Bạch Vĩnh khó nhịn mà bất an giãy dụa thân thể.

“Người, rốt cục người muốn làm gì?”

“Ai ai

thật là ngây thơ

đến bây giờ còn không biết ta muốn làm gì sao, Tiểu Vĩnh Vĩnh

? Đương nhiên là...” Ánh mắt Duyệt lập tức trở nên lạnh lùng: “Điều giáo người.”

“Người đã không biết, vậy ta sẽ trực tiếp dùng hành động cho người hiểu nha

~.” Vừa nói Duyệt vừa nâng cằm Bạch Vĩnh lên, sau đó liền đổ một lọ chất lỏng màu đỏ vào miệng hắn.

“Ừ! Đây là cái gì?”

“Đừng sốt ruột, thứ này sẽ làm người thả lỏng~” Tay Duyệt chậm rãi đi xuống phía dưới nhẹ nhàng cầm giả dương khối ra vào thân thể Bạch Vĩnh.

“A... ư...” Động tác của Duyệt làm cho Bạch Vĩnh co rút một trận.

“Hi hi~~ xem ra thuốc bắt đầu có tác dụng rồi đó”

Bạch Vĩnh mở to hai mắt nhìn khoe miệng nam tử trước mặt đang nhếch lên, hắn đóng chặt miêng, sợ hãi sẽ lại phát ra cái loại âm thanh kỳ quái như lúc nãy.

“A, Tiểu Vĩnh Vĩnh... đừng ngậm miệng như thế, tiếp tục kêu lên, âm thanh lúc nãy nghe mới hay, chúng ta tiếp tục nào.”

Bạch Vĩnh tựa đầu sang một bên, trong người càng lúc càng nóng khiến Bạch Vĩnh thở có chút dồn dập, cảm giác có một luồng khí nóng tập trung vào hạ thân, chỉ chốc lát sau, hạ thân Bạch Vĩnh cũng đã chậm rãi cứng lên...

7. Chương 7

Duyệt lôi một cái rương lớn ra, bên trong toàn là các công cụ điều giáo, có nhiều cái kích thước rất kinh khủng, cũng có những cái hình dáng vô cùng kỳ lạ, còn có các loại roi khác nhau. Duyệt chọn một hồi lâu:

“A~ trước hết thử cái này đi” Sau đó híp mắt xoay người nhìn Bạch Vĩnh trên giường đang hoảng sợ, thấy hắn chật vật giãy dụa, tâm lý không khỏi cảm thấy phi thường thoải mái, Duyệt túm lấy phân thân đang cứng lên của Bạch Vĩnh, bóp nhẹ vài cái rồi chậm rãi cắm cái ống vào.

“A! Đau quá... đừng...!” Đau đớn kịch liệt làm Bạch Vĩnh ra sức giãy dụa.

“Đừng lộn xộn!” Không cách nào tiếp tục làm Duyệt bất mãn đánh một cái vào mông Bạch Vĩnh:

“Người không muốn cái này phé đi thì đừng có động đậy, nếu không ta cũng không cam đoan người sẽ không bị thương đâu.” Vừa nói Duyệt vừa tiếp tục cắm vào.

“A! Cầu người... dừng lại đi...”

Mặc dù Bạch Vĩnh đã ngừng giãy dựa nhưng vẫn đau đớn vô cùng, hai tròng mắt sớm đã bị phủ kín bởi một lớp hơi nước mỏng manh, cảm giác cái ống đó càng lúc càng xuyên vào sâu hơn, lông mày Bạch Vĩnh cũng càng nhăn hơn, cuối cùng lúc đến cực hạn, Duyệt dừng tay lại. Sau đó dùng sợi dây trói phân thân của Bạch Vĩnh lại, bị Duyệt giầy vò làm phân thân Bạch Vĩnh đã sớm mềm xuống.

Duyệt rút cái giả dương khối trong cơ thể Bạch Vĩnh ra rồi lấy tay nhẹ nhàng ấn xuống, nhìn nam nhân dưới thân run lên nhè nhẹ, Duyệt hài lòng cười cười:

“Nơi này cũng đã mềm rồi đó.” Sau đó Duyệt lại lấy một cái giả dương khối to bằng cánh tay đứa bé mà nhét vào.

“Dừng!...” Cảm giác đau đớn thành linh làm Bạch Vĩnh nhăn mặt lại, đôi môi mỏng manh càng mím chặt hơn.

“Tiểu Vĩnh Vĩnh, thả lỏng nào, chỉ lúc nữa người sẽ thấy thoải mái ngay.”

Nhẹ nhàng chuyển động giả dương khối, Duyệt chậm rãi rút ra rồi lại hung hăng cắm vào.

“A...” Tự dừng một cơn khoái cảm không biết tên lan tràn khắp toàn thân.

“Thì ra điểm mẫn cảm của Tiểu Vĩnh Vĩnh ở đây a~~” Túm chặt giả dương khối, Duyệt hung hăng mà ấn liên tục vào cái điểm đó trong cơ thể Bạch Vĩnh.

“A~ ... chậm... không... dừng... dừng... dừng lại...” Từng đợt khoái cảm như cơn sóng truyền đến liên tục làm Bạch Vĩnh khó có thể chịu nổi, lúc này hắn cũng chẳng còn sức mà quan tâm đến cái thứ tôn nghiêm gì đó mà lên tiếng cầu xin:

“Cầu... cầu xin người... dừng lại...”

“A? Tiểu Vĩnh Vĩnh cũng biết cầu xin a~ xem ra có tiến bộ rồi đấy.”

Thứ trong cơ thể đã ngừng lại, lúc này Bạch Vĩnh mới im lặng mà nằm trên giường thở hổn hển.

“Như vậy đã không chịu được rồi sao~, vẫn còn nữa đó, Tiểu Vĩnh Vĩnh.”

Đóng chặt hai mắt, Bạch Vĩnh trong lòng mặc niệm tất cả chỉ là một giấc mộng, một hồi sẽ tỉnh lại ngay, nhưng hạ thân đột nhiên bị kích thích làm hắn mở to hai mắt.

Duyệt mở công tắc bật điện của giả dương khối lên.

“A... a...” Chấn động mãnh liệt mang theo khoái cảm làm Bạch Vĩnh không khỏi rên lên.

Loại kích thích này làm tất cả hơi nóng đều tập trung vào một điểm, dần dần, phân thân của hắn cũng bắt đầu nhỏ ra mặt dịch.

“Ư a...” Bạch Vĩnh không ngừng giãy dựa thân thể, khổ nỗi phân thân bị trói buộc không cách nào giải phóng được.

Hơi nước tập trung trong hai mắt ngày càng nhiều, thân thể cũng vì khoái cảm mà phủ một màu ửng hồng.

Duyệt xem thời gian, bắt đầu thổi phồng cái ống đang cắm phía trước lên.

“Dừng... a~...” Cái ống chậm rãi phình lên, cảm giác đau đớn cũng càng lúc càng mãnh liệt: “Dừng... dừng tay...”

Duyệt không thèm nghe nam nhân thỉnh cầu mà vẫn tiếp tục.

“A!!” Bạch Vĩnh kêu lên thảm thiết, cái loại đau đớn này hắn chưa bao giờ nếm qua.

“Tiểu Vĩnh Vĩnh, cho dù đau đớn đến đâu cũng phải giả bộ như rất hưởng thụ...” Giọng nói của Duyệt vang lên, “Đây là điều cơ bản... người nhớ kỹ rồi chứ?”

“Ư...” Nam nhân đau đến toát mồ hôi lạnh, cũng chẳng chú ý đến Duyệt nói gì.

“Người vẫn chưa hiểu, vậy đành cho người nếm thêm đau khổ thôi...” Duyệt bất mãn đẩy cái ống xuống sâu hơn.

“A!” Nam nhân giãy dụa càng thêm kịch liệt. “Không... đừng....”

“Điều ta vừa nói, người nghe hiểu chứ?”

“Hiểu... hiểu rồi...”

Nghe thấy nam nhân thống khổ gật đầu, lúc này Duyệt mới dừng lại, chậm rãi rút cái ống nhỏ ra, nhìn nam nhân cảm thấy thoải mái, Duyệt cười cười:

“Còn chưa hết mà.”

Ngón tay trắng nõn chậm rãi ấn món đồ chơi trong cơ thể Bạch Vĩnh kích thích mãnh liệt vào điểm mẫn cảm.

“Đừng... ư a....” Phân thân đã thũng trướng căng tiết ra nhiều mật dịch hơn.

Cái loại cảm giác này... thật là khó chịu...

“Tiểu Vĩnh Vĩnh... rất muốn bắn đúng không~~” Duyệt hài lòng nhìn nam nhân đang thống khổ trên giường, “Vậy thì cầu xin ta đi.”

“Cầu... cầu người...” Sớm đã vứt tôn nghiêm lên tận chín tầng mây, nam nhân thống khổ mở miệng.

“Gọi ta là Duyệt.”

“Duyệt... Duyệt, cầu người!...”

“Cầu ta cái gì?”

Giờ phút này khuôn mặt nam nhân đã đỏ đến mức gần như có thể nhỏ ra máu: “Duyệt... cầu xin người, cầu người cho ta bắn đi... a a a...” Sợi dây lỏng ra... dịch thể trong suốt phun ra vẽ lên không trung một đường cong xinh đẹp.

Sau khi phát tiết, nam nhân vì thể lực tiêu hao mà ngất xỉu, cho nên nam tử nói gì hắn cũng không nghe thấy.

8. Chương 8

Trên hành lang

Duyệt phân phó người làm rửa sạch sẽ cho Bạch Vĩnh, lúc chuẩn bị rời đi, một hình bóng mặc đồ đen bỗng đứng chắn trước mặt:

“A~ Tiểu Đoạn Đoạn

~” Duyệt nhìn thấy nam tử, lập tức như một con mèo lớn nhào tới: “Tiểu Đoạn Đoạn người về quá muộn rồi đấy

”

“Người còn dám gọi cái tên đó một lần nữa, cẩn thận ta cắt cái lưỡi của người.” Đây nam tử tóc bạc đang ôm cổ mình ra, đôi mắt Đoạn Dịch lộ một tia sát khí hỏi: “Chuyện làm tốt rồi chứ.”

“Tiểu Đoạn Đoạn, à không, Đoạn Dịch, người thật hung ác a, vậy mà lại đối xử với vị đại thúc kia ôn nhu như vậy, a~ nói đi nói lại, lâu lắm rồi ta mới điều giáo đó nha~~”

Sát khí tung bay.....

“A... ta không nói nữa, Đoạn Dịch, thân thể đại thúc đúng là mẫn cảm đó, điều giáo xong khẳng định sẽ là một báu vật, người tặng hắn cho ta đi

~” Nam tử tóc bạc lại chậm rãi áp sát vào Đoạn Dịch.

“Chuyện xong rồi thì rút cho ta.” Đoạn Dịch không chút tình cảm cắt đứt câu nói.

“Rồi rồi, à, buổi tối đại thúc có thể sẽ sốt đó nha, một tuần sau ta quay lại, bye bye

, Đoạn Dịch Dịch

” Vừa nói nam tử tóc bạc vừa biến mất khỏi hành lang.

Duyệt vừa rời khỏi Lâm gia vừa nghĩ.

Vì người tên Lục Triệt sao... Đại thúc, người thật đáng thương...

“Ồ...” Bạch Vĩnh lại nằm mơ, trong mơ, hắn nhớ lại hồi còn ở Lâm gia, những lời mắng nhiếc thậm tệ của tiểu thư, lại bị người làm thuê bài xích, không ai chơi với hắn, cũng chẳng ai bảo vệ hắn, gần như hắn trở thành nơi trút giận của tất cả mọi người trong Lâm gia.

Chậm rãi mở mắt, một khuôn mặt to đùng xuất hiện ngay trước mặt: “Á!!!” Bạch Vĩnh sợ đến mức nhảy dựng lên.

“Ừ...” Kết quả động đến vết thương, làm cho Bạch Vĩnh đau đớn cau mày.

“Đại thúc, người tỉnh dậy rồi hả, đừng động đây, người đang sốt đó.” Đoạn Dịch đè Bạch Vĩnh xuống, cầm một cái khăn lông lạnh như băng đặt lên trán hắn.

“A, lạnh quá!” Bạch Vĩnh lại nhảy dựng lên.

“Kêu người không được động đây cơ mà.” Đoạn Dịch không nhịn được hét lớn, kết quả làm Bạch Vĩnh hoảng sợ hơn.

“Vâng... ta không động đây nữa.”

Đoạn Dịch sưng sốt, khoe miệng hình như nhếch lên cười: “Đại thúc thật biết nghe lời...”

“Ồ?” Bạch Vĩnh trợn mắt, như là tỉnh ngộ mà cười cười: “Ha ha... xin lỗi, ta quen rồi...”

Trong nháy mắt, Đoạn Dịch như nhìn thấy hình bóng người khác thông qua Bạch Vĩnh: “Ừ... không sao.”

Cũng là nụ cười thuần khiết như thế, giống hệt “Triệt”.

Lắc lắc đầu, ánh mắt Đoạn Dịch lại lạnh như băng: “Mấy ngày nay người ở đây nghỉ ngơi, sẽ có người chăm sóc người.”

“Cái này...” Vừa xoay người định rời đi, bỗng một giọng nói yếu ớt vang lên:

“Ta.... bao lâu nữa mới có thể ra ngoài...”

“Ra ngoài? Ha ha ha... người vĩnh viễn cũng không đi đâu được, lão già à, người đã rơi vào tay ta thì đừng nghĩ rời khỏi đây.”

“Rầm!” Cách cửa đóng lại, chỉ lưu lại một tiếng động cô linh lạnh lẽo.

Không đi được sao.... thôi vậy...

Băng Tiêu:Ồ, chương này ngắn thậm tệ

9. Chương 9

“Ồ.... ư a....” Nam nhân đang quỳ trên giường, đằng sau giả dương khối thô to phát ra tiếng chấn động vù vù, làn da của nam nhân có chút ửng hồng...

“Đúng rồi! Chính là loại thanh âm này! Tiếp tục kêu lên!” Nam tử tóc bạc tay cầm roi liên tục quất vào nam nhân, lập tức làn da trắng nõn hắn lên một vết màu đỏ.

“Ừ!.... ư.... đau quá... không.... đừng....” Nam nhân vì đau đớn mà cuộn mình lại.

Nam tử dừng lại, tay nâng cầm nam nhân: “Đại thúc, đầu tuần nói gì, chẳng lẽ người đã quên rồi sao...”

Ánh mắt Duyệt vô tình lạnh lùng nhìn đôi mắt đầy lệ kia: “Xem ra phải trừng phạt thì đại thúc mới nhớ lâu được a

~” Sau đó liền vùng roi lên vô tình mà quát xuống.

“Đừng!... đau quá!... cầu người.... đừng!” Nam nhân thống khổ trốn tránh, nhưng khổ nỗi bị trói buộc không cách nào giãy dụa được, mỗi một roi, đau đớn kinh người liền hành hạ thân kinh nam nhân, hơn nữa bị món đồ chơi kích thích vào điểm mẫn cảm, nam nhân cảm giác như mình đang ở địa ngục vậy.

“Chát!”

“Thứ nhất....”

“Chát!”

“Vô luận thống khổ đến mức nào...”

“Chát!”

“Người cũng phải giả bộ như đang hưởng thụ...”

“Chát!”

“Đây là điều cơ bản, nhớ kỹ chưa...”

“Chát”

Duyệt nói một câu, nhân tiện lại quát một roi, nam nhân thống khổ vô cùng, quát hơn mười phát, nhìn nam nhân gian nan gật đầu, lúc này Duyệt mới buông roi ra, cười cười nói: “Lúc này mới thông minh mà, Tiểu Vĩnh Vĩnh

, sau này lời ta nói phải nhớ kỹ, nghe chưa

.”

Nhìn phân thân nam nhân sớm đã chảy ra mật dịch, Duyệt lại nói: “Ai nha

, nếu ta không buộc lại, có lẽ người đã tỉnh tấn người vong rồi đi

Tiểu Vĩnh Vĩnh

”

Nam nhân không rảnh bận tâm đến lời Duyệt nói, từ buổi sáng đến giờ đã mấy tiếng liên tục bị roi đánh cùng giả dương khối hành hạ, nam nhân đã sức cùng lực kiệt, quỳ ghé vào giường há mồm thở dốc.

“Rất muốn bắn đúng không Tiểu Vĩnh Vĩnh, người biết nên làm gì rồi chứ

~” Nhếch mắt, Duyệt cười cười.

Nam nhân bất lực mà nhìn Duyệt: “Cầu... cầu xin người... Duyệt, cho ta... bắn...”

“Thật thông minh

thì ra Tiểu Vĩnh Vĩnh vẫn nhớ rõ.”

Cởi sợi dây xuống, dịch thể trong nháy mắt phun ra... Một khắc đó, nam nhân bỗng lộ ra một nụ cười khổ khó ai nhìn được...

Cả tuần nay, Đoạn Dịch cứ về đến nhà là đến phòng ngủ của Bạch Vĩnh, mỗi lần nhìn thấy Bạch Vĩnh ẩn nhẫn bị đồ chơi hành hạ trên giường, tâm lý sẽ cảm thấy vô cùng hưng phấn, lấy món đồ chơi ra, lau mồ hôi trên trán nam nhân, Đoạn Dịch ôn nhu cười nói: “Đại thúc, sao người toát nhiều mồ hôi thế?”

“Hả?...” Giật mình nhìn sang Đoạn Dịch, Bạch Vĩnh chưa bao giờ phát hiện, thì ra Đoạn Dịch cũng có lúc ôn nhu như vậy.

“Không sao...” Nhỏ giọng thì thầm nhưng lại bị Đoạn Dịch nghe được.

“Không sao ư? Vậy thì tiếp tục nhé” Vừa nói, Đoạn Dịch vừa lấy đồ chơi nhét vào trong cơ thể Bạch Vĩnh.
“A! Đùng...”

10. Chương 10

Sáng sớm

“Ưm...” Bạch Vĩnh chậm rãi ngồi dậy, liếc mắt một cái nhìn thấy nam tử tóc vàng đang ngồi bên bàn, ánh mắt trời rục rờ chơi đùa trên tóc nam tử trông vô cùng chói mắt, hần ngơ ngác mà nhìn nam tử chuyên tâm làm việc.

Đoạn Dịch cảm thấy có đôi mắt đang nhìn mình, vô thức quay đầu lại, đập vào mắt là cái mặt ngu ngu si ngốc của Bạch Vĩnh, Bạch Vĩnh thấy vậy liền giật mình xấu hổ đỏ mặt.

“Đại thúc, ngủ lâu như vậy, cuối cùng người cũng chịu tỉnh, Duyệt điều giáo khổ cực vậy sao? Mà nhìn gì xuất thần thế... chẳng lẽ bị vẻ đẹp anh tuấn của ta mê hoặc rồi?”

“Khụ khụ...” Bạch Vĩnh xấu hổ ho khan vài tiếng: “Ai nói chứ... chỉ có điều...”

Bạch Vĩnh cúi đầu nhìn hai tay của mình, khoe miệng khẽ cười, giống như là bất đắc dĩ nhưng lại mang theo vài tia sùng nịnh: “Chỉ có điều, người nhỏ như vậy, nhưng ta cảm giác người sống rất mệt mỏi... Không biết sao ta cảm giác.... người còn trẻ phải như người lúc này... mới đáng yêu...”

“Chát!” Một âm thanh bỗng vang lên, Bạch Vĩnh bị một lực mạnh vô cùng tát ngã xuống giường, khoe miệng chảy ra chút tơ máu.

“Lão già, người thì biết cái gì.” Đoạn Dịch đứng ở bên giường, mái tóc vàng lò xo che khuất đôi mắt: “Người cái gì cũng không hiểu!” Vừa nói vừa chạy khỏi phòng.

“Ư.... a...”

“Tiểu Vĩnh Vĩnh nhện chút nữa nào, phải chịu đựng chứ

~, không được bắn nghe chưa

~ nếu không sẽ bị phạt đó

”

“Ư... Duyệt!.... không... không được.... a a a...” Mặt dịch trong nháy mắt bắn tung tóe trên giường.

“Ai~~.... chưa đủ thời gian nha~ xem ra nơi này của Tiểu Vĩnh Vĩnh mà không bị buộc thế nào cũng không chịu nghe lời...” Duyệt ngồi đầu giường nhìn đồng hồ, rồi rút giả dương khỏi trong cơ thể Bạch Vĩnh ra: “Bất quá Tiểu Vĩnh Vĩnh cũng hết sức rồi, bây giờ tạm tha không trừng phạt người vậy.”

Nhìn hai mắt nam nhân chậm rãi trừng lớn.

Chẳng lẽ hình tượng của mình trong lòng hắn lại kém như vậy sao... thật là khó chịu...

“Được rồi, đại thúc à, hôm nay tâm tình người không tốt lắm thì phải?” Duyệt sờ sờ khuôn mặt đầy lệ ngân của nam nhân, phát hiện ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo: “Là do Đoạn Dịch sao?”

Ghê tởm, rõ ràng ta là người tiếp xúc với người nhiều nhất, thế mà người lại để ý đến tên Đoạn Dịch hơn ta.

“Không có...” Né tránh tay của Duyệt, nam nhân thần nhiên trả lời.

“Người... thôi quên đi, bất quá, đại thúc à, vô luận thế nào, cũng đừng tin tưởng Đoạn Dịch nha

” Nam tử tóc bạc nhảy xuống giường, mái tóc tung bay trong gió: “Ta chỉ phụ trách điều giáo người, những việc khác ta không quản, hôm nay cứ vậy đi

, Tiểu Vĩnh Vĩnh thân yêu, hẹn gặp lại

”

“Rầm!” Cánh cửa đóng sầm lại.

Đừng tin tưởng Đoạn Dịch.... hắn có ý gì....

Mà ta chẳng qua bị nhốt ở đây thôi, làm gì có chuyện để mà tin tưởng hay không tin tưởng chứ...

Sờ gương mặt sưng ửng đỏ của mình, nam nhân lâm vào trầm mặc.

Đêm khuya

Điên lên mất...

Đoạn Dịch lao xe chạy như băng trên đường.

Ghê tởm... hôm nay cứ nhiên lại bị lão già đó nhìn thấu.

Tay hắn dần nắm chặt lại, tâm tình của mình bị lão già biết khiến hắn rất không hài lòng...

Nam tử chậm rãi tiến vào garage để xe.

“Chuẩn bị vài chai Janssen Arcana mang đến phòng cho ta.” Lạnh lùng phân phó, nam tử liền đi vào phòng mình.

Đại thúc, đây là do người tự chuốc lấy, đừng trách ta...

Băng Tiêu: Sắp xong đoạn điều giáo ời, chuẩn bị tinh thần chống đỡ 1 loạt ngược tâm nào, chắc chắn, đc cái mấy chap này ngắn làm sướng quá đi =))

11. Chương 11

Đoạn Dịch... hắn vẫn ổn chứ...

Rạng sáng, nam nhân nằm trên giường lật qua lật lại mãi mà vẫn không ngủ được.

Hôm nay... có phải ta đã xúc phạm hắn chỗ nào sao...?

“Cái gì người cũng không hiểu!” Nhớ tới lời nói của Đoạn Dịch làm Bạch Vĩnh trong lòng không khỏi run lên.

Cái gì ta cũng không hiểu... nhưng ta có thể cảm giác được hắn sống như vậy rất mệt mỏi, từ ngày quen biết hắn, hắn đã kéo ta ra khỏi thế giới của riêng mình, trông thấy khuôn mặt tuy khí thế bức người của hắn, nhưng ta rõ ràng cảm nhận nội tâm hắn vô cùng mệt mỏi, hắn hận Lâm gia, nhưng mà vì sao...

Đang lúc nam nhân trầm tư suy nghĩ, cánh cửa đột ngột mở ra.

“Đại thúc...” Một hình bóng lung lay đi về phía Bạch Vĩnh, trong miệng không ngừng thì thào: “Đại thúc...”

Mặc dù không bật đèn nhưng nghe giọng nói, Bạch Vĩnh cũng biết được hắn là ai:

“Đoạn... Đoạn Dịch... người đến rồi à, ta muốn xin lỗi về việc hôm nay! Đúng là ta... a.....” Một sức mạnh áp đảo Bạch Vĩnh xuống giường: “Đoạn Dịch, người uống rượu?”

“Đại thúc...” Giọng nói trầm thấp của nam tử không ngừng thì thào hai chữ: “Đại thúc...”

“Ta ở đây, Đoạn Dịch, người nặng quá... đứng lên đi.”

Thế nhưng sức nặng trên người không giảm mà lại càng tăng hơn, Đoạn Dịch lúc này đã hoàn toàn nằm lên trên Bạch Vĩnh.

“Đại thúc... người có biết không, ta rất nhớ hắn...” Ôm chặt lấy Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch thở ra đầy mùi rượu.

Bạch Vĩnh trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Rất nhớ hắn... là ai, Lục Triệt sao...

“Đoạn Dịch... đừng náo loạn nữa... a a a!” Không có chút chuẩn bị, Đoạn Dịch đã trực tiếp cắm cự vật vào trong mật huyết Bạch Vĩnh, trải qua một thời gian điều giáo, nam nhân cũng miễn cưỡng mà nuốt được phân thân của Đoạn Dịch, nhưng bởi vì không có bôi trơn mà đau đớn vô cùng.

“A!... Đau quá! ...Dừng lại... Đoạn Dịch...”

Không để ý nam nhân đang rên rỉ, Đoạn Dịch bắt đầu mãnh liệt tấn công: “A, bên trong đại thúc... thật thoải mái...”

“Triệt... Triệt...”

“Đoạn Dịch... tỉnh lại... ta không phải Lục Triệt... đau quá... chậm... chậm lại một chút...” Cảm giác đau đớn không ngừng lan khắp thân thể, nam nhân cảm giác ngay cả lực phủ ngũ tạng của mình cũng sắp bị lôi ra ngoài.

Hạ thân đau đớn không ngừng hành hạ thần kinh Bạch Vĩnh, nhưng ngay sau đó hắn lại cảm thấy một tia khoái cảm kì lạ.

Bị cường bạo như vậy, thể mà mình cũng có khoái cảm, đúng là tiện mà...

Bạch Vĩnh cười khổ, cảm giác có một luồng dịch nóng bắn vào sâu trong cơ thể mình.

Chậm rãi mở mắt, Bạch Vĩnh không biết mình ngất xỉu lúc nào, còn Đoạn Dịch cứ liên tục cầu tác hắn, một lần rồi lại một lần, hạ thân sớm đã không còn cảm giác, chỉ thấy toàn thân lỏng lẻo như sắp đứt ra. Khó khăn quay đầu, lại phát hiện có một đôi mắt lo lắng đang dán chặt vào hắn.

“Đại thúc...”

Giọng nói này có lẽ cả đời mình cũng không thể nào quên được...

12. Chương 12

“Đại thúc... người không sao chứ...”

Nhìn Bạch Vĩnh trầm mặc không nói, thanh âm của Đoạn Dịch càng lúc càng nhỏ lại: “Tối hôm qua ta uống hơi nhiều, cho nên... xin lỗi.” Hai chữ cuối cùng nhỏ đến mức gần như tiếng muỗi kêu, nhưng Bạch Vĩnh vẫn nghe thấy được.

Giật mình vì lời xin lỗi của Đoạn Dịch, Bạch Vĩnh sững sờ ngây ngốc.

Lớn đến như vậy mà ta chưa từng nghe được người khác nói xin lỗi, trong cuộc sống ta luôn phải khúm núm nịnh bợ, lúc nào cũng cố gắng quít xin lỗi, nhưng vô luận là đúng hay sai, người bị mắc vẫn luôn là ta...

Đang chìm trong suy nghĩ, bỗng giật mình tỉnh táo lại, mắt tự nhiên mà cười cười: “Không có gì...” Âm thanh phát ra nhưng lại khàn khàn: “Người xem, ta cũng không bị thương, không cần phải xin lỗi...”

Nhìn ánh mắt nam tử dần dần buông lỏng, Bạch Vĩnh ôn nhu tươi cười, nhưng lại phát hiện nam tử quay đầu đi, mặt đỏ đến mức gần như nở ra máu.

“À, đại thúc, lâu rồi không thấy người ra ngoài, ngày nào cũng ở trong nhà không chán sao?” Đoạn Dịch bắt mắt hỏi Bạch Vĩnh.

Bạch Vĩnh nghe vậy cười khổ một chút.

Người đã nói, vĩnh viễn ta không đi ra ngoài được mà, làm sao ta còn dám hy vọng xa vời chứ... Mỗi ngày người đều trói ta ở đây, không phải ép buộc nhét những thứ đáng sợ gì đó, thì lại là tiêm các loại thuốc kì quái vào cơ thể ta, làm cho ta ngứa ngáy khó nhịn, thống khổ không chịu nổi, bị hành hạ như vậy, ta còn có thể hy vọng xa vời được đi ra ngoài sao?

Nghĩ tới đây, nam nhân cười càng thống khổ hơn.

Đoạn Dịch nhìn nam nhân như vậy, trong lòng phẳng phất như bị đao đâm một nhát: “Đại thúc.. đi thôi, lát nữa ta mang người ra ngoài chơi.”

“Nhưng, nhưng mà... Oa! Người làm gì thế?” Cái chân trên người bị kéo xuống làm lộ ra thân thể trắng nõn mịn màng.

“Mặc vào đi.” Ném quần áo cho Bạch Vĩnh, sau đó Đoạn Dịch liền đi về phía cửa: “Ta đi lấy xe, chờ người ở cổng.”

Bạch Vĩnh ở trong phòng lè mề một lúc lâu, cái áo màu đen cổ chữ V kẻ sọc, kết hợp với chiếc quần Jean, tuy đây là trang phục của giới trẻ, nhưng vóc người Bạch Vĩnh cũng khá chuẩn, cộng thêm mái tóc đen mềm mại, cho nên trông cũng rất hợp.

Đoạn Dịch ở trong xe chờ sắp hết kiên nhẫn thì nhìn thấy bóng dáng đang chậm rãi đi tới, định mở miệng mắng cho một trận nhưng lại bị nam nhân làm ngây ngẩn cả người, quần áo mình chỉ mua bữa không ngờ nam nhân mặc vào lại đẹp đến thế.

“Đại thúc, người muốn đi đâu?” Thấy nam nhân lên xe, Đoạn Dịch hỏi.

“Ách...” Bạch Vĩnh suy nghĩ hồi lâu, hẳn sống nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ rời khỏi Lâm gia quá 50 thước, cho nên nhất thời không nghĩ ra muốn đi nơi nào.

“Đừng nói là người chưa từng ra ngoài chơi đùa đấy nhé...” Đoạn Dịch nhướn mi cười nhạt.

“Công... công viên giải trí...” Bạch Vĩnh cúi đầu, hai tay nắm chặt quần, nhỏ giọng nói.

“Hả?” Đoạn Dịch ngây ngẩn ba giây, rồi bật cười: “Đại thúc, người muốn đi công viên giải trí sao? Ha ha ha...” Thấy mặt nam nhân ngày càng đỏ, Đoạn Dịch cố gắng nhịn cười: “Đại thúc thắt dây an toàn vào, chúng ta đi công viên chơi

”

13. Chương 13

Khi còn bé, nhìn bên ngoài qua cái lỗ, hẳn thường trông thấy một đứa bé tay trái nắm lấy tay cha, tay phải nắm lấy tay mẹ mà chạy nhảy, trong miệng không ngừng đòi: “Con muốn đi công viên giải trí.”

Sau đó người phụ nữ cưng chiều cười nói: “Được rồi, mai ba sẽ đưa con đi công viên giải trí.”

Tiếng cười nói không ngừng quanh quẩn khắp con ngõ nhỏ bé, ánh sáng hoàng hôn kéo dài hình bóng của ba người trên mặt đất, khi đó, muốn được đi công viên giải trí đã ăn sâu vào óc hẳn.

Đây là nơi các đứa bé rất thích đi, sao Đoạn Dịch lại không thích nhỉ...

Nhìn nam tử tóc vàng đang xếp hàng mua kem, trời sinh khí thế vương giả đã hấp dẫn vô số các cô gái xung quanh, rất nhanh Đoạn Dịch được các cô nhường chỗ mà xếp thứ nhất, ôn nhu cười cười, kết quả dẫn tới một trận hét chói tai, thật đúng là gây sự chú ý mà...

“Đại thúc, cho người cái này.” Đưa ly kem cho Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch cũng ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi.

“Người rất được hoan nghênh đó.” Nhìn ly kem trong suốt, Bạch Vĩnh nhẹ nhàng nói, như nói với Đoạn Dịch, hoặc có lẽ là đang nói với bản thân.

“Hả?” Đoạn Dịch nghi hoặc mà nghiêng đầu.

“Lúc này, người đi mua kem, có rất nhiều cô gái nhìn người...”

“Đúng vậy

A?... đại thúc, người ghen?”

“Không... không phải.” Mặt Bạch Vĩnh hồng đến mang tai: “Từ khi sinh ra đến giờ, ta vẫn sống trong sân sau của Lâm gia. Chưa từng có cơ hội ra ngoài... Vô luận là lão gia, tiểu thư hay người hầu nhìn ta chả khác gì rác rưởi, nghe bọn họ thường nói, có người trời sinh cao quý, cũng có những người trời sinh hạ tiện. Hạ tiện... rốt cục ta cũng biết rồi, còn cao quý chắc là người...” Bạch Vĩnh không nói được nữa, thân thể không ngừng run rẩy.

Đoạn Dịch ôm chặt lấy Bạch Vĩnh, hôn hấn một cái thật sâu, cho đến khi hần ngừng run rẩy, sau đó đem đầu Bạch Vĩnh đặt lên vai mình: “Biết không...” Giọng nói yếu ớt vang lên: “Mặc kệ trước kia đại thúc thế nào... nhưng... bây giờ ta muốn nói với đại thúc một điều, ta thích người.”

Nghe thấy ba chữ cuối cùng, Bạch Vĩnh lại ngây ngẩn cả người.

Có người thích ta... không đâu...

Bạch Vĩnh lắc đầu, bất đắc dĩ mà thở dài.

Vận mệnh của ta từ lúc sinh ra đã định không một ai thích ta cả... Hết thấy lúc này chẳng qua chỉ là hư ảo mà thôi.

“Đại thúc, người không tin ta sao... từ khi gặp người, ta đã thích người rồi, chỉ có điều ta không biết biểu đạt bằng cách nào...”

Không biết biểu đạt bằng cách nào cho nên mới cường bạo ta sao?

Cười khổ một chút, Bạch Vĩnh chuẩn bị đứng dậy.

“Đại thúc, nhìn ta.” Khoác tay lên vai Bạch Vĩnh: “Thật sự... ta thích người! Đi, ta đưa người đi đến nơi này.” Sau đó liền kéo Bạch Vĩnh chạy khỏi công viên giải trí.

Đây là nơi nào....

Có rất nhiều nam hài xinh đẹp ăn mặc lộng lẫy đang khiêu vũ trên sân khấu, phía dưới mọi người thi nhau hò hét, có người còn nhảy theo.

“Đây là GAY Bar, đại thúc.” Nhìn ánh mắt khẩn trương của nam nhân, Đoạn Dịch giải thích.

“A... Đoạn Dịch, người đi đâu vậy?”

“Đi toilet

đại thúc đừng đi đâu đó, ta lập tức quay lại ngay.”

Đoạn Dịch chạy tới chỗ tối, chỉ lưu lại nam nhân lẻ loi một mình.

“Con mèo nhỏ

, đi một mình sao?”

“Mặc gọi cảm như vậy... là muốn quyến rũ bọn ta sao?”

Đoạn Dịch vừa đi không bao lâu, bỗng một đám nam nhân liền xông tới, vừa vuốt ve mái tóc của Bạch Vĩnh vừa nói những lời hạ lưu.

“Các người là ai?” Nhìn đám người trước mặt, Bạch Vĩnh có chút không biết làm sao.

“Lại còn giả bộ thanh cao nữa hả, con mèo nhỏ này thật *** đáng.” Một nam nhân vạm vỡ nâng cằm Bạch Vĩnh lên, tiến sát vào mặt hấn rồi phun ra lời nói khàn khàn.

“Chát!” Một âm thanh lạnh lốt vang lên: “Người... không biết xấu hổ...”

“Ha ha.... thì ra là một con mèo hoang.” Nam nhân vuốt bên mặt sưng đỏ, lộ ra nụ cười tàn bạo.

Trong nháy mắt, Bạch Vĩnh bị nam nhân áp đảo trên bàn, một bình rượu rơi xuống đất vỡ toang.

“A!” Lưng vì bị đập mạnh xuống bàn mà đau đớn.

“Để xem người còn quật cường được bao lâu đây con mèo nhỏ.” Vừa nói vừa luồn vào trong áo Bạch Vĩnh.

“Ừm...” Thân thể bị điều giáo sớm đã mất cảm vô cùng, điểm đỏ trước ngực bị vuốt ve, đã thế còn bị gặm cắn cái cổ trắng nõn làm lưu lại nước miếng khiến Bạch Vĩnh cảm thấy ghê tởm vô cùng.

Những người khác dường như không thèm quan tâm mà tiếp tục khiêu vũ, mặc kệ tên cơ bắp đang cường bạo Bạch Vĩnh, Bạch Vĩnh muốn hô cứu nhưng âm thanh đã trở nên khàn khàn.

Tối hôm qua cùng mập hợp với Đoạn Dịch đã làm Bạch Vĩnh mệt mỏi không chịu nổi, cả ngày lại không được nghỉ ngơi mà đi công viên giải trí với Đoạn Dịch càng làm Bạch Vĩnh mệt mỏi hơn.

“... Đoạn Dịch” Nam nhân nhẹ nhàng hô, nhưng khí tức lại vô cùng mỏng manh.

14. Chương 14

“Buông hấn ra... đồ cặn bã.” Một giọng nói lạnh như băng vang lên, nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống.

“A?” Tên cơ bắp buông Bạch Vĩnh ra khiến hắn trượt xuống cái bàn: “Thì ra con mèo hoang nhỏ có bằng hữu a~.” Tên cơ bắp chậm rãi đi về phía nam tử tóc vàng, nâng cằm Đoạn Dịch lên: “Chắc chắn, xinh đẹp đến mất hồn.”

Đôi mắt xanh lạnh lẽo thoáng chốc toát ra đầy lửa giận.

“Au!!!”

Bạch Vĩnh còn chưa phản ứng gì đã thấy tên cơ bắp che tay thống khổ ngã xuống đất.

“Đồ rác rưởi.” Mặt không chút thay đổi, Đoạn Dịch nhìn đám người trước mặt.

Đồng bọn của tên cơ bắp bắt đầu khiếp sợ, nhìn nhau ám chỉ gì đó rồi như sài lang đánh về phía Đoạn Dịch.

“Cẩn thận!” Bạch Vĩnh hét to nhưng nhìn thấy nam tử tóc vàng đã dùng tốc độ như tên bắn mà đánh ngã từng tên xuống đất.

Đang lúc Bạch Vĩnh thở một hơi an tâm, đột nhiên một bóng đen tới gần hắn.

“Cẩn thận!” Lần này là Đoạn Dịch hét lên, Bạch Vĩnh quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy một tên cầm dao đâm về phía hắn...

Xong đời rồi...

Bạch Vĩnh gất gao nhắm mắt, chờ đợi đau đớn phủ xuống, chỉ có điều chẳng thấy đau đớn mà lại chạm vào một thứ ấm áp mềm mềm, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một mái tóc vàng chói lóa.

“Đoạn Dịch...” Nhìn Đoạn Dịch nằm trên người, hắn thì thầm: “Người cứu ta...”

Đoạn Dịch yếu ớt cười cười, đôi mắt màu lam dần dần nhắm lại, lúc này Bạch Vĩnh mới hồi phục tinh thần: “Đoạn Dịch! Tỉnh lại đi! Cầu xin người! Mau tỉnh lại đi!” Thấy Đoạn Dịch bất tỉnh, Bạch Vĩnh chạy nhanh về phía đám người:

“Cầu các người, mau đi gọi xe cấp cứu! Đoạn Dịch... tỉnh lại đi! Cầu xin người mà...” Nam nhân kêu to dần dần biến thành khóc lớn...

Nhìn dao nhọn hướng về phía nam nhân không chút phòng bị, tâm lý Đoạn Dịch chỉ có một ý niệm trong đầu, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ, hắn đã nhảy lên chắn trước nam nhân, cuối cùng nghe thấy nam nhân gào khóc, còn mình thì suy yếu cười cười.

Nam nhân này, đã yêu mình rồi...

Đoạn Dịch mở mắt ra, trước mắt một mảnh trắng tinh.

Chắc nam nhân đã đưa mình vào viện.

“Người tỉnh rồi...”

Nghe thấy giọng nói lo lắng, Đoạn Dịch mỉm cười: “Bị thương một chút, không chết được...”

“Đồ ngốc...” Giật mình vì nam nhân lần đầu tiên mở miệng trách mắng, Đoạn Dịch liền quay đầu nhìn Bạch Vĩnh, nhưng lại ngăn cả người, trên khuôn mặt nam nhân đã sớm tràn đầy nước mắt, từng giọt từng giọt trong suốt như viên ngọc trai rơi xuống gò má.

“Đại thúc... đừng khóc...” Đoạn Dịch đau lòng nói.

“Ai nói... ai nói ta khóc chứ...” Bạch Vĩnh vội vàng lau qua loa, nhưng nước mắt lại càng rơi nhiều hơn: “Đồ ngốc... ta không đáng được người cứu...”

“Ngốc nghếch, không phải ta nói ta thích người sao?” Đoạn Dịch ôn nhu cười cười: “Đừng ngồi vậy nữa, đại thúc, mau về ngủ đi...”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa, từ hôm qua đến giờ người chưa được nghỉ ngơi chút nào, nhanh về ngủ đi.”

Bạch Vĩnh đành phải ngồi lên xe trở về Đoạn gia. (Tác giả: quên nói Bạch Vĩnh đang ở Đoạn gia, một trong các biệt thự của Đoạn Dịch)

Đêm khuya, Bạch Vĩnh ngồi trên giường vuốt ve bàn tay của mình, cảm giác ấm áp vẫn lưu ở trên tay, đó là độ ấm của máu.

Thật không ngờ cũng có người vì mình mà bị thương.

Đây là điều mà Bạch Vĩnh không dám tưởng tượng bao giờ, mọi người ai cũng nhìn hắn như rác rưởi mà miệt thị khinh thường hắn...

“Ta thích người...” Ba chữ vừa lại vang lên trong sâu kín, mặt Bạch Vĩnh đỏ bừng bừng.

Tình yêu này... mình có thể tiếp nhận hay không... có thể tin tưởng hắn được sao...

15. Chương 15

“Hôm nay có uống thuốc đúng giờ không ?” Bạch Vĩnh vừa gọt hoa quả vừa hỏi Đoạn Dịch.

“À

cái này hả... đại thúc, người đến gần chút rồi ta nói cho...”

Bạch Vĩnh đến gần Đoạn Dịch, kết quả lại bị Đoạn Dịch ôm chặt mà hôn một cái.

“Ừm!...” Trong nháy mắt Bạch Vĩnh đỏ bừng cả mặt.

“A, đại thúc mặt đỏ trông thật đáng yêu.” Như một con mèo ăn vụng, Đoạn Dịch tươi cười thỏa mãn.

Từ sau khi Đoạn Dịch bị thương, ngày nào Bạch Vĩnh cũng chạy tới bệnh viện lúc trời còn chưa sáng, cho đến tận đêm khuya mới về Đoạn gia ngủ, không biết tại sao, Đoạn Dịch không đồng ý cho hắn ở lại bệnh viện.

“Đêm khuya rồi, đại thúc, mau về đi.” Đoạn Dịch bắt đầu thúc giục.

“À, hôm nay ta có ý định ở lại đây.” Quyết tâm, ánh mắt Bạch Vĩnh kiên định mà nhìn Đoạn Dịch.

“Không, đại thúc, người về đi.” Giọng điệu của Đoạn Dịch cũng không cho phép ai cự tuyệt.

“Tại sao... ta không thể ở lại cùng người, ta đã quyết tâm rồi. Chẳng lẽ người không biết...”

“Đại thúc...” Thở dài, “Ta chỉ không muốn bị đại thúc thấy bộ mặt yếu ớt của ta...”

“?...”

“Đại thúc, người biết không, mỗi đêm, ta đều cảm thấy sự cô độc bất lực xâm nhập tận xương tủy... là do hồi còn bé có một chuyện xảy ra... Đến bây giờ, ta cũng quen rồi... cho nên, đại thúc, người...” Lời còn chưa dứt đã bị Bạch Vĩnh ôm chặt lấy.

“Ta nghĩ lâu lắm rồi, chưa từng có ai quan tâm ta như vậy, Đoạn Dịch, ta biết người sống rất khổ sở, nếu có cái gì ta có thể giúp, nhất định ta sẽ cố hết sức làm, nhưng mà... ta biết bản thân chỉ là một kẻ vô tích sự...”

“Không đâu...” Đoạn Dịch cười cười: “Đại thúc... có chuyện.... ta muốn người giúp ta, chuyện này, chỉ người mới có thể làm được, nếu như người đồng ý...” Nhìn ánh mắt kiên định của nam nhân, Đoạn Dịch biết nam nhân đã cắn câu.

“Được, ta đồng ý.”

Xuyên qua con hẻm nhỏ dơ bẩn, tất cả nam nhân ở đây đều mặc một bộ đồ hóa trang, Bạch Vĩnh đi theo Đoạn Dịch có chút không được tự nhiên, nhìn các nam nhân bên cạnh, phát hiện thấy ánh mắt của bọn họ nhìn mình tràn ngập dục vọng.

Đi tới cuối con hẻm, có hai người áo bó sát đi ra ngăn cản Đoạn Dịch: “Nhiệm vụ của ngươi xong rồi.”

Xong rồi? Đoạn Dịch xong cái gì?

“Ngươi, đi cùng bọn ta.” Hai người đẩy đẩy Bạch Vĩnh.

“Đại thúc...” Quay đầu lại nhìn, nam tử vẫn đứng yên một chỗ, trong lời nói còn mang theo một tia u buồn.

“Ha ha...” Bạch Vĩnh cố cười thật to: “Đừng lo lắng, ta lập tức ra liền.”

Nhìn hình bóng nam nhân chậm rãi biến mất ở đằng xa, Đoạn Dịch khôi phục lại vẻ lạnh lùng mà xoay người rời đi...

Đây là đâu?

Đi qua rất nhiều phòng, rốt cục cũng tới, “Cạch” một tiếng, cánh cửa liền mở ra.

“Duyệt?!” Bạch Vĩnh liếc một cái đã nhận ra nam tử tóc bạc đứng ở trên cầu thang. Nam tử tóc bạc mặt không chút thay đổi mà nhìn Bạch Vĩnh.

“Duyệt, là người điều giáo hần?”

“Đúng vậy.” Câu trả lời đầy dứt khoát.

“Ừm? Bộ dáng không tệ.” Một người ngồi ở tầng cao nhất, tay chống vào cằm, mái tóc màu nâu rơi bên tai, hoa tai dưới ánh đèn phát ra tia sáng chói mắt, hàng lông mi cong vểnh, khóe miệng nhếch lên trông cực kỳ kiêu ngạo.

“Ngươi —” Tay đeo găng đen chỉ xuống phía Bạch Vĩnh: “Rất hợp ý ta.”

16. Chương 16

Hợp ý?

Bạch Vĩnh chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đoạn Dịch giấu diếm, sự xuất hiện của Duyệt, mà mình đang ở đâu đây, còn nam tử trước mắt là ai...

“Nam nhân, tên ngươi là gì?” Nam tử từ trên cao nhìn xuống hỏi, làm cho Bạch Vĩnh phảng phất nhớ về Lâm gia.

“Bạch Vĩnh.” Gần như chỉ là phản xạ có điều kiện mà trả lời.

“Bạch Vĩnh.” Nam tử đánh giá một chút, “Thật là một cái tên bình thường...” Trong ánh mắt tràn ngập bất mãn.

Thì ra đến cả cái tên của mình cũng khiến người khác khó chịu...

Bạch Vĩnh bất đắc dĩ cười cười, thế nhưng nhất cử nhất động của hần đều chiếu hết vào trong mắt nam tử.

“Nụ cười thật mê người... Duyệt, người dẫn hần đi đi.”

“Vâng.”

“Duyệt, sao ngươi lại ở đây, còn nam tử lúc nãy là ai thế?” Dọc đường đi, Duyệt trầm mặc không hề lên tiếng, Bạch Vĩnh đi theo phía sau, nhìn bóng lưng Duyệt, nam nhân cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Tối rồi.” Đi tới trước một cánh cửa, Duyệt mở ra, “Từ nay đây chính là phòng của ngươi.”

Phòng không lớn, bên trong chỉ có duy nhất một cái giường được trải ga trắng noãn và một phòng vệ sinh nhỏ, “Đại thúc, người tắm rửa đi.”

Dứt lời, Duyệt chuẩn bị đóng cửa rồi đi.

“Duyệt!” Bạch Vĩnh gọi lại, “Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì...”

“Nhiễm Húc, người cũng như tên, phóng dăng không kiềm chế được, cậy tài khinh người, kiêu ngạo vô cùng.” Nghiêng đầu, con ngươi màu hồng nhạt gợn lên một tia tình cảm, giống như quan tâm, cũng như bất đắc dĩ. “Đại thúc... người phải cẩn thận...” Chỉ lưu lại một câu nói khó hiểu, sau đó cánh cửa liền đóng lại.

Nhiễm Húc, là tên nam tử vừa nãy sao... ta phải cẩn thận cái gì...

Từng câu hỏi cứ luẩn quẩn trong lòng Bạch Vĩnh.

Ngồi ở trên giường, lại nghĩ tới lời hứa hẹn với Đoạn Dịch...

Ta sẽ đi ra nhanh thôi....

Bạch Vĩnh nắm chặt tay, như đối với lời thề của mình, nhưng càng như đối với Đoạn Dịch...

Không biết qua bao lâu, ở trong không gian khép kín này, Bạch Vĩnh chờ đến nhìn cánh cửa. Đột nhiên: “Rầm.” Một sức mạnh thật lớn đá văng cánh cửa ra.

“À... ta còn tưởng lão đại cho chúng ta thứ gì tốt, thì ra chỉ là một lão già, lão đại quả nhiên không thích làm niên hạ a.”

*Niên hạ: công ít tuổi hơn thụ.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện bốn người ăn mặc kỳ quái, trang sức cũng có các đặc điểm riêng biệt, trong đó có một tiểu tử tóc đỏ ngang ngược ngông cuồng đi về phía Bạch Vĩnh: “Thoạt nhìn trông cũng ngây thơ, thật đáng yêu

”

“Này, Diệc, ngươi không phải không thích nam nhân lớn tuổi sao?” Một nam tử tóc màu nâu đi lên khoát tay lên vai nam tử tóc đỏ.

“Lần này là ngoại lệ, lão đại thích thứ gì thì ta thích thứ đó, đúng không A Lộ~~” Nam tử tóc đỏ ngửa đầu về phía sau, một nam tử đeo kính đen liền gật đầu: “Ừ.”

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này...

Đối với việc đột nhiên xuất hiện bốn người nam tử làm Bạch Vĩnh không biết làm sao: “Các người... rốt cuộc đây là đâu...”

Bạch Vĩnh nghi hoặc mà hỏi, nhưng kết quả lại làm bốn người ở trước mặt ngây người ba giây, sau đó nam tử tóc đỏ liền bật cười: “Ha ha ha... thật buồn cười! A Khải, hấn cư nhiên không biết mình ở nơi nào!”

Nam tử tóc nâu cũng chỉ vào nam nhân mà cười to.

“Ồ...” Bạch Vĩnh càng thêm bối rối: “Xin nói cho ta biết, đây là đâu?”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của nam nhân, nam tử đeo kính liền đi lên: “Tập đoàn Triệt Nguyệt, đứng đầu trong tứ đại hắc bang. Mà ngươi, rất không may mắn, đã thành lễ vật mà lão đại cho chúng ta...”

17. Chương 17

Bạch Vĩnh như bị phán án trung thân, nhưng giọng điệu của nam tử lại vô cùng hời hợt.

“Được rồi được rồi, A Lộ, đừng mất công giải thích với đại thúc làm gì, dù sao tỷ nữa hấn cũng sẽ hiểu rõ ngay.” Nam tử tóc đỏ có chút khộng nhịn được mà trực tiếp đi về phía nam nhân, con ngươi hừng hực như ngọn lửa đỏ lóe ra tia sáng: “Đại thúc, người đã tắm rửa chưa đó?”

“Hà?” Bạch Vĩnh vốn đang hoang mang vì những lời nói của nam tử đeo kính, cho nên nhất thời không có phản ứng.

“Ai, vừa nhìn là biết chưa tắm rửa.” Lắc đầu, “Chẳng lẽ A Duyệt điều giáo thành đồ ngốc sao?... Nào, ta đưa đại thúc đi tắm rửa, các người chờ một chút nha~” Vừa nói, nam tử tóc đỏ vừa túm Bạch Vĩnh kéo vào phòng tắm.

“Người tên Diệc?” Nhìn thiếu niên trước mắt đang thử độ ẩm, Bạch Vĩnh tò mò hỏi.

“Ừ, đúng vậy.” Diệc nhìn thoáng qua Bạch Vĩnh, khuôn mặt búp bê làm cho người ta cảm thấy vô cùng hồn nhiên ngây thơ. “Đến đây nào, đại thúc mau cởi quần áo ra.” Vừa nói hắn vừa bắt đầu giúp Bạch Vĩnh cởi đồ.

“Ta cởi quần áo để làm gì...”

“Tắm rửa chứ sao~”

“Tại sao phải tắm rửa...”

“Phải tắm rửa sạch sẽ để chúng ta ăn tươi người đó mà.”

“....”

“Đại thúc chậm chạp quá đó, bắt quá thật đáng yêu! Nhanh lên chút nào.” Diệc tiến sát vào Bạch Vĩnh, chỉ chốc lát sau Bạch Vĩnh đã bị cởi sạch quần áo mà trần như nhộng, lộ ra thân thể trắng nõn mịn màng, Bạch Vĩnh có chút xấu hổ che đậy thân thể, nhưng Diệc đứng bên cạnh sớm đã ngây dại:

“Đại thúc, thân thể người thật xinh đẹp.” Hắn lớn tiếng khen ngợi, rồi sau đó lại dùng giọng điệu lạnh lẽo mà nói: “Nhưng những thứ càng xinh đẹp, ta càng muốn phá hủy.”

“Hả?” Bạch Vĩnh có chút giật mình nhìn về phía Diệc, Diệc liền mở miệng cười to: “Đại thúc~~ nhanh tắm rửa nào ~~.” Vừa nói vừa đẩy Bạch Vĩnh vào bồn tắm.

“Ừ...” Thân thể được làn nước ấm áp vây quanh làm cho Bạch Vĩnh không nhận được mà rên rỉ, nhưng lại phát hiện mặt Diệc cũng đỏ bừng gần như có thể chảy ra máu: “Này, cầm lấy.”

Diệc đưa sữa tắm cho Bạch Vĩnh: “A, cảm ơn.” Bạch Vĩnh vừa muốn cầm lấy, nhưng Diệc lại đột nhiên thu tay lại:

“Ở trong nước làm sao dùng sữa tắm được. Đại thúc đứng ra đi.” Không đợi Bạch Vĩnh đáp ứng, một tay Diệc đã kéo Bạch Vĩnh lên.

“Hả!” Bạch Vĩnh mất thăng bằng mà ngã trên mặt đất.

“Đại thúc, sao không cẩn thận thế.” Quan tâm mà nói. Nhưng khóe miệng Diệc lại nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Bạch Vĩnh thống khổ cuộn mình, nổi đau đón ở bụng làm cho hắn toát mồ hôi lạnh.

“Đại thúc

ta giúp người tắm nhé.” Vừa nói, Diệc vừa cầm lấy một cái ống nước thật dài rồi cầm vào mặt huyệt Bạch Vĩnh.

“A!!!” Ống nước thô ráp cọ xát vào nội bích làm nổi đau đón càng tăng thêm. “Ừ...” Bạch Vĩnh không nhận được phát ra tiếng rên rỉ.

“Như vậy đã không chịu được rồi sao, vậy sau này đại thúc làm sao đây?” Giống như quan tâm mà nói, nhưng ý cười tàn nhẫn lại hiện rõ trên khuôn mặt Diệc. Hắn vịn vôi nước ra.

“A!!!!” Bạch Vĩnh kêu lên thảm thiết, nước truyền ra từ ống chậm rãi chảy vào trong cơ thể Bạch Vĩnh. Cảm giác trường lên đau đón từ từ kéo tới.

“Đại thúc... người rên thật dễ nghe!” Tốc độ nước chảy càng nhanh hơn. Bạch Vĩnh cảm thấy đau đến sắp ngất, trong bụng phẳng phất như phiên giang đảo hải.

*Phiên giang đảo hải: dờn sóng lấp bẻ, cuộn cuộn.

Chờ đúng thời gian, Diệc tắt vòi nước lại. Vốn nghĩ muốn xem tính nhẫn nại của đại thúc, nhưng lại nghe thấy bên ngoài phòng tắm truyền đến tiếng bất mãn của mọi người: “Diệc! Tiểu tử ngươi chơi đùa đủ không hả! Nhanh lên chút đi!”

“Ai

, thật phiền toái. Đại thúc, ta đành bỏ qua cho ngươi vậy

” Diệc tàn nhẫn mà rút cái ống ra, trong nháy mắt Bạch Vĩnh ngã sục xuống...

“Đại thúc, đi ra ngoài đi

” Diệc rửa sạch hiện trường, rồi kéo Bạch Vĩnh ra khỏi phòng tắm. Bạch Vĩnh trần như nhộng mệt mỏi đi ra. Liếc mắt một cái nhìn thấy cánh cửa phòng đang mở, hắn liền chạy vội tới, giật nắm tay cửa một hồi.

“Vô dụng thôi... cửa đã sớm khóa rồi.” Từ lúc bắt đầu chưa từng nói một lời, nam tử tóc đen nhắc nhở Bạch Vĩnh.

“Ai ai, đại thúc, lúc này còn muốn chạy trốn à~” Diệc chậm rãi tới gần Bạch Vĩnh: “Từ lúc ngươi bước vào phố Tử Vong này, nhân tiện ngươi vĩnh viễn không có khả năng bước ra ngoài nữa.”

Phố Tử Vong, là con phố mà hắn vừa cùng Đoạn Dịch đi qua sao?

“Đừng tới đây...” Nhìn thiếu niên đang tới gần, Bạch Vĩnh hoảng sợ lui về phía sau.

“Mèo vờn chuột sao? Ta thích nhất đó

” Diệc tươi cười như ánh mặt trời, rồi lại ra vẻ lo lắng: “Nhưng mà, con chuột bị ta bắt được thường kết quả rất bi thảm...”

Một giây đó, Bạch Vĩnh cảm giác nỗi sợ hãi mà xưa nay chưa từng có dâng trào...

Bốn người này... sẽ làm gì mình đây...?

Lúc Diệc đi về phía hắn, Bạch Vĩnh trong lòng không ngừng gọi tên người kia...

Đoạn Dịch, Đoạn Dịch... cứu ta...

18. Chương 18

Diệc trong nháy mắt lao tới, Bạch Vĩnh vội vàng tránh né nhưng Diệc lại linh hoạt mà xoay người lại, kéo theo Bạch Vĩnh ngã nhào vào giường.

“A a, đại thúc đã không trốn được...” Hung hăng mà chặn hành động của Bạch Vĩnh lại: “... vậy ta đành phải ăn rồi.” Diệc vừa nói vừa vuốt ve ***g ngực trắng nõn của Bạch Vĩnh.

“Này! Diệc, ngươi đừng có chiếm một mình chứ.”

Nam tử tóc nâu túm lấy áo Diệc từ đằng sau rồi kéo lại.

“Cái gì chứ

” Diệc bất mãn lắm lắm, thừa dịp Diệc buông tay, Bạch Vĩnh vội đứng dậy nghĩ muốn chạy về phía phòng tắm.

“Xem đi, đại thúc lại chạy kìa.” Diệc trừng mắt nhìn nam tử tóc nâu: “A Khải, ngươi phải chịu trách nhiệm đó.”

“Thật phiền toái, chờ một chút ta đi bắt hắn lại...” Nam tử tóc đen bất mãn gỡ tóc.

Ta không muốn... không muốn bị bọn họ bắt được...

Bạch Vĩnh ra sức chạy trốn về phía phòng tắm.

Ta phải nhanh chạy ra ngoài... hắn còn đang chờ ta...

Đang muốn mở cánh cửa phòng tắm, Bạch Vĩnh đã bị nam tử tóc nâu bắt được: “Chạy hai lần, ngươi thật đúng là phiền toái.” Hai tròng mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Vĩnh, phảng phất như báo săn đang nhìn vào con mồi đang giẫy dụa.

Trong tức thì, Bạch Vĩnh cảm giác có một luồng khí lạnh lẽo chậm rãi bao vây hắn.

“A!” Nam tử tóc nâu dùng sức ném Bạch Vĩnh lên giường, do phản lực mà giường có chút xóc lên, nhưng bởi vì Bạch Vĩnh bị ném lên quá mạnh làm hắn đau đến cau mày.

“Lão già, còn muốn chạy sao?” Nam tử tóc nâu đứng ở bên giường nhìn Bạch Vĩnh.

“Ai ai! Ầm ỉ lâu lắm rồi đó! Ta không đợi được nữa đâu.” Diệc vừa nói vừa tiến về phía nam nhân đang cuộn mình trên giường. Hắn nâng hạ thân nam nhân lên, tự cởi quần của mình rồi không hề có chút chuẩn bị mà đem dục vọng cực đại đâm mạnh vào trong cơ thể nam nhân.

“A a a—” Đột nhiên đau đớn làm cho Bạch Vĩnh cuộn người lại, Diệc dừng mãnh vận động, tay cũng không rảnh rang mà dùng sức vuốt ve xoa nắn phân thân của Bạch Vĩnh: “A ư...” làm cho Bạch Vĩnh càng thêm thống khổ.

“A~~ nơi này của đại thúc thật chặt, giỏi quá

, không biết có thể chứa được thứ lớn hơn không nhỉ...” Vừa nói, Diệc vừa xuyên thêm một ngón tay vào: “A! Không...” Bị kéo ra đến cực hạn, cảm giác đau đớn kết hợp với trướng lên làm cho Bạch Vĩnh khó có thể chịu nổi.

“Nhấn nài chút đi đại thúc, sắp xuyên vào hoàn toàn rồi.” Diệc cười tàn nhẫn, tay cũng tiếp tục cắm vào.

“A!” Sau một thanh âm như tiếng vải bị xé rách, Bạch Vĩnh bi thảm kêu lên, hai tròng mắt sớm đã bịt kín một tầng hơi nước liên rớt xuống một giọt lệ.

“A~ chảy máu rồi... thật là, ta còn tưởng nơi này của đại thúc rất lợi hại cơ.” Diệc rút ngón tay ra, trên đó đã đỏ sẫm máu.

“Diệc, ngươi đừng chơi đùa quá mức chứ...” Nam tử đeo kính thản nhiên nhìn về phía thiếu niên tóc đỏ: “Khải không thích món đồ chơi đã hỏng.”

“Lúc nào cũng Khải...” Diệc tiếp tục mãnh liệt tấn công nam nhân đang nức nở dưới thân: “Thân thể đại thúc thật mê người, A Lộ, ngươi không muốn ném thử sao hả?” Thiếu niên bắn vào trong cơ thể nam nhân làm hắn run lên một trận.

“Không...” Đỡ cái kính, nam tử nhẹ nhàng mở miệng: “Ta chỉ tới nơi này để...”

“Rõ ràng muốn...” Diệc rời khỏi cơ thể nam nhân rồi nói tiếp: “A Khải, cũng chỉ có ngươi là thành thật thôi.”

“Ta chỉ tuân theo mệnh lệnh của lão đại mà tiến hành...” Nam tử tóc nâu bình tĩnh đi tới bên nam nhân đang không ngừng thở dốc trên giường. Giữa bắp đùi chảy ra dịch thể cùng với tơ máu màu đỏ tươi, làn da trắng nõn sớm đã bị phủ một tầng phấn hồng.

“Bất quá... thật đúng là mê người...”

“Ừ...” Đang dần tỉnh táo lại, Bạch Vĩnh bỗng nhìn thấy nam tử tóc nâu đang chậm rãi đi về phía này, hắn liền sợ hãi run lên nhè nhẹ: “Đừng... đừng tới đây...” Hai chân loạn đạp ga giường, Bạch Vĩnh dùng hết sức mà cố động đây.

“Lại còn muốn chạy sao...” Không uổng phí thời gian, nam tử tóc nâu đã kéo Bạch Vĩnh lại trước mặt.

“Ừ a—” Động tác kịch liệt đã đụng đến vết thương khiến máu từ bắp đùi chảy càng nhiều hơn.

“Xem ra phải cho ngươi một bài học mới được...” Con ngươi của nam tử chậm rãi híp lại, đáy mắt xuất hiện một tia tàn ngược.

“Buông ta ra...” Bạch Vĩnh hấp hối nói, ánh mắt nhưng lại lộ ra vẻ quật cường.

“A~ tính cách này~ ta thích~.” Nam tử tóc nâu nhíu mày: “Hy vọng ngươi có thể chơi đùa với ta lâu hơn một chút, lão già à.”

Thật đáng sợ...

Nam tử kiêu ngạo kia làm cho Bạch Vĩnh sợ hãi từ trong tim...

Làm sao bây giờ... ta nên làm gì đây... Đoạn Dịch...

“A a a!” Trên vai thỉnh thoảng đau đớn.

“Tay phải của ngươi trật khớp rồi, đây chính là trừng phạt vì ngươi đã dám chạy trốn.”

“Bây giờ... chúng ta bắt đầu thôi...” Nam tử tóc nâu vừa nói vừa giơ cái móng của Bạch Vĩnh lên...

Càng ngày càng thấy khó chịu... thật muốn nôn... thật ghê tởm... đau quá...

Đoạn Dịch... lời hứa kia... ta còn có thể thực hiện được sao...

19. Chương 19

Thật lâu, thật lâu... bị đau đớn xỏ xuyên qua, toàn thân đau nhức, phần vai cũng đau... Bạch Vĩnh bị hành hạ đến kiệt sức, nhưng nam tử trên người vẫn như vĩnh viễn lúc nào cũng tràn đầy tinh lực... cứ một lần rồi lại một lần xỏ xuyên hẳn, một lần rồi lại một lần mà phát tiết...

Ánh mắt từ từ mơ hồ, hạ thân trở nên chết lặng, nam tử thở dốc bên tai cũng dần dần biến mất... Bạch Vĩnh cảm giác mình sắp bất tỉnh.

Có lẽ... bất tỉnh, đối với mình mới là sự giải thoát tốt nhất...

Bất chợt, trước mắt xuất hiện một mái tóc vàng chói mắt, cùng với đôi mắt màu xanh lam...

Không được... mình không thể bất tỉnh được... mình còn muốn.... còn muốn gặp lại người ấy... Rất muốn, nói với hắn ba chữ mà mình chưa từng nói ra...

Như là vừa được tiêm một liều thuốc kích thích, Bạch Vĩnh bỗng tỉnh táo lại... gất gao từ từ nhắm hai mắt... chờ đợi lúc cực hình chấm dứt.

“A~ hảo bồng a~ thân thể của đại thúc

, A Đoạn, ngày mai chúng ta trở lại nhé” Không biết qua bao lâu, cảm giác áp bách trên người mới chậm rãi giảm bớt, sau đó thì nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại.

Rốt cục... cũng kết thúc rồi...

Tay phải trật khớp còn chưa được nối lại, Bạch Vĩnh gian nan giơ tay trái lên, cố gắng chậm rãi đứng lại, đau đớn từng cơn bốc lên. Bạch Vĩnh cảm giác thân thể của mình đã gần tan vỡ.

Nhanh lên... phải nhanh xuống giường... ta phải nhanh lên một chút... nhanh trở về... trở về gặp hắn...

“A!” Vừa giơ chân đi được một bước, bởi vì hai chân vô lực mà té xuống, vết thương lại rách ra chảy đầy máu tươi: “Ghê tởm...” Khàn khàn mở miệng.

Như là không cam lòng, Bạch Vĩnh dùng tay trái làm điểm tựa, cố gắng đứng dậy.

Mình không thể ngã xuống ở đây được... Dù đau đớn phé tâm phé liệt như lúc này cũng phải chịu đựng... chút đau đớn này... chẳng là gì cả...

Từng bước từng bước... vô cùng gian nan...

Chỉ còn thiếu chút nữa... tay trái duỗi đến tay nắm cửa... Chỉ còn thiếu chút nữa thôi...

“Cạch!” Trong phút chốc cánh cửa bỗng mở ra.

“Đại thúc?!” Nam tử tóc bạc bước vào, giật mình mà nhìn thân thể nam nhân giăng đầy vết thương trước mắt.

“Duyệt... rốt cuộc là chuyện gì...” Trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, nam nhân cố phun ra một câu rồi té xỉu.

Duyệt vội vàng đỡ lấy thân thể mềm mại của Bạch Vĩnh: “Không ngờ bị hành hạ thành như vậy...” Duyệt thương xót mà thở dài: “Bất quá, đại thúc, đây đều là do sự tin tưởng của người mà ra...”

20. Chương 20

Giống như con đường bất tận, Bạch Vĩnh đứng ở ngã ba đã lâu lắm rồi, đột nhiên ở cuối con đường trông thấy một bóng dáng mờ mờ ảo ảo, hắn đứng đó thật lâu, có chút rung động không hiểu nổi, như ẩn như hiện, lúc thăng lúc trầm, nghĩ muốn bám chặt lấy cái bóng đó, nhưng hắn lại do dự...

Mang theo chút mất mát, Bạch Vĩnh chậm rãi mở mắt ra, hai tròng mắt tan rã nhất thời không tìm được tiêu cự, mơ hồ chỉ thấy một mảnh hắc ám tràn ngập khắp nơi.

“ Tỉnh rồi?” Nam tử vừa hỏi vừa thưởng thức bộ dáng mê mang của nam nhân.

“Uh...” Bạch Vĩnh phản xạ có điều kiện mà mở miệng: “A! Người là...” Trong chớp lát tỉnh táo lại, Bạch Vĩnh kinh ngạc mà mở miệng: “Duyệt đâu?”

Nhìn quanh bốn phía rồi vươn tay cố gắng tóm lấy hình bóng nam tử tóc bạc.

“Chớ tìm, hắn đã sớm đi rồi...” Bất mãn mà nhắc nhở: “Này, đại thúc, người chăm chú một chút đi, ta đang ở đây.”

“A...” Lúng túng động đậy, kết quả đau đón lại càng thêm mãnh liệt: “Người là... Nhiệm Húc?”

“Xem ra trí nhớ của người cũng không tệ, đại thúc. Không hổ là người mà Đoạn Dịch tặng ta, lâu lắm rồi cũng chưa từng thấy mấy tên kia khen không dứt lời như vậy...” Mang theo nụ cười tà ác, nhưng Nhiệm Húc trông vẫn xinh đẹp như cũ.

“Đoạn Dịch?!” Nghe thấy cái tên quen thuộc kia, trái tim Bạch Vĩnh không khỏi thất lại, cầm lấy vạt áo Nhiệm Húc: “Chuyện ta phải làm, đã xong rồi chứ... có thể thả ta được không...?”

“Bốp!” Vẻ mặt Nhiệm Húc đầy chán ghét mà hất cánh tay của Bạch Vĩnh ra, sau đó hắn dừng dậy khinh miệt nhìn nam nhân suy sụp trước mắt: “Người không thể đi được... lão già... người đã ô uế...”

...Ô uế...

Ánh mắt kinh ngạc của Bạch Vĩnh dần ảm đạm.

Đúng vậy, mình đã sớm ô uế rồi.

Cúi đầu, mái tóc đen buông rơi xuống khuôn mặt.

“Người vĩnh viễn chỉ có thể ở chỗ này, bởi vì trong Hắc bang có rất nhiều nam nhân cần người giúp bọn hắn phát tiết...” Câu nói vừa rồi, Bạch Vĩnh cũng nghe không vào, bây giờ trong lòng hắn chỉ còn lời nói ôn nhu của nam tử tóc vàng kia.

Xoa tấm lưng trần giăng đầy vết thương của nam nhân, mặc dù bị thương mà trở nên có chút thô ráp, nhưng vẫn rất mịn màng: “Trách không được... Diệc cũng thích người như vậy, đại thúc.”

Nhìn nam nhân vì đau đón mà cố gắng chịu đựng, đôi mắt màu xanh lạnh lẽo lộ ra sung sướng: “Bộ dạng bây giờ của đại thúc rất dễ bị bắt nạt đó.”

Nhiệm Húc vừa nói vừa ấn ngã Bạch Vĩnh xuống, sau đó mở hai chân hắn ra.

“Không...” Nam nhân sớm đã hiểu rõ hành động này có ý nghĩa gì, vì vậy liền cố gắng giãy dụa.

“Nếu người muốn ném thử cảm giác bị trật khớp một lần nữa, ta cũng vui vẻ nguyện ý phụng bồi.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, phẳng phất như một liều thuốc an thần, trong nháy mắt, Bạch Vĩnh ngừng giãy dụa.

Cái loại đau đón xâm nhập tận cốt tủy này... mình không bao giờ muốn ném lại nữa...

Một khắc lúc Nhiệm Húc đâm vào, đôi môi Bạch Vĩnh vẽ lên một tia cười lạnh nhạt đầy cay đắng.

Tại sao ai cũng đối xử với mình như vậy...

21. Chương 21

Lại chảy máu nữa rồi...

Phía sau chột cảm thấy lành lạnh, có lẽ đã được lau rửa sạch sẽ. Bạch Vĩnh cười cười bất đắc dĩ, trong đầu thâm tự hỏi bản thân đã ở đây bao lâu rồi... Suốt nửa tháng qua, ngày nào cũng có ba bốn nam tử hùng hổ phá cửa xông vào. Kể nào kể nấy hoàn toàn không chuẩn bị bước dạo đầu cứ thế mà đâm vào, điên cuồng vuốt ve, mãnh liệt lật động. Thanh âm sớm đã khản đặc vì hô khóc, nước mắt cũng chảy cạn từ lâu.

Người như mình... tiếp tục sống... vì cái gì đây...

Vô lực nằm bẹp trên giường, đôi mắt Bạch Vĩnh thất thần quan sát trần nhà quét sơn trắng. Ngày xưa luôn nằm giữa hoa viên ngắm nhìn vòm trời cao xanh thăm thẳm đến ngẩn ngơ. Ngắm tình cảnh bây giờ, dù ước ao cũng chẳng được nữa. Thật hoài niệm bầu trời nhưng huyền lấp lánh muôn vàn ánh sao xinh đẹp đêm đó...

Nghĩ tới nửa tháng nay, bao hạng người phun đủ lời nhục mạ hạ lưu bẩn thỉu, Bạch Vĩnh chậm chậm khép lén mi, chỉ lúc này, hắn mới cảm nhận được chút tĩnh mịch cô đơn trong chốc lát.

Cánh cửa đóng kín lại mở ra, Bạch Vĩnh cố gượng dậy thân thể mệt mỏi, cảnh giác nhìn nam nhân đang thông thả bước đến gần.

“Bị giam lâu như vậy mà đại thúc vẫn quật cường thế sao...” Tiếng đế giày giộng xuống sàn nhà cứng lạnh cứ vang cộp cộp nhịp nhàng.

“Người còn nhớ tên tiểu tử Đoạn Dịch kia? Ha ha... quá ngu xuẩn...” Đứng nhàn nhai bên giường trước ánh mắt mang đầy ý thù địch, đôi con ngươi xanh sẫm vẫn bình tĩnh thản nhiên: “Ta nói cho người biết, lời hẹn ước giữa người và hắn, căn bản không có khả năng trở thành hiện thực.”

Nhéch miệng cười khinh bỉ, Nhiễm Húc thưởng thức nỗi kinh ngạc đang từ từ dâng trào trên khuôn mặt nam nhân rồi tiếp tục nói: “Thực chất Đoạn Dịch không hề thích người. Hắn vốn căm hận người, căm hận Lâm gia tận xương tủy.” Giọng Nhiễm Húc càng lúc càng nôm nống nặng nề tựa hồ chính bản thân hắn cũng thống hận như Đoạn Dịch: “Nếu chẳng phải vì Lâm gia các người... Lục Triệt đâu bị...”

“Người gạt ta...” Bạch Vĩnh hét lên: “Ta không tin...” Ánh mắt chấn định đối chọi lại Nhiễm Húc.

“Ha ha, thật nực cười! Đại thúc à, làm sao Đoạn Dịch lại động tâm với một lão già như người chứ... Bất quá... ta có thể cho người cơ hội ra ngoài để chứng kiến rõ ràng bộ mặt thật của Đoạn Dịch. Chỉ có điều... phải đợi xem thân thể người khiến ta hài lòng hay không đã...”

Mình có thể ra ngoài ư...

Hoảng hốt nghe mấy lời mỉa mai nhục mạ song đáy lòng Bạch Vĩnh liền âm thầm hạ quyết tâm. Gian nan ngã xuống giường, quỳ gối trước mặt Nhiễm Húc rồi chậm rãi kéo khóa quần, nhét phân thân hắn vào trong miệng.

“Mặc kệ trước kia đại thúc thế nào... hiện tại ta muốn nói với người: ta – thích – người.”

“Đại thúc... đừng khóc...”

“Đồ ngốc, không phải ta nói ta thích người sao.”

Giữa đêm mưa, một hình bóng chật vật ẩn núp trong con hẻm nhỏ tĩnh lặng tăm tối. Quần áo đã sớm rách nát tả tơi, đầu gối cũng bị trầy xước thâm tím do té lăn chà sát trên mặt đường khi vội vàng né tránh. Cuồng cuồng chạy chối chết từ phố Tử Vong không biết đã bao lâu... tưởng chừng mãi mãi chẳng có điểm kết thúc. Trận mưa càng lúc càng lớn, thấm ướt thân thể đầy máu hòa bùn đất bẩn thỉu của nam nhân.

Vừa rẽ vào ngã đường quen thuộc, căn biệt thự xa hoa liền hiện ngay trước tầm mắt. Bạch Vĩnh hấp tấp chạy lại định tìm Đoạn Dịch thì bị bảo vệ hung hăng cản trở, thẳng tay đẩy ngã: “Tên kia, đừng lãng phí công sức ở đây! Cút đi! Cút!”

Bạch Vĩnh không màng đến thái độ của đối phương, vừa lão đảo ngã liền lập tức đứng dậy ngay: “Ta đến tìm Đoạn Dịch... hãy để ta vào.”

“Người tìm chủ tịch? Chủ tịch là người mà thằng ăn mày nhà người có diễm phúc gặp sao?” Bảo vệ khinh khỉnh miệt thị rồi khó chịu lui về phía sau.

“Van xin người... cho ta gặp hần...” Ném bỏ hết tất cả tôn nghiêm thể diện, Bạch Vĩnh nhún nhường cầu khẩn.

Gã bảo vệ bực mình đẩy mạnh Bạch Vĩnh: “Đoạn chủ tịch ra ngoài rồi...”

Ra ngoài... đã muộn thế này, hần còn đi đâu chứ...

Trí óc không ngừng điem qua những nơi Đoạn Dịch từng dẫn hần đi. A, quán bar đó! Bạch Vĩnh lao nhanh như người mất hồn.

“Thật đúng là kẻ điên...” Bảo vệ khinh thường lăm bắm.

GAY BAR tọa lạc giữa trung tâm thành phố vốn là chốn xa hoa trụy lạc. Hạt mưa đổ xuống trĩu nặng. Trên đường phố chẳng chịt, dòng người đông đúc xô bồ xuôi ngược. Ai cũng cầm cây dù đủ màu sắc rực rỡ, chỉ trừ độc một nam nhân vận quần áo rách rưới, hai bàn chân trần hối hả chạy. Tình cảnh ấy đã hấp dẫn vô số ánh mắt tò mò của những người qua lại.

ENCHANTMENT là tên quán Bar mà Đoạn Dịch từng dẫn hần đến. Xuyên qua hành lang dài đằng đẵng, Bạch Vĩnh nhìn thấy rất nhiều đôi tình nhân đang ôm hôn nồng nhiệt. Lao vào đại sảnh mỹ lệ, hần lo lắng đảo dác tìm kiếm bóng dáng Đoạn Dịch. Khu sần nhảy tối đen chập chờn ánh đèn laze chớp loáng chói mắt.

Cách đó không xa, Bạch Vĩnh đã bắt được hình bóng quen thuộc, mái tóc vàng lấp lánh vẫn hấp dẫn ánh nhìn như xưa: “Đoạn...” Đương khi mừng rỡ muốn hô to thì chợt phát hiện Đoạn Dịch đang ôm một thiếu niên tóc đen hơi thấp hơn hần, là Lục Triệt... Tuy mái tóc đã nhuộm màu đen song Bạch Vĩnh vừa lướt qua đã nhận ra hần ngay.

Đoạn Dịch ôm Lục Triệt ngồi trên khu vực VIP, bên cạnh còn có một nam tử cao lớn rót rượu, chính là cái người định cường bạo hần đêm đó ở GAY BAR. Trong nháy mắt, Bạch Vĩnh lao đảo dựa lưng lên tường, từ từ trượt dài xuống nền đất. Tại hần còn mơ hồ nghe thấy cuộc đối thoại giữa bọn họ.

“Dịch ca, sao lâu lắm mới chịu ghé. Thế lão già đi cùng người hôm đó đâu rồi?”

“Hần hả, chắc giờ đang hưởng cuộc sống cực kỳ hạnh phúc đấy!”

“Ha ha ha...”

Ý thức Bạch Vĩnh quay cuồng điên đảo như trời long đất lở...

22. Chương 22

Trời mưa tầm tã. Dưới ánh đèn neon đủ màu sắc hắt từ muôn vàn ô cửa kính, khách qua đường vô thức rào nhanh tìm về mái ấm gia đình.

Trong góc hẻm tối tăm chật hẹp, nam nhân cuộn tròn tấm thân trần như nhộng. Hạt mưa tát xối xả lên thân thể chẳng chịt vết thương, mặt đất xung quanh đã sớm đọng thành vũng bùn lầy bẩn thỉu nhớp nhúa.

“Đoạn Dịch!” Nhớ lúc này mình gấp gáp lao về phía hần thì bị mấy nam nhân xa lạ mặc âu phục đen ngăn chặn. Chỉ chốc lát, Bạch Vĩnh đã bị luồng sức mạnh bất ngờ ném thẳng ra ngoài, lưng đập xuống sàn nhà lạnh lẽo.

“Các người làm gì!” Bạch Vĩnh điên cuồng gào thét, nhảy xổ vào một tên: “Để ta gặp hần! Để ta cùng hần nói cho rõ ràng!” Mái tóc đen bù xù xỏa rơi xuống, tuy che khuất gương mặt lấm lem bụi bẩn nhưng không giấu nổi đôi mắt lo lắng ngỡ ngàng xen lẫn dả kích kia.

“Để ta gặp hần! Đoạn Dịch! Người ra đây!” Bạch Vĩnh nổi giận hét to, kết quả hấp dẫn vô số ánh mắt dò xét nghi ngại của những người xung quanh. Một kẻ trong đám bảo kê ẩn đầu Bạch Vĩnh sát rạt mặt đất, song hần càng giãy dựa kịch liệt hơn: “Đoạn Dịch! Ra đây!”

Đương lúc bế tắc, tiếng chuông điện thoại di động đột ngột reo vang: “Vâng, chủ tịch...”

Đang bị đè trên mặt đất, Bạch Vĩnh loáng thoáng nghe thấy liên trợn trừng hai mắt.

“Vâng, thuộc hạ vô năng, sẽ không bao giờ để chuyện này phát sinh thêm lần nữa... Chúng tôi lập tức giải quyết ngay...” Nhanh chóng cúp điện thoại, sắc mặt nam nhân sa sầm càng khó coi.

“Chết tiệt! Chỉ vì kẻ điên nhà ngươi mà tiền lương tháng này của bọn tao bị cắt giảm quá nửa...” Nguyên lũ nam nhân bất mãn gầm gừ.

“Vậy chủ tịch muốn xử lý hần kiểu gì...” Vẫn tiếp tục đè Bạch Vĩnh, nam nhân ngẩng đầu hỏi.

“Hần hả...” Tên cầm điện thoại nhếch mép cười lãnh khốc: “Chủ tịch nói, chỉ cần hần còn sống là ổn...”

Cứ như vậy, Bạch Vĩnh bị hành hạ tàn nhẫn không biết bao lâu. Bọn chúng kéo rách quần áo hần, phát tiết liên tục còn tiện thể dẫm đá luôn tay. Khớp xương Bạch Vĩnh rệu rã như vỡ nát vụn, cơ bụng co thắt cuộn từng cơn... tất cả những thứ có khả năng nôn ra đều đã tuôn ồng ộc đến khi dạ dày trống rỗng như bị kim đâm thủng, đau đớn tê tâm liệt phế...

Cuộn mình lúi sâu vào góc tường, Bạch Vĩnh mơ hồ nghe tiếng mưa rơi lộp bộp bên tai, gió rét thấm qua da ngấm tận vào sâu trong cốt tủy...

Thì ra số phận mình định sẵn phải chết một cách bi thảm như vậy... thật nực cười... còn vọng tưởng đã tìm được hạnh phúc chân chính, xuân ngốc trông mong hần chịu đợi chờ... chờ ta nói ba chữ ấy... Chẳng ngờ... Tại sao hần lại lừa gạt mình chứ... Mình thật thảm hại, cứ mãi ôm ấp một hy vọng giả dối...

Rất buồn do gió mưa quất lên thân trần dần dần tan biến vô tung vô tích. Bạch Vĩnh cảm giác hần đang cận kề cánh cửa tử thần. Giấu mình ở nơi hẻo lánh tăm tối mà lìa xa thế gian tang tóc có lẽ cũng là an ủi đối với y...

Một đôi giày da cao cấp đi tới, cẩn thận nâng nam nhân đang hôn mê, sâu dưới đáy mắt ánh lên tia thương tiếc: “Đại thúc, người thật đáng thương.... Nếu như người không phải người Lâm gia... có lẽ ta đã thích người rồi...”

Nhẹ nhàng ôm lấy thân hình gầy yếu, Nhiễm Húc bước vào xe.

23. Chương 23

Bạch Vĩnh ngỡ mình đang trôi nổi giữa giấc mộng triền miên bất tận. Hần mơ thấy hình ảnh bản thân khi còn bé đang chơi đùa vui vẻ trong hoa viên. Tuy diện tích không quá rộng lớn song vô cùng tươi đẹp dưới bầu trời xanh êm dịu. Ánh nắng vàng ấm áp rơi sáng vạn vật, xua tan sương giá mây mù. Trăm loài hoa đua nhau khoe sắc tỏa hương trên thảm cỏ mùa xuân mơn mớn. Ngắm đàn chim chao liệng giữa không trung khiến trái tim hần thanh thản yên bình.

Cảnh mộng chợt thay đổi, đảo mắt đã qua một năm. Hình bóng nhỏ nhắn lại xuất hiện trước tầm nhìn, vẫn đáng yêu với đôi con ngươi trong veo và gò má phúng phính ửng hồng. Một nam nhân dịu dàng nắm lấy bàn tay non nớt của hần, người đó chính là con rể của Lâm gia. Bạch Vĩnh len lén theo dõi bọn họ đi về phía biệt thự.... Sắc mặt người kia không chút thay đổi nhìn mình, còn mình thì xấu hổ cười cười với hần. Hời ôi, cuộc sống bình thân vui sướng này đã bị đánh vỡ ngay trong khoảnh khắc đó...

Chầm chậm nâng làn mi, hần lại thấy cái trần nhà quen thuộc. Chưa xót cười khổ...

Thì ra mình muốn chết cũng chẳng được.

“Đại thúc... người hôn mê bất tỉnh suốt mấy ngày liền rồi đó...” Một bàn tay ấm áp ôn nhu xoa trán Bạch Vĩnh kiểm tra nhiệt độ: “Tạm ổn rồi, đã hạ sốt...” Đôi mắt màu bạc rạng ngời tia mừng rỡ.

Bạch Vĩnh im lặng nhìn Duyệt, đáy mắt đã mất đi niềm ngạc nhiên ngỡ ngàng, phẳng phất như hiểu thấu tất cả, rồi lại phẳng phất như vạn sự thế gian đều như gió thoảng mây trôi tan biến vô tung vô tích.

Duyệt thở dài, xoay người định rời đi, trả lại cho hần không gian tĩnh. Nhưng vừa bước đến gần cánh cửa thì bỗng có một thân ảnh chắn lại.

“Hần tỉnh à?”

“Ừ.”

Sau khi nghe câu trả lời, Nhiễm Húc liền tiến vào bên trong.

“Đại thúc, sao rồi?”

“...”

“Ha ha, bây giờ đã hoàn toàn minh bạch hay chưa? Đoạn Dịch căn bản không thương người!”

“...”

“Thật ngốc, ta chưa từng thấy người nào si tình như ngươi. Ta còn tưởng rằng...”

“Đừng nói nữa!”

Nhiễm Húc đang thao thao thì bị Bạch Vĩnh cắt ngang. Hắn hơi chững vì kinh ngạc nhưng rất nhanh liền hồi phục lại tinh thần, lạnh lùng cười nhạt rồi vươn tay tóm cổ Bạch Vĩnh áp đảo trên giường: “Lão già, ngươi biết mình đang nói chuyện với ai không? Chỉ cần ta thích, ngươi lúc nào cũng có thể chết rất bi thảm.”

—Chỉ cần ta thích, ngươi lúc nào cũng có thể chết rất bi thảm...

Cổ bị bóp chặt khiến hô hấp nặng nề khó khăn, khoe môi cong cong thành nụ cười chua xót.

Phải, trước kia từng có người nói với mình như vậy... Nếu lúc đó hắn giết chết mình thì tốt biết bao...

Bị vẻ mặt của nam nhân làm cho sợ hãi, Nhiễm Húc dần buông lỏng khớp ngón tay. Khí lạnh đột ngột tràn vào buồng phổi khiến nam nhân ho khan kịch liệt. Do thân thể suy yếu nên ho khan dần biến thành thở dốc.

“Muốn chết cũng đâu dễ dàng như vậy! Lâm gia các ngươi mắc nợ ta. Một ngày nào đó ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi. Khi ấy, ta muốn toàn bộ Lâm gia các ngươi đều phải đầy ải dưới địa ngục.” Hận ý đậm đặc bức người, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào Bạch Vĩnh, phảng phất như muốn xé rách hắn thành muôn vàn mảnh nhỏ.

“Tùy ngươi...” Yếu ớt phun trả hai chữ, Bạch Vĩnh liền đảo mắt về hướng khác.

“Được...” Ngón tay chậm rãi lần mò đến khuôn ngực Bạch Vĩnh. Hắn cúi đầu khẽ cắn vành tai: “Chắc ngươi còn chưa kịp hiểu tại sao mình rơi vào kết cục bi thảm này đúng không, đại thúc... Thật ngốc mà, Đoạn Dịch và ngươi... đều bị Lục Triệt lừa...”

24. Chương 24

“Cái gì...” Bình ổn hơi thở hỗn loạn dồn dập, Bạch Vĩnh vô lực thắc mắc: “Bị lừa...”

“Ha ha ha... đại thúc, tại ngươi không biết thôi.” Sau khi ha hả cười nhạo chán chê, Nhiễm Húc mới nhẹ nhàng san sẻ một bí mật nham hiểm khiến Bạch Vĩnh vô cùng khiếp sợ.

“Lục Triệt! Đại thúc, ngươi gặp hắn rồi đúng không...” Lời còn chưa dứt, Nhiễm Húc đã đi tới bên Bạch Vĩnh, nhìn đôi mắt tròn tròn kinh ngạc, hắn ấn Bạch Vĩnh xuống giường: “Ta muốn vừa nói chuyện vừa làm vài việc thú vị, cho nên...” Ngón tay nam nhân đột ngột xâm phạm phía sau hắn.

“Ừ...” Tiểu huyết sưng đỏ không ngừng phun ra nuốt vào ngón tay cứng cõi thô to.

“Đại thúc, cái miệng nhỏ nhắn của ngươi ngậm ngón tay ta chặt thật a.” Vừa nói hắn vừa không quên chà đạp đóa hồng anh trước ngực. Bạch Vĩnh bị hành hạ đến run rẩy toàn thân.

“Ta và Lục Triệt vốn là anh em.” Vừa tiếp tục giải thích, hắn vừa uốn lượn ngón tay trong cơ thể Bạch Vĩnh.

“Ừ a!” Đau đớn xé rách khiến Bạch Vĩnh kêu gào thảm thiết.

“Ngay từ thuở ấu thơ, chúng ta đã là cô nhi không thân thích, không bằng hữu. Ta và Lục Triệt ngậm đắng nuốt cay, nương tựa lẫn nhau mà sống. Đại thúc... ngươi có biết do ai gây nên không? Chính là Lâm gia các ngươi. Chỉ bởi vì một giao dịch quan trọng mà toàn bộ tứ đại gia tộc bị khuất phục dưới quyền thế của

Lâm gia. Lâm gia vùng trộm phi pháp, chỉ có duy nhất Lục gia dám đứng ra phản bác. Vì thế... Lục gia đã phải gánh chịu kết quả thảm khốc... Người biết, đó là gì không... đại thúc..." Hai mắt nam nhân đỏ ngầu rực lửa, tràn ngập căm hận nhìn chằm chằm Bạch Vĩnh.

"A a a a a—" Nhiễm Húc đột nhiên tàn nhẫn thúc mạnh vào địa phương còn chưa lành lại của Bạch Vĩnh: "Lâm gia âm thầm hãm hại Lục gia. Sau khi cha ta bị sát hại, mẹ ta cũng nhảy núi tự vẫn... Cả gia tộc đông đúc, người chết thảm, kẻ bị bắt giữ... chỉ sót ta và Triệt là may mắn trốn thoát..."

Người dưới thân co rút vì đau đớn: "A! ...chậm.... đau quá..." Bạch Vĩnh sắp chịu không thấu song Nhiễm Húc càng làm hung hãn hơn...

"Người cũng biết đau đớn?! Ha ha, đại thúc... người biết ta và Triệt đã trải qua tủi nhục nhường nào hay không? Được Đoàn gia thu lưu... nhưng mỗi ngày đều sống khổ sống sở, bụng lép kẹp đói meo mốc lại thường bị đánh đập tàn nhẫn. Chính ở địa ngục trần gian đó, ta quen biết Đoạn Dịch... Ngay lần đầu gặp mặt, ta đã nhận ra hắn rất hứng thú với Triệt. Quả nhiên chẳng ngoài dự đoán, vài ngày sau liền có người hầu mang Triệt đi..."

Một trận co rút, Nhiễm Húc bắn luồng dịch trắng đục vào cơ thể Bạch Vĩnh, nhưng hắn vẫn không ngừng mà tiếp tục quát xuyên: "Chỉ không ngờ rằng... Đoạn Dịch lại coi Triệt như món đồ chơi..." Nói đến đây, Nhiễm Húc mạnh mẽ đâm một cái thật sâu.

"A!!!" Nam nhân dưới thân phát ra tiếng rên rỉ thê thảm...

"Món đồ chơi luôn nơm nớp quan sát sắc mặt chủ nhân mà sống... lúc chủ nhân hết yêu thích... món đồ chơi sẽ bị ném đi.... Ha ha, Đoạn Dịch đã ném Triệt cho Lâm gia..."

Nhiễm Húc chợt ngừng lại... cúi đầu xuống thối nhẹ nhàng vào lỗ tai Bạch Vĩnh: "Đại thúc... thí nghiệm Lâm gia vùng trộm tiến hành, người biết là gì không..."

Nhìn thân thể nam nhân run lên, Nhiễm Húc châm chọc cười: "Tập chủng của Lâm gia sao biết được. Năm đó, Lục Triệt bị Lâm gia mang đi, nó mới tròn bốn tuổi đã bị kéo vào phòng thí nghiệm.... Người tưởng tượng nổi liệu nó chịu bao nhiêu thống khổ?!" Người dưới thân càng run rẩy hơn.

"Sao người hiểu được cơ chứ! Sau thời gian Triệt bị lôi đi, Đoạn Dịch đã tới tìm ta. Hóa ra cái loại người như hắn cũng biết hối hận... Nhìn vẻ mặt của hắn lúc đó, ta chỉ mong phanh thây hắn thành trăm ngàn đoạn! Ác giả ác báo, cuộc sống thoải mái quyền quý của hắn cũng chẳng kéo dài. Ta đã trợ giúp hắn giết chết người cha ruột thịt, giờ mục tiêu kế tiếp của ta chính là hắn! Ha ha ha..."

Trên giường đang tái hiện một cảnh tượng *** mỹ cực điểm. Nhiễm Húc như đang phát tiết mà không ngừng mãnh liệt vận động trên người Bạch Vĩnh. Nam nhân vô lực dưới thân đã sớm hấp hối, chỉ đủ sức phát ra vài thanh âm nức nở yếu ớt...

Lạnh! Toàn thân trừ đau đớn ra chỉ còn cảm giác lạnh thấu xương. Thì ra... Năm mười hai tuổi, đứa bé mình nhìn thấy chính là Lục Triệt...

Thời gian như quay ngược về quá khứ, hắn lơ mơ bắt gặp ánh mắt hờ hững của đứa bé kia. Bên tai quanh quẩn những mẫu đối thoại vụn vặt trong đêm ấy...

"Anh là..."

"Anh tên Bạch Vĩnh."

"Bạch Vĩnh... sao anh lại ở đây..."

"Tình cờ đi ngang qua thôi! Sao em lại bị trói?"

"Không biết... em muốn về nhà..."

Nhìn ánh mắt bi thương của Lục Triệt, hắn cũng không nhịn nổi đồng tình, không biết moi đâu ra dũng khí mà can đảm thốt ra: "Anh sẽ nghĩ cách giúp em trốn thoát!"

"Thật sao...?"

"Ừ!"

Hai tròng mắt trong suốt ẩm đậm vệt ngời sáng: “Cám ơn anh!”

“Bạch Vĩnh... bọn họ đuổi đến đây rồi...”

Trong bóng tối u ám, một thiếu niên nắm tay đứa bé trốn nhủi vào bụi cây. Ánh đèn pin liên tục lướt qua mỗi góc ngách trong hoa viên.

“Chúng nó chạy đâu! Nhanh lên, mau tản ra lục soát!” Vô số người cặp rập vội vàng xua khắp bụi rậm.

“Đừng sợ... em sắp được về nhà rồi...” Bạch Vĩnh vừa an ủi Lục Triệt, vừa thực mạng chạy trốn...

“Tối rồi!” Chỉ chỉ cái lỗ nhỏ: “Em mau chui qua đi! Mau về nhà! Đừng để bọn họ tìm được...”

“A, tìm thấy rồi! Chúng nó ở đây này!” Một ngọn đèn lướt lên người hai đứa nhỏ...

“Nhanh! Chạy đi!”

“Nhưng mà... Bạch Vĩnh, anh xoay sở kiểu gì bây giờ?” Đôi mắt đen láy ngập tràn âu lo.

“Không sao đâu, cùng lắm bị ăn một trận đòn thôi... em mau đi đi!”

Nơm nớp trông đám người đang rầm rập lao tới, Bạch Vĩnh vội đẩy Lục Triệt ra ngoài...

25. Chương 25

“Tiểu tử thúì! Mày để thằng nhóc đó chạy đâu rồi?”

Nam nhân cầm gậy hung tợn tra hỏi thiếu niên đang té lăn quay trên mặt đất, tay nắm chân đá túi bụi.

“Ừ—” Bạch Vĩnh hé miệng thở hấp hối, quyết tâm không chịu nói tiếng nào.

“Còn gan lý?”

“Đừng đánh nữa, thằng nhóc kia trốn thoát còn thằng này bị đánh chết, thế chẳng phải cái được không bù nổi cái mất sao.” Một nam nhân đeo kính viền vàng ngăn cản nam nhân đang đánh đập Bạch Vĩnh.

“Được, nếu thằng kia chạy thì chúng ta dùng thằng này thay chỗ. “Nam nhân dừng tay rồi ra lệnh: “Nâng nó vào trong...”

Bạch Vĩnh bị khiêng vào căn phòng nhỏ xa lạ âm u...

Lạnh quá, hình như họ nhốt mình trong hầm băng... càng lúc càng lạnh... thật khó chịu...

Bên ngoài

Hai nam nhân nhàn nhã hút thuốc nhìn thiếu niên run rẩy bất lực cuộn mình trong hầm băng.

“Có vẻ tiểu tử này còn chịu được, thử giảm dần nhiệt độ xuống đi...”

“Ừm...” Giá lạnh thấu xương... Bạch Vĩnh cứng ngắc cuộn tròn cố gom chút hơi ấm. Vết máu chưa khô trên người cũng sớm ngưng đọng thành giọt tinh thể trong suốt, mái tóc đen nhánh bị tầng hơi nước mỏng manh bịt kín.

“Đến thời điểm phù hợp rồi.”

“Được.”

Cầm ống tiêm chuẩn bị sẵn, nam nhân đi xuống hầm băng rồi bơm hết chất lỏng đỏ tươi vào thân thể Bạch Vĩnh.

“Quan sát cẩn thận trong năm phút.”

“A—” Sau khi bị tiêm, Bạch Vĩnh phát ra tiếng kêu gào thảm thiết. Cơ thể đau đớn khôn tả, phẳng phất như sắp tan rã... Muốn nôn mửa, nhưng lại chỉ nôn ra đồng dịch dạ dày kèm theo tơ máu...

“Dạ dày nó xuất huyết...”

“Ngừng thí nghiệm, ngày mai tiếp tục tiến hành...”

Cứ như vậy, hắn bị hành hạ nửa năm trời. Từ đó về sau, do di chứng nên hắn mắc bệnh viêm dạ dày mãn tính...

“Đại thúc! Đại thúc! Tỉnh lại!”

Ai đó...

“Mau dậy, đại thúc!”

“Ai...” Hoang mang mở mắt nhưng vô thần không chút tiêu cự.

“Rốt cuộc ngươi cũng chịu tỉnh, khẩn trương lên! Nhiệm Húc vừa ra ngoài, ta giúp ngươi trốn!” Giọng nói vẫn dễ nghe như cũ song không còn nhõng nhẽo non trẻ như hồi đầu mới gặp.

“Duyệt... là ngươi hả...” Chậm rãi bình phục tinh thần: “Chạy... không được! Chạy rồi ngươi làm sao đây.” Bỏ qua thúc giục của Duyệt, Bạch Vĩnh nghiêng người tiếp tục ngủ.

“Đại thúc! Đừng nháo nữa!” Duyệt bối rối: “Ngươi không chạy sẽ bị giết đó!”

“Không đi!”

“Đại thúc!...” Duyệt thở dài bất đắc dĩ: “Ngươi ngang bướng cố chấp thì đừng trách ta.”

“Ngươi làm gì thế... đừng...” Duyệt cầm khăn tẩm thuốc mê kiên quyết ấn vào mũi Bạch Vĩnh. Tích tắc, hắn liền trầm lắng mê man.

Duyệt ôn nhu nhìn Bạch Vĩnh: “Đại thúc, ta phát hiện ta thích ngươi mất rồi... cho nên...” Ánh mắt hắn kiên định: “Ta nhất định sẽ giúp ngươi thoát thân.”

26. Chương 26

“Ưm...” Mềm mại ghê, thật ấm áp.

“Ừ...” Làn da nhạy cảm trên gò má bỗng nhiên cảm thấy ẩm ướt.

“Ôi chào! Tỷ tỷ! Thúc thúc tỉnh rồi!” Một âm thanh xen chút mừng rỡ khê vang lên.

“Ừ...” Chậm rãi nâng hàng mi trĩu nặng, quang cảnh xa lạ khiến Bạch Vĩnh hoang mang không biết đây là đâu... vừa cố động dậy cơ thể liền nghe thấy một tràng sữa gâu gâu.

“Karla, gì thế...”

Nhấc tay dụi dụi hai mắt để xua tan cơn buồn ngủ: “Oái!” Bạch Vĩnh bị đồng lòng xù đột ngột nhảy chồm tới, hù dọa giật nảy người.

“Gâu!” Một chú chó săn lông vàng khá thân thiện đang chồm hồm trong lòng hắn.

“Ha ha

thì ra thúc thúc sợ chó.” Đứa bé đáng yêu đứng bên cạnh hắn ôm bụng cười nắc nẻ: “Nó tên là Karla, rất dễ thương đúng không ạ?”

Bạch Vĩnh sợ đến độ toàn thân cứng ngắc, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Karla ghé chiếc mũi hồng hít hít Bạch Vĩnh rồi lon ton chạy về phía đứa nhỏ, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Cháu là...” Bạch Vĩnh có chút mờ mịt, cố nhớ lại quá trình trước khi bất tỉnh.

Mình bị Nhiệm Húc bắt giam, sau đó... Duyệt! Là Duyệt đã cứu hắn ra. Vậy Duyệt đâu rồi?

“Cậu bạn nhỏ.” Bạch Vĩnh hấp tấp bước tới gần cậu bé, vội vàng dò hỏi: “Cháu biết Duyệt đi đâu không?”

“Duyệt?” Đứa bé chớp chớp hai tròng mắt long lanh: “A! Ý thúc thúc muốn hỏi là ca ca tóc trắng kia hả?”

“Ừ!”

“Ca ca tóc trắng... đưa thúc đến đây rồi bỏ đi luôn.” Đứa bé hồn nhiên tươi cười.

“VẬY, cháu biết hẳn đi đâu không?” Lo lắng nhìn đứa bé, Bạch Vĩnh vô thức nắm chặt các khớp ngón tay.

“Thúc thúc, đau quá!”

27. Chương 27

“Đại thúc thật biết quan tâm người khác, nhưng đại thúc có biết mình đang ở đâu không?”

Nghe cô gái chất vấn nhẹ nhàng, Bạch Vĩnh ngây ngẩn cả người.

Mình đang ở đâu nhỉ... mới vừa rồi đầu óc chỉ toàn nghĩ về Duyệt nên chẳng chú ý đến hoàn cảnh bản thân. Thôi mặc kệ, muốn ra sao thì ra.

Lắc lắc đầu, Bạch Vĩnh chăm chú quán sát cô gái: “Xin cho tôi biết Duyệt đang ở đâu được không?”

Dường như cô gái đã phỏng đoán trước phản ứng của Bạch Vĩnh, vì vậy liền ôn nhu cười đáp: “Đại thúc cực kỳ hấp dẫn nha! Quả không hổ danh là người mà Duyệt coi trọng. Thật dịu dàng... Tuy cháu vẫn chưa xác định được Duyệt đang ở đâu nhưng thúc ở đây là an toàn nhất đó.”

Vuốt vuốt làn tóc mây suôn mượt, cô gái giới thiệu: “Cháu tên Y Nam, còn đứa bé trai lúc nãy là em cháu – Tiểu Vũ. Sau này thúc cứ yên tâm ở đây nhé.”

“Sống ở đây...” Mê man lặp lại như nói với chính mình, đột nhiên Bạch Vĩnh tỉnh táo, cất tiếng hỏi vấn đề trọng tâm: “Duyệt còn ghé qua đây không?”

“Cái này...” Ánh sáng trong mắt cô gái phút chốc ảm đạm... ngón tay tinh nghịch vờ về chiếc cằm thon, mái tóc dài mềm mại che phủ ba phần khuôn mặt: “Cháu không chắc chắn lắm... nhiều khả năng anh ấy sẽ không trở về nữa...”

“Cái gì?!” Bạch Vĩnh kinh ngạc xen chút sững sờ khản trương: “Hắn làm sao? Có phải bị Nhiễm Húc bắt rồi không?!” Tóm chặt bờ vai cô gái, Bạch Vĩnh gần như đã đánh mất lý trí cùng sự tỉnh táo của mình.

“Cháu không biết! Nhiệm vụ của cháu chỉ là chăm sóc thúc cẩn thận theo lời Duyệt dặn dò thôi.” Cô gái bị hù dọa giật mình hoảng sợ. Thân hình cố gắng giãy khỏi Bạch Vĩnh rồi vội vã tránh ra xa. Trong căn phòng tịch mịch, Bạch Vĩnh đứng thẫn thờ, đăm đăm nhìn cánh cửa gỗ.

“Đại thúc! Thúc là người xấu!” Tiểu Vũ ôm Karla đẩy cửa xông vào: “Thúc bắt nạt tỷ tỷ của cháu! Thúc là người xấu!” Tiểu Vũ hét toáng lên bất mãn. Bàn tay nhỏ bé non nớt liên tục đập vào Bạch Vĩnh. Mãi tới giờ tinh thần Bạch Vĩnh mới quay trở về thân xác.

“Xin lỗi, Tiểu Vũ... vừa rồi thúc thúc không tốt. Thúc thúc xin lỗi.” Dịu dàng xoa tóc Tiểu Vũ, Bạch Vĩnh cười cười.

“Thật sao...” Dừng khóc, Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Bạch Vĩnh.

“Ừ, đương nhiên!”

“Ha ha

” Tiểu Vũ vui mừng nhào vào lòng Bạch Vĩnh: “Cháu đã nói mà, đại thúc tốt như vậy, sao lại làm chuyện đó được.”

Cuộc sống êm đềm trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã hơn nửa tháng.

Hàng ngày Bạch Vĩnh điên đầu tính toán, cố tìm mọi cách thoát thân êm đẹp. Tiểu Vũ dính hẳn chặt như keo con voi, gỡ mãi chẳng ra. Sáng sớm nó đã ồn ào huyền não kéo hẳn đi dọn dẹp phòng bếp bữa bộn. Thằng thẩn mà nói cô gái xinh đẹp này vô cùng vụng về, chả làm cái gì nên hồn. Hôm nào như hôm nấy, Y Nam không nhét trứng gà vào lò vi sóng thì đổ nước ngập cái chảo vừa nấu xong... Chập tối, Tiểu Vũ lại quần quýt sống chết mè neho đòi kể chuyện cổ tích.

Chỉ cần có cơ hội, Bạch Vĩnh đều thử chạy trốn, song kết quả kiểu gì cũng bị Karla đuổi khắp sân. Ngoài điều đó ra, giờ đây trong đầu hắn còn luôn phân vân liệu bản thân có thể báo đáp ân tình cho người đã bảo vệ mình hay không...

“Đại thúc! Thúc đâu rồi?”

“Đại thúc, thúc mau ra đi, Tiểu Vũ không muốn thúc đi đâu!”

“Gâu!”

Vàng trắng vàng vạc giữa trời, Bạch Vĩnh thừa dịp Karla chớp mắt mà lên ra ngoài. Dưới quầng sáng nhợt nhạt thê lương, cô gái nắm tay bé trai chạy khắp nơi tìm kiếm.

“Xin lỗi, Y Nam, Tiểu Vũ...” Nhẹ giọng áy náy, Bạch Vĩnh tan biến vào ngõ hẻm tối tăm...

“A!” Ánh trắng bạc trải dài trên drap giường trắng toát. Một nam tử đang say sưa ngủ bất chợt giật mình tỉnh giấc.

Là mộng...

“A Đoạn... sao thế...” Vân vờ hai mắt, thiếu niên tóc đen nằm bên cạnh cũng ngồi dậy quan tâm.

“A... không có gì...” Ôn nhu tươi cười, nam tử tóc vàng vuốt ve thiếu niên: “Triệt, ngủ tiếp đi... ta vào toilet đã...”

“Ưm...”

Trong phòng toilet vắng lặng, nam tử tóc vàng mở vòi loa sen hết cỡ, làn nước lạnh như băng chảy xuôi theo da thịt trần trụi.

Nam tử thất thần nhìn nền đất lát gạch xa hoa...

Không thể nào... lâu như vậy rồi... sao vẫn còn nằm mộng thấy hắn.... Bây giờ hắn.... sẽ không như vậy đâu.... Tên Nhiễm Húc kia vốn thích lão già đó mà... Mình quá lo lắng thôi...

Vặn khóa nước, nam tử lắc đầu xua tan ý nghĩ rồi quay về giường.

Trong cơn ác mộng kia, hắn đứng giữa những bông tuyết tung bay, giương mắt nhìn nam nhân nhào xuống nền tuyết mỹ lệ mà khắc nghiệt sau khi bị xâm phạm thô bạo... máu tươi nhiêm đỏ, nổi bật giữa đất trời hoang vu....

28. Chương 28

“Người còn dám trở về...” Đôi giày da gõ nhịp trên sàn nhà: “Đại thúc tính đánh cuộc được ăn cả ngã về không sao...?”

Nam nhân bị trời lơ lửng giữa không trung, thân thể trắng nõn chẳng chịt vết roi xanh tím. Da thịt xây xát nhiều chỗ cùng chân tách mở ra đến hết cỡ. Từ chỗ đó còn chảy đầy máu, rơi xuống sàn nhà bóng loáng tạo thành từng đóa hoa rực rỡ.

“Ư...” Ý thức nam nhân bắt đầu mơ hồ.

Dường như bản thân đã chạy thật lâu. Khi chạy tới con phố âm u không một bóng người, hắn nơm nớp lo sợ lò dò. Đột nhiên vài người túm lấy hắn. Lúc tỉnh lại, hắn đã bị trời như thế này.

“Đại thúc, ngay cả chút khổ cũng không chịu được mà đòi trốn sao...”

“Á!!!” Nhiễm Húc ngang nhiên hất cả thùng nước muối lên thân thể tàn tạ của Bạch Vĩnh. Thoáng chốc, hắn chỉ cảm thấy cơn đau thấu tâm can như ngàn vạn mũi kim đâm thủng da thịt.

“Đừng vội ngắt.” Nàng cầm nam nhân, Nhiễm Húc cay nghiệt nói: “Ngắt đi chơi sẽ mất vui...” Vừa nói, Nhiễm Húc vừa chán ghét xoa xoa hai tay. Cẩn thận đeo găng vào, hắn bình thản quát mạnh cây roi dài...

Cây roi của Nhiễm Húc khác hẳn với roi điều giáo, mỗi phát đủ khiến da tróc thịt bong... huyết bắn tung tóe trông cực kỳ thê thảm... Theo nhịp quất xuống, nam nhân cố cắn môi kìm nén âm thanh.

“Thật đáng tiếc cho Duyệt, chỉ vì lão già ngu xuẩn này...” Nhiễm Húc vừa đánh vừa lầm bầm: “Đại thúc, người đã làm ta mất một thuộc hạ tài năng rồi đó...”

Tích tắc, nam nhân ngẩng phắt đầu lên, trong đáy mắt ánh lên tia kinh ngạc hoảng sợ: “Người đã... làm gì Duyệt...”

“Ha ha, còn làm gì chứ. Chẳng bao lâu nữa, đại thúc có thể gặp hắn rồi.”

“Người là đồ khốn nạn!” Bạch Vĩnh phần nộ giãy giụa khiến sợi dây trói nơi cổ tay càng thêm thít chặt...

“Thật khó nghe.” Nhiễm Húc bất mãn nhăn mặt, lấy khẩu tắc trực tiếp nhét vào trong miệng Bạch Vĩnh.

“Ổn rồi. Đại thúc, người chỉ đơn thuần là món đồ chơi. Ngoan ngoãn để chúng ta đùa giỡn là được rồi.” Con người xanh sẫm tràn ngập dục vọng.

Đáng ghét...

Bạch Vĩnh phần nộ trừng mắt nhìn Nhiễm Húc...

Duyệt bị giết rồi... làm sao giờ...

“Cạch.” Cánh cửa khẽ mở ra: “A Nhiễm ca ca—” Một thiếu niên tóc đen ào vào túm chặt lấy cánh tay Nhiễm Húc, gương mặt hắn do chạy vội vã mà ửng hồng.

“Lục Triệt, sao em lại tới đây?” Nhiễm Húc ngạc nhiên hỏi.

“Đến thăm anh chứ sao! A Nhiễm ca ca~” Thiếu niên vui vẻ tươi cười như chú mèo nhỏ ngoan ngoãn.

“Thì ra em còn nhớ anh là ca ca của em đấy nhỉ.” Nhiễm Húc cưng chiều sủng nịnh: “Nhìn này, đây là tạp chủng của Lâm gia đó...”

Theo ánh mắt Nhiễm Húc, Lục Triệt liếc nhìn nam nhân đang hấp hối, thân thể chẳng chịt vết thương bị treo trên cao.

“Lâm gia...” Lục Triệt run rẩy trốn đằng sau lưng Nhiễm Húc.

“Đừng sợ...” Nhiễm Húc xoa đầu Lục Triệt.

“A Nhiễm ca ca... có thể cho em nói chuyện riêng với đại thúc một lúc được không?” Lục Triệt giương đôi mắt trong veo như nước nhìn Nhiễm Húc.

“Thật không chịu nổi em... được rồi, nhưng một lúc thôi nhé.”

“Dạ! A Nhiễm ca ca tốt nhất!” Lục Triệt nhovn miệng cười thật tươi, ầm ập hệt như một làn gió chớm xuân.

“Đại thúc, lâu rồi không gặp.” Chờ Nhiễm Húc đi khuất, Lục Triệt mới bước về phía Bạch Vĩnh. Tuy bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể hắn nhưng trên mặt lại vương một nụ cười khó hiểu.

“Ừ...” Vết thương bị chạm khiến Bạch Vĩnh đau đớn không khỏi kêu rên, song khẩu tắc làm cho hắn chỉ có thể phát ra tiếng ậm ừ mơ hồ.

“Người đúng là đồ ngốc.” Nhìn đồng hình cụ đáng sợ, Lục Triệt lạnh nhạt nhếch môi: “Ai kêu người yêu Dịch ca ca chứ...”

Yêu Đoạn Dịch...

Đúng vậy... ta đã từng ngu muội... ngây ngốc hy vọng có một mái nhà ấm áp... thậtnực cười...

“Hừ, quên đi! Lâm gia các người đều là đồ ngu. Người biết không? Năm ấy, tên nam nhân kia mang ta về... mục đích vì muốn ta phục vụ hắn phát tiết mỗi ngày... Thật nhảm nhí... không ngờ lại bị người cứu ra... làm ta bớt một bạn giường.” Lục Triệt lạnh lẽo thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không để ý đến nam nhân đang kinh ngạc sửng sốt.

“Quên đi, nói cái này với người cũng chẳng quan trọng nữa rồi. Rất nhanh người sẽ gặp lại Duyệt ca ca. Mà Dịch ca ca cũng thật nóng lòng, ta ở đây sống rất tốt, tự dừng hẳn lại làm cho người yêu hẳn, rồi lại lấy đó mà trao đổi ta... Cả Nhiễm ca ca nữa, thật nhàm chán... hại Dịch ca ca bị thương như vậy...” Lục Triệt bắt mắt nhìn nam nhân trước mắt: “Cho nên... ta muốn trả thù... trả thù tất cả những người yêu Dịch ca ca... đại thúc... người quá đáng thương...” Thiếu niên khinh miệt cười.

Ta thật đáng thương... đã bao người nói ta như thế... thật không nhớ nổi... xem ra, sự tồn tại của ta vốn dĩ đã là một sai lầm...

“Chúng ta chơi trò kích thích hơn nhé... điện kích được không...?” Tiến đến bên tai Bạch Vĩnh, Lục Triệt nhẹ nhàng thăm thò.

“Ừ!!!” Phân thân bị cắm một cái ống khiến Bạch Vĩnh thống khổ giãy dụa.

“Cứ năm phút kích điện một lần... đại thúc tận tình hưởng thụ nha... ha ha ha...” Lục Triệt cười lớn rồi xoay người rời đi.

29. Chương 29

“Ừ...” Nam nhân vô lực buông rũ đầu xuống, mồ hôi chảy tong tong thành dòng. Sợi tóc ẩm ướt dính bết vào gương mặt nhợt nhạt. Cứ năm phút đồng hồ điện kích một lần, quả thực như muốn lấy cái mạng của hẳn. Cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền từ nơi yếu nhất khiến hẳn co giật liên hồi.

“Chắc chắc, không ngờ Lục Triệt cũng đáng yêu như vậy.” Không biết Nhiễm Húc đã tiến vào tự bao giờ: “Đại thúc, rất sung sướng đúng không?”

“...” Chỉ tiếc lời châm chọc của Nhiễm Húc chẳng lọt vô tai Bạch Vĩnh. Từ lúc bị bắt đến giờ đều duy trì tư thế treo lơ lửng, cả tinh thần và thể xác đều đạt giới hạn tận cùng.

Muốn... ngủ...

Ý thức mờ mịt mông lung, nam nhân dần dần nhắm mắt lại.

“Ừ!” Nhiễm Húc thông thả cởi sợi dây trói khiến nam nhân rơi bịch xuống sàn nhà cứng lạnh...

“Muốn được giải thoát sao... đâu dễ dàng thế!” Nhiễm Húc uất hận nhìn người nằm lãn kia rồi giật khẩu tắc ra: “Đại thúc, ta trả ngươi thứ tốt nhất đây. Vào đi!”

Cánh cửa mở ra thêm lần nữa, bốn thanh niên vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mắt Bạch Vĩnh.

“Ui~ đại thúc, lâu rồi không gặp. Thật nhớ người quá đi!” chàng trai tóc đỏ cất giọng bồn chồn. Bạch Vĩnh thoáng liếc mắt cũng nhận ra đó là Diệc.

“Các người thoải mái hưởng thụ đi.” Nhiễm Húc nhếch mép cười.

“Lão đại~~ người hiểu bọn ta nhất đó!” Diệc nhảy bổ lên ôm lấy Nhiễm Húc.

“Nào nào~ A Khải~ chúng ta chơi đùa trước vậy~” Diệc vui vẻ hô nam tử tóc nâu đứng đằng sau.

“3P, ý kiến không tồi. Có điều Lão Đại xuống tay độc ác quá đi! Món đồ chơi tàn tạ như vậy... ý, nhưng cũng hay đó...” Nam tử tóc nâu quan sát Bạch Vĩnh quỳ rạp trên đất: “Thê thảm thế rồi mà vẫn còn hấp dẫn mê người... thật đúng là báu vật...”

“Các người cứ tự nhiên. Cơ mà nhớ phải cho đại thúc hưởng thụ đó nha...” Tiếng nói vang vọng theo thân ảnh xa dần.

Trơ mắt nhìn bốn nam tử đang bước gần về phía mình, Bạch Vĩnh vô lực đập chân nhưng căn bản không mấy tác dụng...

Nỗi thống khổ tuyệt vọng trào ngập ***g ngực Bạch Vĩnh...

Thực đáng sợ...

Chậm rãi khép mi, Bạch Vĩnh như miếng thịt béo bỏ nằm sấn trên thớt, chờ người ta hạ đao phân chia...

Tiết đông tới sớm...

Đoạn Dịch bình thần ngồi trên ghế salon bọc nhung, vừa nhâm nhi hưởng thụ cốc cafe nghi ngút khói, vừa lặng lẽ ngắm cảnh vật ngoài khung cửa sổ.

Những bông tuyết tung bay lững lờ...

Mùa đông năm nay...

Tuyết rơi nhiều...

30. Chương 30

Vàng, bạc, đen, xanh sẫm.... trước mắt là một mảnh mơ hồ mịt mù. Bốn dải màu đan xen chồng chéo, hòa quyện lẫn nhau. Hắn gắng gượng vươn tay muốn chạm nhẹ vào tầng ánh sáng ấy nhưng thoáng chốc, tất cả bỗng hóa thành bọt nước rồi vỡ tan...

Mùa đông, càng gần dịp tết càng thêm lạnh, băng trắng như tấm chăn đơn trùm phủ khắp thành phố. Mặc dù bà chúa tuyết phả từng hơi giá rét song bầu không khí ẩm ướt vẫn vương giăng nơi nơi. Lễ Noel... sắp tới rồi...

Hai tay bị trói ngược tằn nhằn lên thành giường. Làn da non mịn đã sớm rách toạc, loang lổ vết máu khô. Ngày ngày lặp lại tình cảnh thê thảm, vĩnh viễn bị chà đạp không có chừng mực, phảng phất như bọn hắn mãi mãi sẽ không bao giờ phát tiết xong. Giây giụa, phản kháng chỉ tổ tăng thêm dục vọng. Trật khớp, quán trằng, đèn cây, roi da... vết thương mới đè lên vết thương cũ, sọc mờ thay áo. Sốt cao ùng ùng chưa ngời phút nào cũng chẳng hề thuyên giảm... Tiếng nói khản đặc mà nước mắt sớm đã cạn khô... Vì vậy hắn quên đi ý định giãy giụa, trở nên nhu thuận nghe lời song vẫn phải chịu cực hình như trước.

Bên ngoài... hoa tuyết phiêu phiêu từng chùm.... Bạch Vĩnh co rúm trên cái giường ẩm ướt mốc meo, thần thờ suy yếu nhìn vách tường. Căn phòng kín mít tối om như tù giam... Dạ dày bắt đầu đau đớn nhưng toàn bộ thân thể này, liệu còn sót chỗ nào lạnh lẽo...

“Rầm.” Tiếng phá cửa quen thuộc lại vang vọng.

“Lão già.” Vài nam tử cộc cằn xa lạ lọt vào tầm mắt.

Bạch Vĩnh cố gắng ngồi dậy. Đôi mắt thất thần nhìn người mới tới nhưng tuyệt không một gợn sóng. Tựa như cỗ máy vô tri vô giác đã lập trình sẵn, hắn cúi đầu, mở khóa quần rồi ngậm lấy cự vật to lớn.

Hai nam tử bên cạnh cũng trèo lên giường, lôi kéo xiềng xích sau đó thô bạo vặn ngược cổ tay Bạch Vĩnh lại. Chúng đồng thời cắm hai cây phân thân vào hậu huyệt vốn đã sưng đỏ.

Bỏ qua bước dạo đầu, cứ thế mà đâm vào quất xuyên liên tục, song Bạch Vĩnh chỉ run rẩy nhẹ nhàng, vòm miệng vẫn tiếp tục giúp tên nam nhân trước mặt phát tiết.

“A! Cái mông lão già này thật gợi cảm.”

“Này, các người xong chưa, đến lượt ta nữa chứ.”

Sớm chiều đều nghe những câu nói hạ lưu bị ỉ, Bạch Vĩnh đã tập mãi thành quen...

“Ừ~ ưm~ a~ nhanh lên chút nữa, sướng quá.... a... mau nữa đi.” Nuốt dịch thể của nam tử vào bụng, Bạch Vĩnh nhu mì khẽ rên rỉ...

“Tiểu tiện hóa này...” Nam tử dùng sức đâm mạnh: “Thanh âm nghe thật *** đáng!”

“Mấy đại gia ta lập tức thỏa mãn người! Tiểu tiện hóa.”

“Ừm~ thật thoải mái~ a a~” Bạch Vĩnh vừa rên rỉ vừa chậm rãi kẹp chặt... Hai người nam tử đột nhiên co rút mãnh liệt. Phút chốc, Bạch Vĩnh liền cảm thấy một luồng dịch nóng ẩm bắn thẳng vào trong cơ thể...

Không biết kim đồng hồ đã quay mấy vòng...

Ga giường trắng tinh nhiễm bẩn đầy dịch thể tanh hôi. Nam nhân nằm trên giường thở hổn hển, mặt huyết vương từng dòng màu ngà sền sệt... Làn da nõn nà toàn những vết bầm tím, cổ tay đã sớm sưng đỏ cả lên...

Mỗi ngày đều bị cường bạo điên cuồng. Trừ quãng thời gian tắm rửa mới được cởi trói, còn trên cơ bản, Bạch Vĩnh không được phép rời giường nửa bước. Cuộc sống ấy hoàn toàn là cuộc sống của một tính nô...

Vật vờ tồn tại.... rốt cuộc là vì cái gì đây...

“Lão già~” Nhiễm Húc không biết xuất hiện từ lúc nào. Vươn ngon tay bịt chặt cánh mũi, hấn chán ghét tất cả mọi thứ thuộc về nam nhân...

“...” Bạch Vĩnh lẳng lặng giương mắt nhìn Nhiễm Húc, thong thả đứng dậy đi về phía hắn. Mỗi bước di chuyển đều kèm theo tiếng ngân lạnh canh trong trẻo từ đám xiềng xích kim loại.

“Nhiễm thiếu gia cũng muốn lão già như ta giúp ngài phát tiết hay sao?” Thanh âm du dương mỉa mai, khoe mặt cong cong thành hình trăng khuyết cùng làn môi khẽ mỉm cười.

“Ồ? Người đã học được cách lấy lòng nam nhân rồi đó!” Nâng chiếc cầm thon nhỏ của Bạch Vĩnh, Nhiễm Húc nhếch mép cười, con ngươi xanh thẳm xinh đẹp tràn ngập ý châm chọc mỉa mai: “Vậy để ta thử kiểm tra xem kỹ thuật của người luyện đến trình độ nào rồi.”

Nghe vậy, Bạch Vĩnh thuận thực kéo khóa quần rồi ngâm lấy cự vật của Nhiễm Húc.

“A~ thật thoải mái, cái miệng người càng ngày càng làm người ta sướng khoái.” Tay trái Nhiễm Húc hung hăng vuốt ve đóa hồng anh trước ngực Bạch Vĩnh, còn tay phải gắt gao túm chặt lấy cổ tay chồng chất đầy vết thương xanh tím.

Cảm giác đau đớn dâng trào dồn dập... nhưng Bạch Vĩnh vẫn không rên lên một tiếng... mà chỉ tiếp tục chăm chú mân mê phân thân Nhiễm Húc.

Nhẫn nại của Nhiễm Húc đã tới cực hạn... hấn thô bạo đè Bạch Vĩnh xuống giường... rướn lưng đâm mạnh vào hậu huyết sưng đỏ.

31. Chương 31

Hoan ái kịch liệt trôi qua... Bạch Vĩnh đã sớm mất đi ý thức vì kiệt sức. Nhiễm Húc dịu dàng xoa mái tóc mềm mại của nam nhân, tiếng rên rỉ đầy mỉa mai hoặc vẫn đương vắng vắng quanh tai hắn. Sau dư âm, thân thể trần trụi trắng nõn ửng hồng trông vô cùng xinh đẹp.

Mình vốn định đến châm chọc mỉa mai khiến hắn sống không bằng chết, lê lét trải qua tháng ngày tàn tạ cuối cuộc đời. Ai ngờ kết quả lại bị hắn hấp dẫn... Ánh mắt hắn mê mang lộ đầy vẻ sợ hãi cùng bất lực trước vận mệnh nghiệt ngã... rõ ràng rất chán ghét nhưng lại giả vờ say mê hưởng thụ. Ngày nào mình cũng an bài nguyên đám thuộc hạ đến ngược đãi hành hạ hắn. Nhưng ngược hẳn với suy đoán của mình, hắn lại lựa chọn con đường ngoan ngoãn nhu thuận mà lay lắt tồn tại... Hắn cố sức như vậy... rốt cuộc là vì ai...?

Nhiễm Húc im lặng ngồi đó rất lâu, ngẩn ngơ ngắm nhìn nam nhân nằm bên cạnh...

Hàng đêm, Bạch Vĩnh đều gặp giấc mộng ấy... Trong cơn mơ, hắn bị vây hãm giữa một thế giới tối tăm u ám, bốn phía tràn ngập mùi thối rửa ghê tởm và hơi thở nguy hiểm rập rình. Điều duy nhất hắn có thể làm là cuống cuồng chạy trốn theo bản năng... nhưng kết quả vẫn không cách gì thoát được. Nhưng khi tưởng chừng sắp rơi vào hố sâu tuyệt vọng thì bỗng có một người xuất hiện, giang đôi cánh tay nguyện bảo vệ hắn. Mặc dù chỉ là khoảnh khắc chớp nhoáng, hắn cũng cảm thấy ấm áp vô ngần.

“...” Lại mơ giấc mộng đó nữa...

Bất đắc dĩ nâng làn mi đối diện thực tại, đáy lòng Bạch Vĩnh dấy lên niềm kinh ngạc hồ nghi. Mỗi khi tỉnh dậy sau cơn hôn mê, hắn luôn đau đớn đến tận xương tận tủy, nhưng sao lần này cả người lại mát lạnh thoải mái như vậy...

Dây xích sắt chặt trên cổ tay cũng đã biến mất từ lúc nào, thay thế trên đó là tầng dày băng gạc trắng phau cùng thuốc mỡ.

“Người tỉnh rồi hả...?” Nhiễm Húc bưng chén thuốc chậm rãi đến gần: “Cầm...” Hai tròng mắt xanh thăm có chút ngưng ngừng liền đảo sang hướng khác, hẩn bữu môi, vươn tay đưa thuốc cho Bạch Vĩnh.

Muốn chơi trò đóng vai sao...?

Bạch Vĩnh không vội đưa tay nhận ngay mà ngăn người sắp sớt vài giây. Một lát sau, hẩn cười cười bất đắc dĩ, phút chốc sổng mắt trở nên nhu hòa nhìn Nhiễm Húc: “Thì ra Nhiễm thiếu gia còn có hứng thú này?”

Nghe câu thuần phục phảng phất thâm ý nhạo báng, Nhiễm Húc gần như muốn phát hỏa, nhưng khi trông thấy vẻ mặt nam nhân, đáy lòng hẩn tựa hồ bị trăm ngàn chiếc kim sắc nhọn đâm vào, chua xót đến chất chứa. Cẩn thận mở nắp bình thuốc, Nhiễm Húc nhẹ nhàng bôi lên miệng vết thương trên thân thể Bạch Vĩnh.

“...” Cầm giác mát lạnh truyền theo dây thần kinh tinh tế dưới làn da, thân thể vốn cứng ngắt của Bạch Vĩnh cũng dần dần thả lỏng.

Sao tự nhiên thái độ của Nhiễm Húc lại thay đổi như vậy? Rõ ràng chán ghét, căm hận mình tới độ tìm vô số người đến hành hạ mình, nhưng giờ lại hảo tâm giúp mình bôi thuốc... Chắc đã nghĩ ra phương pháp mới để hành hạ mình rồi đây...

Đang chân thành bôi thuốc cho Bạch Vĩnh, song khoảnh khắc ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt đầy nghi ngại không hề có nửa điểm tín nhiệm của nam nhân, thâm tâm Nhiễm Húc liền nhen nhóm ngọn lửa tức giận. Hẩn ức chế vung tay ném bay lọ thuốc rồi dùng để giấy thấm sát:

“Thật phiền toái... sao ta phải giúp lão già như ngươi cơ chứ...?” Lầm bầm vài câu như trút cơn bất mãn, hẩn liếc đôi mắt phức tạp về phía nam nhân: “Lão già, ngươi trưng bộ mặt giả dối thế để ai xem? Người tưởng ta đã thỏa mãn rồi sao? A~ Chẳng biết nên mắng ngươi quá ngu ngốc hay là nguyền咒 đây. Nói cho ngươi biết, Lâm gia đang mấp mé bờ vực phá sản rồi... Không lâu nữa, tất cả thành viên trong Lâm gia đều cút xuống địa ngục bằng sạch! Chỉ có điều... hiện tại, ngươi vẫn chưa được phép chết!” Khuôn mặt vốn dữ tợn đột nhiên thay đổi, chuyển từ phát hỏa sang buồn bực quan sát Bạch Vĩnh: “Bây giờ, ngoan ngoãn bôi thuốc đi! Sau đó mặc quần áo tử tế.” Vừa nói hẩn vừa nổi nóng dùng ngón gót giày cồm cộp ra ngoài.

32. Chương 32

Vươn tay cầm bộ quần áo Nhiễm Húc vừa ném qua, Bạch Vĩnh ngỡ ngàng nhận ra đây chính là quà mà Đoạn Dịch đã tặng hẩn trước kia. Dù cho hẩn mặc rất cẩn thận nhưng mép vải vẫn chạm vào miệng vết thương.

Rón ra rón rén mở hờ cánh cửa, trái tim Bạch Vĩnh đập thành thạch liên hồi, trong lòng nghi hoặc không biết Nhiễm Húc đang toan tính điều gì...

“Người chuẩn bị xong rồi hả?”

“Ờ?” Bạch Vĩnh giật nảy mình, nhìn thấy Nhiễm Húc đã đứng chờ bên ngoài tự lúc nào khiến hẩn càng thêm hoảng sợ.

“Ừ...” Nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, ánh mắt Bạch Vĩnh phút chốc nhu hòa trở lại, thản nhiên cúi đầu trả lời.

“Về mặt thật khó coi...” Nhiễm Húc thoáng nhìn Bạch Vĩnh, chán ghét buông câu chê bai.

Khó coi? Dù ta gắng sức thay đổi diện mạo thế nào chẳng nữa thì bản chất cũng chỉ là tính nô của các người thôi... cần gì phải so đo với ta cơ chứ...

Trông đôi con ngươi dần dần bị làn sương mờ che phủ, Nhiễm Húc thấy vậy liền mãnh mẽ kéo tay hẩn: “Đi, ta đưa ngươi ra ngoài.”

Trên con đường thênh thang, dòng người tấp nập xô bồ ngược xuôi. Nhiễm Húc dắt Bạch Vĩnh xuyên qua đám đông đang chen chúc. Tiếng chuông nhà thờ mừng lễ Noel trong trẻo vang vọng khắp ngõ đường. Thời

tiết cuối năm băng giá, hơi thở mỗi người đều hóa thành làn khói mỏng manh bay lượn... Bầu không khí ấy trông ấm cúng biết bao nhiêu.

Lâu lắm rồi chưa được ngắm tiết trời ngày sớm... Quên đi vết thương nhức buốt, Bạch Vĩnh khẽ di chuyển theo bước chân Nhiễm Húc. Bởi vì khuôn mặt anh tuấn phảng phất nét nhu hòa của Nhiễm Húc không kém Đoạn Dịch là mấy nên hai người dễ dàng trở thành tiêu điểm chú ý. Sắc trời vẫn cao xanh thăm thẳm, đáng tiếc thay, vòm trời hôm nay đã không còn như hồi hần còn thơ bé...

Lặng lẽ thở dài bi ai, trên cõi trần gian bất công này có nhiều người sống chỉ để làm vật trang trí cho kẻ khác, dùng chính thân thể của mình để làm một trò tiêu khiển vô tri, một con rối gỗ rở tiền nhúc nhắc hoạt động dưới sợi dây điều khiển mong manh. Một khi sợi dây kia đứt đoạn, sẽ thành một thứ vô tri vô giác mà rơi xuống đất vỡ nát tan tành...

“Đến rồi!” Nhiễm Húc kéo Bạch Vĩnh đứng trước một cửa hàng: “Đại thúc, chính là nơi này.”

Xuyên qua lớp kính dày là không gian rực rỡ sắc màu như thế giới thần tiên tươi đẹp hiện ra từ trang truyện cổ tích. Ông già Noel cao lớn hiền hòa với chùm râu trắng muốt mặc bộ quần áo đỏ thắm bằng nhung, vai đeo túi quà khổng lồ sừng sững ngay ngoài cửa.

Đây là đâu...?

Đương lúc hần chìm sâu vào trầm tư và hồi ức thì Nhiễm Húc giơ tay đẩy mạnh hần: “Đại thúc, thay vì đứng ngoài này ngó nghiêng, chúng ta cứ đi hần vào trong mà ngắm nhìn thỏa thích.”

Đẩy cánh cửa thủy tinh xoay tròn, Bạch Vĩnh nhìn thấy nguyên đám nhóc vây quanh một đứa bé nâng chiếc bánh phủ đầy kem chocolate nâu sẫm, nổi bật trên đó là hàng chữ ngà ngà tựa ngọc trai: “Nhiễm Húc ca ca, Noel vui vẻ!

Bọn nhỏ reo hò sung sướng khi nhìn thấy Nhiễm Húc, vội vội vàng vàng chạy đến gần hần nắm tay nín chân, những tiếng khúc khích cười đùa khiến đáy lòng Bạch Vĩnh dần dần buông lỏng.

“Nhiễm Húc ca ca! Sang năm em muốn một cái máy bay thật lớn!”

“Nhiễm Húc ca ca~ năm nay em rất ngoan nha~ mua chocolate cho em đi!”

“Được được! Nhiễm Húc ca ca sẽ biến tất cả nguyện vọng của các em thành sự thực.”

Nhìn Nhiễm Húc tươi cười ôn hòa, đôi tròng mắt xanh sẫm ngập tràn tình yêu thuần khiết đối với trẻ thơ.

“Thế nào, đại thúc, bọn nhỏ rất ngoan đúng không?” Nhiễm Húc cười cười quay sang nhìn Bạch Vĩnh: “Bất ngờ quá hả? Đại thúc đừng ngây ngẩn như ngốc nữa! Mau tới đây phụ giúp ta nào.”

Bạch Vĩnh sững sờ kinh ngạc hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn nổi.

Thật không thể ngờ, Nhiễm Húc cũng biết chăm sóc trẻ con...

“Đại thúc!” Trong lúc Nhiễm Húc lia lịa phát quà, bỗng có tiếng gọi yếu ớt truyền vào tai Bạch Vĩnh.

“Tiểu Vũ?!” Một dáng người nhỏ gầy đứng trong góc khuất, đúng là đứa bé trai có con chó nhỏ tên Karla kia.

33. Chương 33

“Đại thúc! Sao thúc lại ở đây?” Tiểu Vũ chạy tới trước mặt Bạch Vĩnh. Đôi mắt to tròn còn vương ngấn lệ ngược nhìn hần đầy thắc mắc.

“Tiểu Vũ... xin lỗi... thúc...” Bạch Vĩnh nhất thời nghẹn lời. Hần căn bản không hề nghĩ Tiểu Vũ sẽ xuất hiện ở nơi đây.

“Tiểu Vũ, nhanh qua đây! Nhiễm Húc ca ca cũng chuẩn bị quà cho em nữa đó.” Nhiễm Húc vẫy vẫy tay ý gọi Tiểu Vũ.

“...” Tuy nghe thấy nhưng Tiểu Vũ vẫn đứng yên tại chỗ, tuyệt nhiên không nhúc nhích hay lộ vẻ vui mừng hơn hờ như bao đứa trẻ khác. Ánh mắt nó dấy lên những tia nóng bỏng đầy thù địch phóng thẳng về phía Nhiễm Húc: “Đại thúc là đồ ngốc mới sống cùng kẻ khốn nạn kia.” Vừa rít qua kẽ răng, Tiểu Vũ vừa lao vào trong phòng.

“Tiểu Vũ!” Bạch Vĩnh sốt ruột nhắc chân hòng đuổi theo thân ảnh nhỏ bé, song cổ tay lại bị Nhiễm Húc tóm chặt. Xung lực đối chiều mạnh mẽ chà xát lên miệng vết thương còn chưa kịp đóng vảy khiến hắn đau đớn đến nhắm mi.

“Đừng... cứ yên tâm tới đây! Chơi với lũ trẻ đi, ta sẽ khuyên nhủ nó.”

“Ừ...” Bạch Vĩnh khẽ cúi đầu xuống ngắm lũ trẻ tinh nghịch đang chạy nhảy lung tung.

“Thúc thúc~ thúc ở cùng với Nhiễm Húc ca ca à?”

“Sao hai người quen nhau vậy?”

“A~ thúc là bạn trai của Nhiễm Húc ca ca sao?”

Nhiễm Húc tìm Tiểu Vũ này giờ vẫn chưa quay lại nên Bạch Vĩnh đành bất đắc dĩ ngồi nghe bọn nhỏ “ngây thơ” phỏng đoán mà dở khóc dở cười.

“Thế sao các cháu ở đây?” Vội vàng chuyển đề tài nhằm thoát khỏi tình huống “có miệng cũng như câm”, Bạch Vĩnh tò mò hỏi.

“Thúc thúc chưa biết hả?” Con người sáng ngời khó hiểu chăm chú nhìn Bạch Vĩnh: “Nhiễm Húc ca ca bỏ rất nhiều tiền mua căn nhà to lớn này cho tụi cháu ở, còn chăm sóc tụi cháu rất chu đáo nữa. Nhiễm Húc ca ca chính là cha của tụi cháu đó~”

“Các cháu... không có cha mẹ sao...?” Bạch Vĩnh có chút khổ sở hỏi.

“Dạ...” Một bé gật đầu, thanh âm non nớt đáp: “Từ khi còn bé xíu... cháu đã mắc bệnh cấp tính... nên cha mẹ không quan tâm cháu nữa...” Giọng nó ngày càng nhỏ, phảng phất chứa đầy nỗi buồn tủi những rồi lập tức cao vút lên: “Nhưng... Nhiễm Húc ca ca đã nhận nuôi chúng cháu. Ca ca chính là cha rồi! A~ Nhiễm Húc ca ca.”

Xuôi theo ánh mắt rạng ngời của đứa bé, Bạch Vĩnh thấy Nhiễm Húc đang thông thả tiến gần. Năm sáu nhóc tíu tít vây xúm lấy hắn.

“Tiểu Vũ kêu mệt, muốn nằm ngủ. Đại thúc đừng lo!” Nhiễm Húc nhẹ kéo tay Bạch Vĩnh: “Thế nào, nơi này không tệ chứ.”

“Ừ... sao dẫn ta tới đây...?”

“Từ nhỏ...” Đôi mắt xanh sẫm phiêu du về phía khác: “Từ nhỏ ta đã mất song thân nên vô cùng thấu hiểu cảm giác khi mồ côi cha mẹ... Ta muốn cho lũ trẻ một mái ấm gia đình.” Quan sát mấy đứa bé dễ thương chơi đùa, Nhiễm Húc vô thức nở nụ cười: “Giống như em của ta vậy. Hồi trước Lục Triệt cũng đáng yêu thế...” Vừa giải thích, Nhiễm Húc vừa nghiêng đầu nhìn Bạch Vĩnh: “Nhân tiện chỗ này đang thiếu người, người ở lại làm công luôn đi.”

34. Chương 34

Và thế là phòng giam của Bạch Vĩnh đã được chuyển đến cô nhi viện.

“Thúc thúc! Kể chuyện cổ tích cho cháu nghe với.”

“Ừ.”

“Thúc thúc, cháu muốn đi vệ sinh.”

“Thúc đưa cháu đi ngay đây.”

“Thúc Thúc, A Lượng cướp đồ chơi của cháu!”

“A Lượng ngoan! Mau trả lại cho Tiểu Trúc nào.”

“Thúc thúc, nhanh lên! Cháu muốn đi vệ sinh!”

“Hả? Đây đây! Thúc thúc dẫn cháu đi liền!”

Kể từ đêm giáng sinh ấy, Nhiễm Húc vẫn chưa một lần xuất hiện. Hôm nào cũng vậy, Bạch Vĩnh đều luống cuống tay chân xoay vần với lũ trẻ. Mỗi khi một đứa khóc nháo thì y như hiệu ứng dây chuyền, nguyên đám gào thét ầm ĩ theo. Tiếng nức nở léo nhéo còn khủng khiếp hơn cả đại dương đang gầm rú trong những ngày mưa bão. Dù vậy nhưng Bạch Vĩnh chưa từng cảm thấy phiền toái hay chán nản mà vẫn kiên nhẫn vỗ về. Dần dần, cùng tình yêu chân thật, Bạch Vĩnh trở thành người thân thứ hai của những đứa trẻ này.

“Đại thúc~” Cánh cửa bất ngờ bật mở, luồng không khí khô hanh xen lẫn buốt giá phả vào Bạch Vĩnh. Nhiễm Húc mặc bộ âu phục chỉnh tề, trên cổ quàng chiếc khăn len đen dày ấm áp, đang thông thả bước lại gần Bạch Vĩnh: “Công việc không tệ nhỉ?”

“...” Bạch Vĩnh sững sờ tại chỗ. Thẳng thắn mà nói, nam tử kia chính là người mà hắn không muốn gặp mặt nhất... Bàn tay vô thức siết chặt khiến đứa bé ré lên khóc vì đau.

“Ai nha!” Nhiễm Húc cởi áo ra, vội vàng chạy về phía Bạch Vĩnh: “Đại thúc thật là! Sao lại làm cô bé khóc thê thảm thế này!” Hắn tức giận mắng vài câu rồi ngồi xổm xuống dỗ dành: “Ngোন, nín đi nào! Ca ca mua chocolate cho em này~”

“Ồ... thật không?” Ngón tay nhỏ xíu mồm mĩm xoa xoa đôi mắt ngân ngấn lệ, cô bé vui vẻ cười toe: “Nhiễm Húc ca ca là tốt nhất!”

“Xin... xin lỗi...” Bạch Vĩnh mấp máy môi, thềm tự trách bản thân quá sơ ý. Lúc này đây, hắn chỉ có thể cúi đầu chờ trận trách móc của Nhiễm Húc.

“Suốt ngày xin lỗi? Hừm, kiếp trước đại thúc nợ ta nhiều thế sao...” Nhưng thật không ngờ, Nhiễm Húc không hề mắng mỏ mà chỉ lăm bầm bất mãn vài câu.

“Biểu hiện của đại thúc thật không tồi, đáng nhóe thích người lắm. Xem ra, ta lo lắng thừa rồi! Về sau, người cứ ở đây tiếp tục chăm sóc lũ nhỏ.” Nhìn hai tròng mắt ảm đạm dần ngời sáng, Nhiễm Húc hài lòng tươi cười.

“Thôi! Ta đi đây...” Nói xong, Nhiễm Húc liền ngả người nhẹ nhàng hôn lên gương mặt ửng hồng của Bạch Vĩnh: “Đại thúc, gặp lại sau nhé!”

Đến khi bóng dáng Nhiễm Húc hòa vào dòng người tấp nập ngoài khung cửa kính, tâm hồn Bạch Vĩnh vẫn phiêu lãng tận đâu tận đâu.

Nhiễm Húc... vừa mới hôn mình... hắn bị sao vậy nhỉ...?

Sờ sờ làn da mềm mại, trên đó vẫn còn lưu chút hơi ấm dịu dàng...

“Đồ tiện nhân!”

Tiếng mắng mỏ chói tai kéo Bạch Vĩnh xuống thực tại. Hắn ngơ ngàng quan sát thiếu niên tóc đen đang bốc hỏa đùng đùng đứng ở ngưỡng cửa.

“Lục Triệt?” Tích tắc hồi phục tinh thần, Bạch Vĩnh đã thấy thiếu niên nhảy tới ngay trước mắt.

“Chát—” Tuy bề ngoài thoát nhìn nhu nhược yếu đuối, song sức lực trên cái bạt tai kia không nhẹ chút nào. Gương mặt hồng hào thoáng chốc hiện rõ vết hằn hình năm ngón tay, tưởng chừng như sắp chảy máu tới nơi.

“Bạch Vĩnh! Người đúng là đồ tiện nhân bỉ ổi!”

35. Chương 35

Đối mặt với lời nói độc địa của Lục Triệt, Bạch Vĩnh lựa chọn trầm mặc không nói.

Cãi lại thì có gì tốt đây, căn bản cũng chẳng cách nào phản bác được, vốn là do mình tiện, tiện đến mức đã cùng vô số nam nhân mập hợp, vậy mà vẫn sinh ra khoái cảm.

“Ha ha, thế nào? Không nói? Cũng đúng thôi, không câu dẫn thành công Đoạn Dịch ca ca, cho nên mới quần lên Nhiễm Húc ca ca chứ gì? Người muốn chết mà, ta đã khoan dung với người rất nhiều, thế mà người lại được voi đòi tiên.” Lục Triệt càng nói càng tức giận, hai tay gầy yếu đánh đấm liên tục vào Bạch Vĩnh.

Tuy vóc người hần nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng không ngờ sức mạnh lại kinh người đến vậy, Bạch Vĩnh có chút không chịu nổi liền giơ tay lên ngăn cản, nhưng lại bị mấy tên mặc đồ đen đập đổ trên mặt đất, thì ra là đám vệ sĩ mà Đoạn Dịch cử theo bảo vệ Lục Triệt.

“Phản kháng?! Người muốn chết sao?” Lục Triệt dùng sức đá vào thân thể đang co giật trên mặt đất của Bạch Vĩnh, kết quả làm cho lũ trẻ gào khóc ầm ĩ.

Lúc này, Tiểu Vũ từ trong vọt ra, lao người đánh về phía Lục Triệt: “Đồ xấu xa! Không được bắt nạt thúc thúc!”

“Bốp—” Trong nháy mắt, Tiểu Vũ bị Lục Triệt đá té trên mặt đất, đau đớn đến không động đậy được, cú đá đó đối với người trưởng thành mà nói có lẽ chỉ bị gãy xương, nhưng với một đứa bé mới bốn tuổi mà nói, thì đó chính là một cú chí mạng.

“Thật phiền toái!” Chán ghét nhìn Tiểu Vũ đang thở dốc nằm bẹp trên mặt đất, ánh mắt Lục Triệt tràn đầy hèn mọn.

“Tiểu Vũ!!!” Bắp bắp đau đớn trên người, Bạch Vĩnh lao về phía Tiểu Vũ, nhìn ánh mắt của Tiểu Vũ dần nhắm lại, Bạch Vĩnh lo lắng la lên: “Tiểu Vũ! Đừng dọa thúc thúc! Mau tỉnh lại đi!”

Phảng phất như nghe được thần chú, đôi mắt đang dần khép lại bắt đầu chậm rãi mở ra: “Thúc thúc...” Giọng nói vô lực uể oải vang lên: “Đừng đi... có được không...?” Khóe miệng trắng bệch vẽ nên một nụ cười suy yếu, tuy hư ảo, nhưng quả thật là có tồn tại...

“Ôi, đáng thương làm sao.” Đùa cợt nhìn Bạch Vĩnh đang quỳ trên mặt đất, Lục Triệt quay sang liếc đám nhóc đang gào khóc diết tai.

“Thật phiền toái, Nhiễm Húc ca ca đang ở gần đây, ầm ĩ như vậy, chắc ca ca sẽ quay lại ngay đó, các người biết làm thế nào rồi chứ...?” Mấy tên mặc đồ đen gật đầu, thấy vậy, Lục Triệt liền hài lòng tươi cười, rồi tiếp tục thưởng thức hai người đang nằm giãy giụa trên mặt đất.

“Gọi điện thoại...” Giọng nói run rẩy vang lên, mái tóc màu đen che khuất hai tròng mắt: “Mau gọi cấp cứu!” Bạch Vĩnh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt gần như tuyệt vọng nhưng lại vô cùng kiên định khiến Lục Triệt có chút hoảng sợ.

“Mau gọi cấp cứu... cầu xin người... ta sẽ làm theo tất cả những gì người muốn...” Giọng nói đầy run rẩy, Bạch Vĩnh cảm giác mình sắp không chịu nổi được nữa: “Cầu xin người...”

“Ồ~ cái gì cũng làm?” Nhướn mi lên, Lục Triệt cư cao lâm hạ miệt thị nhìn nam nhân đang ôm hài tử hấp hối.

*Cư cao lâm hạ: từ cao nhìn xuống.

“Đúng vậy.” Nam nhân kiên định gật đầu.

“Được rồi, người, đi gọi xe cấp cứu đi.”

“Vâng.” Một người phía sau liền cầm lấy điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, xe cấp cứu đã tới mang Tiểu Vũ đi.

“Đại thúc, bây giờ hài lòng rồi chứ.” Đi về phía Bạch Vĩnh, nhưng Lục Triệt lại phát hiện nam nhân vẫn im lặng nhìn hần: “Thế nào?”

“Người nói đi, người muốn ta làm gì... ta cũng nguyện ý...” Đôi mắt u ám của nam nhân ngày càng ảm đạm hơn, nếu không phải còn có thể nói được, hẳn có lẽ chẳng khác gì một con búp bê vô tri vô giác.

“Vì phòng ngừa người hối hận, cho nên người uống cái này đã.”

Một nam nhân mặc đồ đen từ phía sau đi lên, đổ một lọ nước thuốc trong suốt vào miệng Bạch Vĩnh.

“Loại thuốc này còn đang trong thời gian thử nghiệm, đại thúc, người là người đầu tiên dùng nó đó.”

Đây là gì... một mùi đắng nghét trong nháy mắt tràn ngập trong khoang miệng Bạch Vĩnh.

“Ừ...” Một cảm giác nóng cháy từ cổ họng truyền tới... đau khổ quá, hai tay ôm cổ, Bạch Vĩnh như một con cá mắc cạn, té ngã trên mặt đất mà thở hổn hển.

“Xem ra đã thành công, đại thúc, Nhiệm Húc ca ca tới rồi. Mau đứng lên!”

Bạch Vĩnh bị tên vệ sĩ nâng dậy, đặt tựa vào tường, mồ hôi lạnh trong suốt chảy đầy trán.

“Cạch.” Tiếng mở cửa vang lên: “Bạch Vĩnh, vừa rồi sao lại... Triệt! Sao em lại ở đây.” Nhìn căn phòng bừa bộn, Lục Triệt quỳ gối khóc lóc, Bạch Vĩnh thì đang bám vào cái bàn, như thể cố gắng lắm mới đứng vững được.

“A Nhiệm ca ca!!” Lục Triệt vừa nhìn thấy Nhiệm Húc, liền vọt ngay vào lòng hắn: “A Nhiệm ca ca! Bạch Vĩnh hắn... hắn... ô...” Lời còn chưa dứt, Lục Triệt lại khóc lên.

“Triệt, đừng khóc, xe cấp cứu vừa này là sao? Sao em lại ở đây?” Nhiệm Húc vừa an ủi Lục Triệt vừa vô cùng nóng ruột hỏi.

“Ô... Em đến đây muốn thăm lũ nhỏ, nhưng... vừa tới đây, thì lại thấy một bé đang té ngã trên mặt đất... Bạch Vĩnh ở trước mặt nó... Là hắn, hắn đã nhốt toàn bộ lũ trẻ trong phòng, không cho phép lũ trẻ đi ra... ô... thật đáng sợ... nếu em không gọi cấp cứu... sợ rằng...” Càng nói, Lục Triệt càng khóc lớn hơn, Nhiệm Húc nghe vậy, liền nổi trận lôi đình.

Nhẹ nhàng đẩy Lục Triệt ra, Nhiệm Húc chậm rãi đi về phía Bạch Vĩnh, đôi giày da giẫm xuống sàn nhà vô cùng nặng nề, mái tóc che khuất hai tròng mắt xanh sẫm đang dần biến đỏ vì tức giận.

Bạch Vĩnh cố gắng tựa vào cái bàn, cố gắng không làm mình ngã xuống.

“Người... chẳng lẽ chán ghét lũ nhỏ thế sao...?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, đôi mắt đầy thất vọng nhìn trừng trừng vào Bạch Vĩnh.

Không phải... không phải như người nghĩ đâu!!!

Bạch Vĩnh muốn cãi lại, nhưng vô luận mở miệng thế nào cũng không thể phát ra được một chút âm thanh...

Chẳng lẽ là do lọ thuốc đó...

Kinh ngạc nhìn về phía Lục Triệt, nhưng lại thấy hắn tươi cười tà ác nhìn mình.

Thì ra đây là chuyện người muốn ta giúp người sao...?

Buông hạ đôi mắt, Bạch Vĩnh nhẹ nhàng gật đầu...

Đúng vậy... đúng như người nghĩ đó...

Trong nháy mắt, Nhiệm Húc vươn tay bóp chặt cằm Bạch Vĩnh, chặt đến mức như muốn bóp nát nó ra, Bạch Vĩnh ấn nhẫn cau mày, không muốn người khác lại nhìn thấy bộ mặt yếu ớt của mình.

*Ẩn nhẫn: ngấm ngầm chịu đựng.

“Tại sao? Tại sao?” Gần như rít gào: “Tất cả Lâm gia quả nhiên đều là tiện nhân, không, tạp chủng của tiện nhân còn tiện hơn cả tiện nhân nữa!” Hai tròng mắt xanh sẫm trong nháy mắt đỏ lên.

Mỗi một cú đánh cũng đều gần như trí mạng, thân thể mới lành giờ bị Nhiệm Húc đánh mà vỡ thành từng mảnh nhỏ, từng khớp xương gãy ra vang lên chói tai. Bạch Vĩnh cuộn mình lại cắn chặt môi chịu đựng.

“Thế nào! Không xin tha sao? Đồ tiện nhân!... Bạch Vĩnh, người làm ta quá thất vọng rồi...”

36. Chương 36

Cuộc sống cứ thế mà trôi qua như một vòng luân hồi dài đằng đẵng không điểm kết, mỗi ngày, từng khớp xương hần đều bị vặn trật khớp, rồi lại được bác sĩ nối lại, những vết thương mới không ngừng xuất hiện đè lên những dấu vết cũ chưa phai nhạt. Hần phải chịu đựng dục vọng của mọi người, dần dần cũng trở nên phai nhạt, đau đớn đã không còn rõ ràng như trước nữa, thanh âm cũng mất đi, cho nên cũng chẳng phải cần phá môi mà chịu đựng, muốn kêu thì cứ kêu, dù rằng vĩnh viễn không còn nghe thấy thanh âm nào phát ra từ cổ họng hần được nữa.

Cứ như vậy mà chết đi... mình cũng thật bi thảm...

“Tên nô lệ này chắc bị câm rồi.” Mãnh liệt cắm vào hậu huyết Bạch Vĩnh, nam nhân không yên lòng mà nói.

“Quản hần làm gì. Có thể chơi đùa là được rồi, người nhanh lên đi! Ta còn muốn chơi tiếp đó!”

“Hô! Mặc kệ làm bao lần, hần vẫn chặt như xử nữ! Con mẹ nó sướng thật! Nếu có thể rên rỉ chắc sẽ tuyệt vời hơn nhiều!” Vuốt ve mỗi tác da thịt trắng nõn, nhưng do dùng sức quá mạnh, làm cho làn da xuất hiện đầy vết xanh tím, Bạch Vĩnh đau đớn há miệng, thống khổ la lên, nhưng lại không thể phát ra nổi một tiếng...

“Có sao đâu! Chơi đùa như vậy cũng hay mà!”

Phun ra từ ngữ xấu xa, nam tử bắt đầu tấn công một lần nữa.

Chịu đựng đau đớn, kéo theo thân thể ngập đầy vết thương, Bạch Vĩnh chạy lung tung trên hành lang, Nhiễm Húc đại khái cũng đã buông lỏng cho hần, cho nên cũng không nhốt hần ở trong phòng nữa.

“Đây không phải là nô sao?”

“Thì ra chạy đến tận nơi này.”

Nhìn thấy bốn nam tử cao lớn trước mặt, Bạch Vĩnh vội nhào tới, ôm lấy một người, rồi phát ra tiếng nức nở, do được hiệu đã tan đi một ít, cho nên Bạch Vĩnh đã phát ra được một vài âm đơn giản vô nghĩa, nhưng con người càng ngày càng trở nên u ám, thị lực giảm xuống rất nhiều, hai tròng mắt vốn sáng ngời nay phẳng phất như bị bịt kín bởi một tầng bụi đen mịn mờ, trống rỗng mà vô hồn.

“Ồ...” Bạch Vĩnh ôm cổ nam tử, phát ra tiếng nức nở yêu cầu.

“Tiểu tiện nhân, các gia lập tức thỏa mãn người... Ô, lão đại...” Đang nhìn Bạch Vĩnh, bỗng thấy Nhiễm Húc đột ngột xuất hiện, nam tử liền lộ ra chút bối rối.

“Ai cho phép các người làm ô nhiễm nơi này? Thật dơ bẩn!”

“Vâng! Thuộc hạ lập tức đi ngay!” Nói xong, bốn người liền biến mất không để lại chút dấu vết.

Bạch Vĩnh hí hai mắt, cố gắng nhìn rõ nam tử trước mặt, nhưng kết quả cũng chỉ nhìn thấy một mảnh xanh sẫm: “Ồ...” Phát ra tiếng nức nở bất mãn, Bạch Vĩnh liền chạy lên ôm chặt lấy Nhiễm Húc.

“Tiện nhân! Đừng chạm ta!”

“Bốp!”

Bạch Vĩnh bị đá té ngã trên mặt đất: “Ồ...” Cau mày, hần cố gắng chịu đau đớn gắng sức đứng dậy như một hài tử hiếu thắng.

“Ha ha! Đáng đời.” Lời nói mang đầy ý châm chọc, nhưng nhìn nam nhân chịu đựng đau đớn cố gắng đứng lên rồi lại ngã xuống, Nhiễm Húc không cảm thấy có chút vui vẻ gì, mà ngược lại, trái tim bỗng co rút khó chịu... Rốt cuộc là vì sao...?

“Mang hần đi!” Phân phó cho tên vệ sĩ phía sau, Nhiễm Húc hứng thú liếc nhìn nam nhân một cái: “Đại thúc, đêm nay là sinh nhật Đoạn Dịch, người chờ xem kịch vui đi! Ha ha ha...”

“Chủ tịch, Nhiễm tiên sinh gửi thiệp mời tới cho ngài.”

“Ồ?” Nhìn tấm thiệp đỏ chói ánh vào mắt, Đoạn Dịch hững hờ trả lời: “Biết rồi, người đi đi.”

Nhiễm Húc gửi tới? ...Aizz, thật thú vị...

Chiếc xe màu bạc phóng nhanh trên đường lớn, như thể đang chạy đua với thời gian, dù đầu đã đầy mồ hôi, nhưng tài xế cũng không rảnh mà lau đi, Bạch Vĩnh ngồi ghế đằng sau, hai mắt bị miếng vải đen che lại, trong miệng còn bị nhét khẩu tắc.

Bỗng “kít” một tiếng, xe dừng lại trước cửa một tòa biệt thự có phong cách Châu Âu.

“Xuống đi!” Tài xế mở cửa xe rồi tàn nhẫn túm Bạch Vĩnh kéo ra ngoài.

“Ồ ô!” Thân thể bị ngã trực tiếp trên mặt đất, máu tươi bắt đầu chảy ra uốn lượn theo cánh tay gãy gò, Bạch Vĩnh cố chịu đựng đau đớn, để mặc cho tài xế kéo đi.

Tiến vào trong, Bạch Vĩnh bị mang tới một gian phòng, dù đã được gỡ miếng vải đen xuống, nhưng trước mắt vẫn chỉ là một mảnh mơ hồ. Muốn giơ tay chạm vào, nhưng lại bị trói chặt, không cách nào giãy giụa được. Bạch Vĩnh cảm thấy như cổ đang bị ai đó buộc một cái hạng quyển bằng da.

“Ồ!” Hạng quyển đột nhiên bị kéo lên.

“Tiện nhân, nghe kỹ cho ta, hôm nay lão đại mời rất nhiều danh môn vọng tộc, ngươi phải cố gắng hầu hạ bọn họ, hiểu chưa?”

“Ồ...” Khó chịu mà gật đầu, thân thể Bạch Vĩnh vốn chưa khỏi hẳn, lại vừa bị cảm giác khó thở hành hạ, khiến hần quỳ rạp trên mặt đất mà thở hổn hển.

“Dừng lễ mễ nữa, đi thôi.” Túm lấy tóc Bạch Vĩnh, nam nhân kéo hần ra ngoài.

37. Chương 37

“Chủ tịch, tới nơi rồi.” Chiếc xe hơi ba khoang đen nhánh bóng loáng dừng lại trước cổng lớn.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa xe mở ra, sự xuất hiện của hai vị nam tử liền thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người xung quanh. Mái tóc màu vàng kim của Đoạn Dịch càng phát ra rực rỡ dưới ánh đèn laser chói lóa đủ màu sắc, đôi mắt màu vàng lộ vẻ ngang ngạnh đầy kiêu ngạo, cái mũi cao thẳng cùng đôi môi luôn mang theo ý cười khó hiểu. Không những thế, còn có một thiếu niên tóc đen xinh đẹp nhu thuận dựa sát vào lòng hần.

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, Đoạn Dịch ôm Lục Triệt đi vào cửa lớn.

“Ồ~ a~...” Trên bãi cỏ, một nam nhân đang dùng tư thế xấu hổ mập hợp với một vài thanh niên. Tiếng thở dốc vang lên không ngừng, nam nhân há to miệng, nhưng cũng chỉ phát ra được vài tiếng nức nở vô nghĩa, dường như hần đang phải chịu sự thống khổ dày vò vô cùng, đôi đồng tử xám trắng cũng dần trở nên ảm đạm, nam nhân gian nan xoay qua nhìn về phía Đoạn Dịch, hai mắt trống rỗng tựa hồ như tìm được thứ gì đó mà ánh lên một tia sáng yếu ớt...

“Ồ a~” Chỉ chốc lát sau, nam nhân lại vì đau đớn mà xoay đầu lại.

“Đừng phân tâm thế chứ, vợ nhỏ, bây giờ ta mới là chủ nhân của ngươi, vậy mà ngươi dám đi câu dẫn người khác, ta phải trừng phạt ngươi mới được.” Nam tử bắt mãn oán giận, sau đó mãnh liệt xông tới...

“Đi thôi.” Thanh âm không vương chút cảm xúc, Đoạn Dịch ôm Lục Triệt đi vào biệt thự.

“Ồ~~! A~~!!”

“Đoạn Dịch chủ tịch, ngài tới quá muộn đó nha.” Mặc một chiếc áo bành tô đen, Nhiễm Húc đã sớm đứng ở cửa nghênh đón.

“Ai bảo ngài là người quá bận rộn đây, mau vào đi, yến hội sắp bắt đầu rồi đó.” Định đẩy Đoạn Dịch về phía trước, nhưng Đoạn Dịch lại nhanh nhẹn tránh được.

“Ngài vào mau đi, cho ta mượn Lục Triệt một chút.”

“Tùy ngài.” Lạnh lẽo nhìn thoáng qua Nhiễm Húc, Đoạn Dịch đầy phong độ đi vào đại sảnh.

“Tốc độ nhanh thật, có chút phiền toái rồi đây.” Nhiễm Húc cau mày nói.

“Ca...” Lục Triệt lo lắng nhìn nhiễm Húc.

“Triệt, anh xin em, đứng ở cạnh hần, khi đèn tắt, lập tức dùng súng bắn thẳng vào ngực hần, em không có vấn đề gì thắc mắc nữa chứ...” Nhiễm Húc lôi khẩu súng ra đưa cho Lục Triệt.

“Nhưng mà... ca...” Lục Triệt có chút do dự.

“Không nhưng nhị gì hết!” Nắm lấy bả vai Lục Triệt, Nhiễm Húc bức Lục Triệt nhìn thẳng vào mắt mình: “Hần là kẻ thù của chúng ta, chẳng lẽ em đã quên lúc mẫu thân chết đã nói gì sao?”

...Đoạn thị... ông trời nhất định sẽ không tha cho bọn hần...

“Dạ...” Nắm chặt lấy súng, Lục Triệt giấu vào trong ống giày.

Không biết đã cùng lũ bảo vệ phát tiết bao lâu... đến khi bọn chúng sức cùng lực kiệt mà dừng lại, Bạch Vĩnh mới chống đỡ thân thể suy yếu, từng bước lết vào trong đại sảnh, tầm mắt càng ngày càng trở nên mơ hồ, ánh đèn mờ mờ như những đóa hoa đủ màu sắc, bóng người trùng điệp xen lẫn vào nhau. Bạch Vĩnh lo lắng cố sức chạy trốn, tiếng đuổi theo phía sau cũng ngày càng gần hơn, một cái bàn ăn bị Bạch Vĩnh húc vào mà phát ra tiếng loảng xoảng, chân hần do giẫm phải đồng thủy tinh mà chảy đầy máu tươi.

Đâu rồi... người rút cuộc ở đâu...?

Híp hai mắt cố gắng tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

Cầu người, mau xuất hiện đi...

“Cạch” một tiếng, đại sảnh vốn đang náo nhiệt trong nháy mắt trở nên tối đen như mực.

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“Tối quá, mau bật đèn lên!”

“Pằng!” Một tiếng vang đột nhiên truyền ra.

“Ô!” Bỗng Đoạn Dịch bị ai đó ấn đè xuống mặt đất, theo phản xạ, hần muốn đẩy ra nhưng lại chạm vào một thân thể mềm mại đầy quen thuộc.

...Nhanh lên... mau đứng lên đi...

Không biết thanh âm từ đâu truyền tới, trọng vật trên người cũng dần dần giảm bớt, bỗng có một sức mạnh kéo Đoạn Dịch đứng lên.

...Nhanh... mau chạy trốn theo ta...

Cứ như vậy, nam nhân kéo Đoạn Dịch chạy xuyên qua bóng tối. Lũ bảo vệ sớm đã tập trung đông đủ tại sảnh lớn.

Bạch Vĩnh chạy qua một bãi cỏ trống trải, đột nhiên bị vấp phải đá mà ngã xuống mặt đất.

“Người không sao chứ?” Đoạn Dịch ngồi xổm xuống nâng Bạch Vĩnh dậy, nhưng Bạch Vĩnh đã tự đứng lên. Giương đôi mắt trống rỗng nhìn Đoạn Dịch, Bạch Vĩnh lắc đầu, ý bảo không sao.

Sau đó hần lại kéo Đoạn Dịch chạy tới song sắt bên cạnh, cổng lớn sớm đã bị khóa lại, nơi có thể trốn đi cũng chỉ có đây thôi. Bạch Vĩnh chậm rãi ngồi xuống, ý bảo Đoạn Dịch giẫm lên người mình mà trèo ra ngoài.

“Rút cuộc người định làm gì?” Đoạn Dịch có chút tức giận hỏi.

Đầu tiên xuất hiện trên bãi cỏ mập mạp như một con chó, sau đó lại đột nhiên giúp mình chặn nóng súng, nam nhân này đang suy nghĩ cái gì đây...?

Nòng súng... chết rồi, hần bị thương.

Cúi đầu xem xét thương thế của Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch bỗng nghe thấy tiếng động lớn truyền tới từ đằng sau.

Bọn họ sắp tới rồi....!

Thân thể yếu ớt đột nhiên tràn ngập sức mạnh thần kỳ, Bạch Vĩnh nâng Đoạn Dịch lên vai rồi đẩy qua song sắt, ở bên ngoài, đám vệ sĩ của Đoạn Dịch không biết đã xuất hiện từ lúc nào.

“Chủ tịch!” Nhìn Đoạn Dịch bình yên vô sự trèo qua song sắt, bọn vệ sĩ thở phào một hơi rồi nói: “Mau đi thôi, chủ tịch.”

Mặc kệ lời thúc giục của vệ sĩ, Đoạn Dịch vẫn chậm chạp chưa chịu di chuyển.

“Người muốn nói gì...?” Nhìn đôi môi run rẩy của Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch hỏi.

“Bọn chúng đuổi tới rồi! Chúng ta quá ít người! Mau nhanh đi thôi, chủ tịch!” Vừa nói, đám vệ sĩ vừa kéo Đoạn Dịch lên xe.

Nhìn phía bên trong song sắt, nam nhân tràn đầy vết thương chậm rãi gục xuống, quỳ gối trên mặt đất, hai mắt trống rỗng tựa hồ như sáng lên một chút, khóe miệng gian nan hiện lên một tia tươi cười vui mừng. Xe dần dần đi xa, hình bóng gầy yếu của nam nhân ngày càng trở nên mơ hồ... thẳng đến khi biến mất hoàn toàn trong bóng tối...

Người muốn nói gì với ta...?

Một khắc đó... Đoạn Dịch chăm chú nghe được nam nhân khẽ nói.

Cám ơn... cám ơn người đã bảo vệ ta lần đó... rất cảm ơn...

Hẹn... gặp lại...

38. Chương 38

Trong bóng đêm, chậm rãi chĩa súng vào trái tim Đoạn Dịch, hai tay Lục Triệt bỗng không còn run rẩy nữa, hần chậm rãi di chuyển cò súng, một âm thanh đé tạt vang lên, Lục Triệt cảm thấy thế giới của mình như đang sụp đổ...

Nhìn nam nhân chịu đựng đau đớn, cả người đầy vết thương kéo theo Đoạn Dịch bỏ chạy, rõ ràng Lục Triệt có cơ hội bắn thêm lần nữa, nhưng hần lại chần chờ, đến khi ngọn đèn bật sáng trở lại, bóng hình nam nhân đã biến mất khỏi tầm mắt...

“Rốt cuộc em do dự cái gì...” Ngồi trên ghế nhìn về phía cửa sổ, Nhiễm Húc lạnh lùng hỏi.

“Không có gì... chỉ là muốn chứng minh một chút thôi...” Lục Triệt đứng ở phía sau Nhiễm Húc, bàn công tác ngăn cách hai người, ánh mắt hần lãnh đạm nhìn bóng lưng vô cùng lạnh lùng của Nhiễm Húc.

“Sao em cứ như vậy...” Lạnh lùng hừ một tiếng, Nhiễm Húc vẫn như trước quay mặt về phía cửa sổ, ung dung nhìn con đường phía dưới: “Em đã tìm được kết quả chưa?”

“Không biết... em không biết... hần nghĩ cái gì...” Nhẹ nhàng cúi đầu, Lục Triệt ngẩn người nhìn sàn nhà.

“Ồ?” Để giày đột nhiên đập mạnh xuống sàn nhà, Nhiễm Húc xoay người lại, sắc bén nhìn Lục Triệt.

“Mặc kệ thế nào...” Hần đứng dậy đi về phía Lục Triệt: “Bây giờ...” Hàng lông mày khẽ nhíu lên, ngón tay mảnh khảnh nâng cằm Lục Triệt lên, đôi đồng tử xanh sẫm quỉ mị nhìn thẳng vào đó: “Đây là kết quả...” Vừa nói hần vừa chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ.

Dòng người đi lại nhộn nhịp trên đường cái...

Bầu trời đầy màu sắc pha trộn với nhau, những giọt mưa rả rích rơi xuống mặt đất. nam nhân bị trói ở cột đèn, đôi mắt trống rỗng mất đi tiêu cự nhìn về phía đám người đang tò mò đứng vây quanh, làn môi khô ráo nhẹ nhàng mở ra, như một con cá khô mắc cạn mà không ngừng thở hổn hển. Mưa càng lúc càng to hơn, từng hạt lạnh như băng tàn nhẫn rơi xuống thân thể nam nhân, trên ngực nam nhân còn có bốn chữ

màu đỏ thật to “sắc lang biến thái” trông vô cùng chói mắt. Vết thương ở bụng hần còn chưa khép lại, máu tươi chậm rãi chảy xuống hòa lẫn vào nước mưa.

Người dừng lại ngày càng nhiều, đồng nghĩa ánh mắt rơi vào Bạch Vĩnh cũng nhiều hơn, trong ánh mắt đó, đa phần chỉ tràn đầy khinh bỉ cùng coi thường, nhìn thăm trạng của nam nhân, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một tia sung sướng, như là từ xui xẻo của người khác tìm thấy chút an ủi vui sướng, nhưng khổ nỗi, ràng buộc của hành vi đạo đức khiến mọi người không thể cầm đá mà ném vào nam nhân được.

Mưa rơi tầm tã, Bạch Vĩnh liều mạng cố mở to hai mắt, nhưng rốt cục cũng chỉ thấy một quầng sáng mờ mờ lung, mơ hồ không rõ. Hần muốn đứng dậy, chỉ có điều sợi dây đang trói chặt kia khiến cho mọi cố gắng của hần trở thành vô ích, thứ duy nhất hần lấy được chỉ là sự đau đớn, thống khổ vô cùng. Cho dù hần muốn mở miệng kêu cứu, nhưng âm thanh khàn khàn cũng không cách nào phát ra được. Từ yết hầu bỗng tuôn ra một mùi tanh tanh, máu cứ như vậy mà chảy dọc xuống theo khóe miệng... Thân thể hần đã lạnh như băng, ý thức cũng trở nên mơ hồ, Bạch Vĩnh cảm thấy thế gian ngày càng trở nên tĩnh lặng, thân thể hần phảng phất như bị văng vào quang bao phủ, nam nhân suy yếu mỉm cười, rồi chậm rãi nhắm mắt lại...

“Thật đáng thương...”

Một tiếng thở dài nặng nề tang thương vang lên bên tai, bỗng thân thể như ở trong trạng thái lơ lửng...

Lại có ai muốn dẫn ta đi ư...? Không sao... đã không sao rồi... là ai cũng không còn quan trọng nữa... họ muốn làm gì cũng mặc kệ thôi....

39. Chương 39

Buổi tối tuyết bay tán loạn, ôm lấy Bạch Vĩnh đang được bọc trong tấm chăn bông hoa lệ, nam nhân ngồi trên chiếc ghế salon mềm mại. Trong căn phòng phong cách Châu Âu tràn ngập ánh sáng màu vàng nhẹ nhàng, cộng thêm bầu trời đầy sao bên ngoài cửa sổ, làm cho khung cảnh càng trở nên ấm áp hơn.

“Thức tên là Liễu Lăng Linh?” Bị nam nhân ôm chặt, Bạch Vĩnh nhìn lơ đãng người.

“Ừ...” Trong khoảng thời gian này, nam nhân đã lặp đi lặp lại tên mình vô số lần, nhưng Bạch Vĩnh vẫn không cách nào nhớ nổi. Buổi tối hôm nay chính là lần đầu tiên Bạch Vĩnh nói ra được tên của hần.

“Liễu Lăng Linh...” Bạch Vĩnh nhắc lại: “Liễu Lăng Linh... bốn mươi bảy tuổi... chủ tịch...”

“Ừ, thật thông minh.” Nam nhân sung sướng xoa đầu Bạch Vĩnh.

“Không... thức trông không già đến vậy...” Hai tay lạnh như băng vuốt ve gương mặt nhẵn nhụi của nam nhân: “Trông còn rất trẻ...”

“Ha ha, chắc do di truyền của gia tộc đó...” Nam nhân cầm lấy hai tay Bạch Vĩnh: “Lạnh quá sao...” Rồi sau đó chà xát vào nhau như để sưởi ấm nó.

Chỉ sợ trái tim hần cũng đã lạnh như băng từ lâu rồi...

“Ừm... Linh thức, sao cháu cảm thấy mình đã sống rất lâu... nhưng tại sao... cháu hoàn toàn không nhớ được gì... rốt cuộc cháu là ai...?” Đôi mắt khẽ buông xuống, giờ đây Bạch Vĩnh đã có thể nhìn thấy chút ánh sáng lơ mơ.

“Đừng nghĩ nhiều làm gì.” Bàn tay to che khuất hai mắt Bạch Vĩnh lại, Liễu Lăng Linh tựa vào Bạch Vĩnh nói: “Ở đây cháu sẽ rất an toàn, sẽ rất hạnh phúc...”

“Rất an toàn...” Bạch Vĩnh lẩm bẩm lại lời nói của Liễu Lăng Linh, cũng như đang tự khẳng định lại với mình.

Cũng được, an toàn là được rồi, sẽ không phải chịu đau khổ nữa... Mình còn hy vọng cái gì đây, mỗi ngày đều mơ thấy người đó, nhưng cuối cùng chỉ như một ảo ảnh, bắt cũng không được, mà chạm vào cũng không...

Khẽ tựa vào lòng Liễu Lăng Linh, Bạch Vĩnh mang theo nụ cười mỉm ngọt ngào mà thiếp đi...

Một luồng sáng bỗng lóe lên. “Đừng đừng!”

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng nổ vang trời, từng quả pháo bông bay lên chiếu sáng cả một khoảng trời tăm tối.

Năm mới lại tới rồi...

Vĩnh Vĩnh, người tựa như một con chim nhỏ bị nhốt trong ***g, vĩnh viễn chỉ có thể sống trong phản bội cùng lừa gạt...

Năm nay, ta muốn người làm một... vật trao đổi thật xuất sắc...

40. Chương 40

“Linh thúc! Rốt cục thúc cũng về rồi!” Trên hành lang, Bạch Vĩnh chạy băng băng về phía nam nhân đang đứng ở cửa.

“Vĩnh Vĩnh chờ lâu rồi hả?” Vui mừng cười cười, nam nhân vuốt ve mái tóc mềm mại của Bạch Vĩnh: “Hôm nay cháu muốn đi đâu chơi, Linh thúc mang cháu đi.”

“Dạ... cháu muốn đi...”

Tiếng động âm ỉ từ khu vui chơi truyền ra, một nam tử tóc vàng ngồi trên chiếc ghế đá. Hai tay ôm đầu, ngẩn người nhìn cửa hàng bán kem.

Ngày đó, nam nhân cũng ngồi ở đây chờ mình mua kem về, khi đó, trong lòng nam nhân tràn ngập hạnh phúc, vậy mà cuối cùng chỉ đổi lấy sự phản bội vô tình. Nam nhân đối tốt với mình như vậy có đáng không... Mà bây giờ... mình đang chờ đợi điều gì đây...?

Lâm vào trầm tư vô tận, trái tim Đoạn Dịch tựa hồ như bị từng đợt sóng đánh vào mà bắt đầu dao động...

Không, không được... Từ nhỏ mình đã được dạy dỗ để trở thành một người vì đại sự mà người thân cũng có thể giết. Vì sao bây giờ lại vì một người như con kiến hôi dưới chân mà tâm thần không yên chứ?

Con người màu vàng lóe lên, Đoạn Dịch bồi hồi nhớ lại...

“A, kem ốc quế!” Bỗng, một thanh âm vô cùng quen thuộc tung bay về phía Đoạn Dịch.

“Ăn cẩn thận, coi chừng bị lạnh đó.”

Đoạn Dịch nhìn thấy Bạch Vĩnh tay cầm kem vui vẻ tươi cười, bên cạnh là một nam nhân trung niên đang ôm lấy vòng eo hắn, thân mật mà nhìn Bạch Vĩnh.

Đang lúc Đoạn Dịch kinh ngạc, ánh mắt Bạch Vĩnh tựa hồ như nhìn về phía này.

“Linh thúc, cháu nghe thấy tiếng của ngựa gỗ xoay tròn!”

“Chờ chút, đừng chạy, Linh thúc sẽ đưa cháu đi...”

Như một đứa bé được ăn kẹo, Bạch Vĩnh vội vàng chạy lướt qua Đoạn Dịch về phía trò chơi ngựa gỗ ở đằng sau.

“Không ngờ ở chỗ này lại có thể nhìn thấy Đoạn Dịch chủ tịch...” Liễn Lăng Linh cười cười đi đến trước mặt hắn: “Sao, vẫn còn lưu luyến?”

“Ngài muốn thế nào?” Mặt không đổi sắc, Đoạn Dịch bắt đầu trao đổi điều kiện với Liễn Lăng Linh...

“A, không có gì, chẳng qua chỉ là thu lưu một con dê núi nhỏ lạc đường thôi.”

“Trả hắn lại cho ta.” Đoạn Dịch có chút kích động, con người màu vàng tràn ngập phần nộ.

“Trả lại cho người?” Nam nhân nhíu mày: “Dê con thuộc về người bao giờ? A, cho dù có thuộc về người, thì cũng đã là quá khứ, Đoạn chủ tịch, người luôn không quý trọng đồ chơi của mình mà...” Trong giọng nói tràn ngập mỉa mai châm chọc.

“Người... muốn bao nhiêu...?” Đoạn Dịch tỉnh táo lại, như là đang tự trách về quá khứ.

“Tiền? Ha ha ha... Hắn là thứ có thể dùng tiền mua được sao? Quả nhiên vốn là tác phong của ngài chủ tịch! Nhưng Đoàn Dịch à, người vĩnh viễn không mua được hắn! Người chỉ có thể thương tổn hắn mà thôi!” Từng câu từng chữ liên tiếp đánh vào trái tim Đoàn Dịch: “Ồ, dê con không đợi được nữa rồi, Đoàn chủ tịch, hẹn gặp lại.” Vừa nói, Liễu Lăng Linh vừa chậm rãi đi về phía Bạch Vĩnh đang đứng bên mấy con ngựa gỗ...

Dưới ánh tà dương, Đoàn Dịch lẻ loi một mình, sững sờ nhìn Bạch Vĩnh cùng nam nhân đang ngọt ngào đàng xa...

Vĩnh viễn cũng không chiếm được...

Chỉ có thể tổn thương hắn...

Chẳng lẽ ở trong lòng hắn, ta chỉ là bụi gai, vĩnh viễn tổn thương hắn thôi sao...?

41. Chương 41

Một nam nhân có khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết mang theo một mùi thơm lạnh đậm đang ngồi trên ghế cầm chén sừng sờ.

“Vĩnh Vĩnh, làm gì ở đây thế?” Mặc bộ âu phục, Liễu Linh Lăng cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán Bạch Vĩnh một cái.

“Không có gì...” Từ hôm đi chơi công viên đến nay, tâm trạng Bạch Vĩnh đã sa sút một cách khó hiểu, hai tròng mắt cũng dần dần không nhìn thấy nữa, rõ ràng không phải do tác động bên ngoài, nhưng lý do vì sao đây... không biết... thật sự không hiểu nổi...

“Ồ...” Mỗi lần cố suy nghĩ là một lần đầu đau như búa bổ, Bạch Vĩnh cau mày khó chịu rên lên.

“Đừng nghĩ nữa...” Liễu Lăng Linh từ đằng sau ôm lấy Bạch Vĩnh: “Đừng nghĩ, có thức ở đây, cháu không sao đâu...”

Như vừa được tiêm một liều thuốc an thần, Bạch Vĩnh dần thả lỏng, an tĩnh mà nằm trong lòng Liễu Lăng Linh: “Dạ... không nghĩ nữa...”

Đúng vậy, thế này là đủ rồi... thật sự là đủ rồi...

Thời gian chậm rãi trôi qua, không lưu lại một chút dấu vết nào, Bạch Vĩnh vẫn lẳng lặng nằm trong lòng Liễu Lăng Linh, mặt trời dần ngã về phía tây, khung cảnh lúc này trông thấy yên ả và thanh bình.

Năm 20xx

“Bạch Vĩnh?”

Liễu Linh Lăng cầm tấm ảnh chụp một nam nhân thanh tú trên tay.

“Ừ, đúng vậy. Giao dịch lần này cẩn thận một chút...” Con người xanh sẫm nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, trông có vẻ hơi hoảng hốt.

“Ồ? Nhiệm Húc, người lại muốn làm gì đây?” Liễu Linh Lăng cao ngạo châm chọc nam tử trước mặt.

Dưới ánh đèn, khoen tai màu vàng lóe lên ánh sáng chói mắt, Nhiệm Húc ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn nam nhân: “Dẫn hắn ra khỏi động...”

“Đoàn Dịch sao? Ý kiến không tệ.”

“Cho nên chuyện này ta đành nhờ người rồi, sau khi thành công, một nửa cổ phần Đoàn Thị sẽ thuộc về người.”

“Một nửa... ta sẽ cố gắng hết sức. Bất quá, nhiệm vụ lần này... có trở ngại không?”

“Có trở ngại nào ta không dự tính được đây?” Nhiệm Húc cười khẩy trả lời.

“Ừ.” Con người nhìn về phía sàn nhà, Liễu Lăng Linh nói: “Bạch Vĩnh, hắn sẽ là của người...”

Nhìn Bạch Vĩnh ngủ say trên giường, khóe miệng Liễu Linh Lãng hiện lên một nụ cười chế giễu.

A, không sao cả.

Chỉ cần có được số cổ phần đó...

Dù là người thân ta cũng sẽ giết...

42. Chương 42

Phòng đấu giá EOCO là một trong những nơi đấu giá ngầm lớn nhất thế giới, tất cả mọi người đến đây đều là những người có quyền có chức lại giàu có vô cùng.

Liễu Lăng Linh ngồi ở trong phòng, nhìn bữa tiệc không còn chỗ ngồi, khóe miệng khẽ vung lên một nụ cười đắc thắng.

Cuối cùng cũng đến ngày không phải sống dưới bóng của lão già kia.

Chỉ cần có trong tay số cổ phần của Đoạn thị, thì cả giới thương mại của quốc gia này đều phải nghe mình rồi...

“Việc ta giao, người làm xong chưa?”

“Vâng, đứng đầu tám đại tập đoàn đều đã có mặt.”

“Không tệ.”

“Nhưng thừa chủ tịch, hần là con của ngài mà.”

“Hần? Bất quá chỉ là nghiệt chủng của ta hồi mười bảy tuổi mà thôi, ta không cần...”

“Vâng...”

“Người đi làm chuyện của mình đi, nhớ kỹ, lần tới tiêm thuốc ngủ ít hơn một chút, ta muốn ngày giao dịch đó, hần phải ở trong tình trạng tốt nhất.”

Trong phòng vẫn còn lưu lại dấu vết của chén thuốc.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bạch Vĩnh dùng chăn mền che đầu lại, giả vờ đang ngủ rất say, dù bụng chặt hai tai, nhưng lại vẫn nghe thấy tiếng cười đầy châm chọc của mọi người...

“Đi.”

“Chủ tịch Đoạn, ngài muốn đi đâu?” Thư ký luống cuống tay chân đi theo đằng sau Đoạn Dịch: “Hôm nay còn có một cuộc họp rất quan trọng...”

Lời còn chưa dứt, Đoạn Dịch đã cầm tấm thẻ VIP ném cho thư ký.

“Tất cả hủy hết, gọi tài xế, đến EOCO.”

Trong căn phòng u ám, những bức ảnh kinh dị treo đầy trên tường, ở giữa phòng còn bày một bộ cờ vua to gần bằng người thật.

Đứng bên cạnh đó, Nhiễm Húc chờ dẫn nhìn quân vua.

Hôm nay, ta sẽ cho người hoàn toàn suy bại...

Ha ha, cái giá phải trả thật là lớn...

“Nhiễm Húc, sao rồi?” Từ bên trong, nam nhân nhìn Nhiễm Húc đang thông thả đi tới, liền mở miệng hỏi.

“Ừ, không hổ là đại cổ đông của tứ đại tập đoàn, ngay cả cái thứ giao dịch ngầm dơ bẩn này cũng làm được.”
Lời nói của Nhiễm Húc như gấn lưỡi dao, chuẩn xác đâm thẳng vào nhược điểm của Liễu Lăng Linh.

“Hắc đạo các người cũng làm như vậy mà.” Liễu Lăng Linh đáp lại: “Việc đáng làm thì phải làm thôi.”

Mặt không đổi sắc, Nhiễm Húc quay đi không thèm để ý đến Liễu Lăng Linh mà chuyển hướng nhìn về phía bữa tiệc ngoài cửa sổ: “Người thật đúng là... ghê tởm...”

Loài người quả nhiên là một loại sinh vật tham quyền đoạt lợi, tất cả mọi người ai cũng muốn làm Thượng Đế, không ai muốn bị giày xéo lên lòng tự tôn, vì vậy những thứ người khác có, đương nhiên mình cũng phải có. Đáng tiếc, Thượng Đế thật sự, vĩnh viễn sẽ không thèm để ý đến lũ sinh vật buồn cười này...

Nhìn khuôn mặt Liễu Lăng Linh mang đầy châm chọc, Nhiễm Húc trong lòng cảm thán.

Cái tên nam nhân này, chắc đã xem thấu ý nghĩ của mọi người, đi đến tận bước này, thật không đơn giản...

“Giao dịch sắp bắt đầu rồi, đi thôi.” Nhắc nhở Nhiễm Húc, Liễu Lăng Linh chậm rãi bước ra ngoài.

“Ừ...” Dù tóc mái đã che khuất hai tròng mắt, nhưng nếu Liễu Lăng Linh quay lại, chắc chắn hắn sẽ nhìn thấy một tia lo lắng trong đó...

43. Chương 43

“Kế tiếp là một pho tượng cổ nổi tiếng của Hy Lạp, giá khởi điểm 20 vạn...”

“25 vạn.”

“30 vạn.”

“40 vạn.”

“...”

Trong phòng đấu giá, tất cả đều trật tự tiến hành, con số buồn tẻ tràn ngập khắp nơi, ngồi phía trên hàng ghế VIP, Đoạn Dịch chống cằm lo lắng chờ đợi.

“Kế tiếp, là một món hàng hạng nhất, cũng là cuối cùng của đêm nay.” Lời tuyên bố đồng dục của người chủ trì đã hấp dẫn biết bao ánh nhìn của mọi người, vật phẩm cuối cùng, chắc chắn là có giá trị nhất rồi.

Người chủ trì đi tới hậu đài, phân phó vài câu, liền thấy hai người đàn ông cao to vạm vỡ kéo một nam nhân trắng trẻo lên sân khấu.

Bạch Vĩnh!

Đoạn Dịch liếc một cái đã nhận ra người nam nhân đang bị bịt mắt trên kia là ai. Như bị hạ được, làn da Bạch Vĩnh có chút ửng hồng.

“Lần giao dịch này là một nô lệ, tên sẽ do chủ nhân mới đặt.” Vừa nói, người chủ trì vừa vươn tay tới đoá hồng anh trước ngực nam nhân, sau đó như có như không mà vuốt ve nó.

“Ồ... a...” Bạch Vĩnh lập tức phát ra tiếng rên rỉ mỉa mai hoặc làm cho tất cả những người có mặt ở đây đều âm thầm than lên.

“Thật là một báu vật...” Người chủ trì gắng nhịn dục vọng của mình xuống, rồi bắt đầu nói tiếp: “Cuộc đấu giá bắt đầu! Giá khởi điểm 50 vạn!”

“60 vạn!”

“90 vạn!”

“120 vạn!”

Đây là đâu... tại sao chỉ nghe thấy tiếng mọi người kịch liệt cạnh tranh, bọn họ muốn mua gì... là ta sao... thì ra ta lại bị đem ra làm vật đấu giá...

Bạch Vĩnh nhẹ nhàng cúi đầu xuống, an tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Nhanh theo ta đi!” Bạch Vĩnh giật mình hoảng hốt, xung quanh bỗng trở nên ồn ào, mọi người sợ hãi hét lên. Hắn cảm giác bên cạnh như có người hô ‘không được nhúc nhích’...

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra...?

Còn chưa hiểu rõ vấn đề, trên người Bạch Vĩnh bỗng được phủ thêm một lớp áo khoác dày ấm áp, sau đó hắn được ai đó cẩn thận ôm lấy rồi đưa đi đâu đó, giờ phút này, hắn chỉ thấy tiếng động âm ỉ của đám người kia dần dần trở nên xa cách...

“Đừng sợ...” Đoạn Dịch cảm thấy người trong lòng đang run lên nhẹ nhẹ, liền vươn tay vuốt ve đầu nam nhân, nhẹ giọng mà an ủi.

“Tên Liễu Lăng Linh kia, muốn lợi dụng ngươi để chiếm lấy cổ phần của ta, đáng tiếc, Nhiễm Húc đâu phải là tên đơn giản, Liễu Lăng Linh coi bộ sẽ phải bóc lịch dài dài rồi đây.” Vừa ôm chặt Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch vừa nói như tự thuật.

Lợi dụng ta... thì ra, ta sống trên đời vẫn còn giá trị, cho dù bị lợi dụng... cũng chẳng sao cả....

“Tốt lắm, nơi này an toàn rồi.” Cẩn thận buông Bạch Vĩnh xuống, Đoạn Dịch vui mừng cười nói, nhưng hắn không biết, nụ cười duy nhất thật lòng vì hắn đã sớm không còn cách nào có thể nhìn thấy nữa rồi...

“Vĩnh Vĩnh... chuyện trước kia, ta rất xin lỗi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?” Ấy vậy nhìn Bạch Vĩnh, nhưng lại phát hiện trong đôi mắt hắn chỉ tràn đầy sự trống rỗng.

“Ngươi đừng xin lỗi... đây đều là do ta tự chuốc lấy...” Bạch Vĩnh xoay người, đưa lưng về phía Đoạn Dịch.

Đừng xin lỗi ta... lời xin lỗi của ngươi... nặng lắm... Mỗi lần tiếp nhận, đều là một lần phản bội tàn nhẫn... ta chịu không được nữa rồi...

“Vĩnh Vĩnh!”

Bạch Vĩnh xoay người đi, nhưng lại bị Đoạn Dịch kéo lại: “Đừng đi... có được không...?” Thanh âm càng về sau càng nhỏ lại, con ngươi màu vàng không chút che giấu mà tràn ngập bi thương thống khổ, hắn sợ, nếu không giữ lại, chỉ sợ sẽ muộn mất...

“Tất cả ta đều cho ngươi...” Chậm rãi xoay người, ánh mắt Bạch Vĩnh phản phát như xuyên thấu qua thân thể Đoạn Dịch mà nhìn thấy trái tim hắn: “Ta đã hai bàn tay trắng rồi! Cho nên... buông tha cho ta đi...” Khí tức Bạch Vĩnh vô cùng mong manh, đồng dạng, thể xác và tinh thần cũng đều mệt mỏi...

Đã từng, ta đem toàn bộ của mình, thậm chí cả tính mạng cũng cho ngươi.

Nhưng ngươi lại đứng trước mặt ta mà tàn nhẫn bóp nát nó...

Biết ngươi đã sớm quên ta... nhưng ta lại không cách nào quên được ngươi...

Dù hai mắt đã mù, nhưng hình bóng ngươi không lúc nào không hiện ra trước mắt ta... thoáng cái lại mất đi, không cách nào chạm vào được...

“Ta đã sớm từ bỏ giấc mộng hư ảo này, cho nên... xin ngươi cũng vậy...” Món đồ chơi không có tình cảm, món đồ chơi rách nát lại càng không lưu luyến...

Ánh rạng đông dần dần nhuộm đỏ phía chân trời.

“Trời sắp sáng rồi... Nếu bị ai nhìn thấy, chỉ sợ danh tiếng của chủ tịch Đoạn sẽ bị ảnh hưởng.” Ngắc đầu si ngốc nhìn bầu trời, Bạch Vĩnh nhẹ nhàng nhắc nhở Đoạn Dịch.

“Ta nợ ngươi... cũng đã trả hết...” Tránh khỏi Đoạn Dịch, Bạch Vĩnh khập khiễng đi về phía con hẻm nhỏ chưa bị ánh rạng đông phủ lên...

“Ta sẽ chờ ngươi!” Sau lưng truyền tới tiếng Đoạn Dịch: “Trong túi áo khoác có tiền, còn cả chiếc nhẫn có khắc tên ta cùng tên ngươi, Vĩnh! Ta yêu ngươi!”

Nghe thấy ba chữ cuối cùng, hình bóng gầy yếu của Bạch Vĩnh cũng hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, chỉ lưu lại một người cô đơn đứng yên ở chỗ cũ...

Ta yêu ngươi...

Vì ba chữ này, ta đã mất đi thật nhiều thứ, cũng đã chờ đợi quá lâu.

Bám vào bức tường, nước mắt tưởng chừng như đã khô từ lâu nay lại ngập tràn trong đôi mắt nam nhân.
Thật sự đã quá muộn... quá muộn...

44. Chương 44

Cố gắng lực lợi ký ức, Bạch Vĩnh lần mò theo các con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo tối tăm, hắn không dám bước ra đường lớn, bởi bộ dáng chật vật bây giờ của hắn, chỉ sợ sẽ có người tóm hắn mang đến sở cảnh sát mất.

Mình nên làm gì bây giờ... mắt thì mù, thân thể cũng đã tàn tạ đến mức này, có muốn tìm việc, chỉ sợ cũng chẳng ai nhận... Nghĩ lại, người duy nhất đối tốt với mình, cũng chỉ có Bạch thúc mà thôi...

Bước đi tập tễnh, Bạch Vĩnh chậm rãi lết tới nhà Bạch quản gia...

Tiếng chuông cửa lạnh lót vang lên, Bạch quản gia đi ra mở cửa, hình ảnh trước mắt làm ông sững sờ đến ngây người. Nhìn đôi chân trần đã sớm bị đông lạnh mà nứt ra, trên đùi cũng đầy vết thương lớn nhỏ do xây xát, thân thể gầy gò được bọc trong một chiếc áo khoác đang run lên vì lạnh lẽo, cùng hai tròng mắt trống rỗng đầy bất lực đang ngước lên nhìn ông.

“Bạch quản gia.... là thúc sao...?” Bạch Vĩnh cẩn thận hỏi thăm.

“...” Quá mức kinh ngạc khiến Bạch quản gia sững sờ quên cả trả lời.

“Xin lỗi... tôi đi nhầm... đã quấy rầy...” Bạch Vĩnh xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị Bạch quản gia kéo lại.

“Bạch Vĩnh! Cháu làm sao vậy?”

“Bạch... Bạch quản gia...” Thanh âm run rẩy vô lực thốt ra: “Rốt cuộc cháu cũng tìm được thúc rồi.”

Bạch Vĩnh nhu thuận ngồi trên ghế salon, chờ đợi Bạch quản gia đang pha cho hắn một tách cafe nóng.

“Cám ơn...” Cầm lấy tách cafe, cảm giác ấm áp bỗng lan tỏa khắp toàn thân Bạch Vĩnh.

“Ôi, một người hiền lành như cháu...” Bạch quản gia thở dài bi thương.

Thiếu niên trong sáng vui tươi ngày xưa nay đã bị hành hạ thành cái dạng này sao...

“Lâm gia cũng đã bị phá sản, một năm nay vật đổi sao dời, cảnh thì còn nhưng người đã mất...”

“Xin lỗi... Bạch quản gia, cháu biết cuộc sống bây giờ của thúc cũng rất vất vả khó khăn, nhưng... thúc có thể tìm giúp cháu một công việc được không, chỉ cần có ăn có ở là tốt rồi, dù khổ đến mấy cháu cũng làm được.” Nam nhân giống như một con vật bị buộc đến tuyệt lộ mà cố gắng giãy giụa tìm kiếm đường sống cuối cùng.

“Ừ, được rồi...” Bạch quản gia gật đầu trả lời.

“Thật tốt quá, cảm ơn thúc, Bạch quản gia.” Nụ cười vốn dĩ đã gần như biến mất, nay lại hiện hữu trên khuôn mặt Bạch Vĩnh.

Bôn ba từ sáng sớm, thư viện, phòng ăn, tòa soạn báo... chỉ cần những nơi đang tuyển người, Bạch Vĩnh cùng Bạch quản gia đều tới, nhưng tất cả đều lấy lý do không thuê người tàn tật mà từ chối. Cả ngày hao hết tất cả thể lực cũng chẳng thu hoạch được gì...

“Bạch Vĩnh, cháu đói không, chúng ta đi ăn một chút đi.” Nhìn Bạch Vĩnh đang thở hồng hộc lê bước theo sau, Bạch quản gia có chút không đành lòng.

“Không sao đâu ạ, cháu không đói, Bạch quản gia đi ăn đi, cháu ở đây nghỉ ngơi một chút là được rồi...” Lễ phép trả lời, Bạch Vĩnh lò dò ngồi lên chiếc ghế đá.

Đứa nhỏ đáng thương...

Thở dài bi ai, Bạch quản gia bỗng nhìn thấy tòa nhà của tập đoàn Đoàn thị đang ở ngay phía sau.

Mong rằng người đó sẽ thông cảm mà giúp đỡ Lâm gia...

Nghĩ vậy, Bạch quản gia chậm rãi đi vào trong tòa nhà....

“Chủ tịch, một người tự xưng là quản gia tiền nhiệm của Lâm gia đến tìm ngài.”

“Lâm gia?” Vừa nghe thấy hai chữ Lâm gia, Đoạn Dịch liền vội vàng nói: “Mời người đó vào.”

“Vâng...”

Nhìn nam tử phong thái phi phàm trước mắt, Bạch quản gia không thể không bội phục hần, cái người tên Đoạn Dịch này thật không đơn giản.

“Chủ tịch Đoạn, lão đã mạo muội đến quấy rầy, thật sự rất xin lỗi, nhưng mong ngài nể mặt Lâm lão gia đã từng có chút quan hệ với ngài mà thu lưu đứa con cuối cùng của Lâm gia...” Bạch quản gia cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Bạch Vĩnh? Hắn đang ở chỗ ông sao?” Bầu không khí lạnh lẽo đột nhiên ấm lên, dứt bỏ toàn bộ lễ nghi, Đoạn Dịch hỏi thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy, nếu như ngài quen nó, có thể cho nó một công việc không...”

“Bây giờ hắn ở đâu?” Đoạn Dịch hoàn toàn không thêm chú ý đến lời thỉnh cầu của Bạch quản gia, mà chỉ sốt ruột hỏi tiếp.

Nhìn nam tử kích động trước mắt. Bạch quản gia bỗng hiểu rõ người này nhất định có liên quan đến những thống khổ mà Bạch Vĩnh phải chịu đựng trong thời gian qua: “Bạch Vĩnh ở đâu mong chủ tịch Đoạn đừng hỏi, gặp nhau lúc này có lẽ không thích hợp lắm.”

“Không thích hợp...” Đoạn Dịch bỗng tỉnh táo lại.

Vẫn chưa đến lúc sao... thôi, bây giờ có lẽ nên cho hắn một không gian riêng để trị hết các tổn thương trước đây...

“Thư ký Lý...”

“Vâng...”

“Sắp xếp Bạch Vĩnh vào danh sách thư ký, còn nữa, thiết kế một phòng làm việc riêng cho hắn.”

“Vâng...”

45. Chương 45

Trên đời thật có chuyện may mắn như vậy sao?

Đang mơ mơ màng màng, Bạch Vĩnh bị Bạch quản gia đẩy vào cửa một tập đoàn lớn, cảm thấy ở trong thang máy một lúc lâu thật là lâu, bỗng “tinh” một tiếng, thang máy dừng lại, trái tim Bạch Vĩnh phảng phất như bị treo lên.

“Từ nay đây là phòng làm việc của cháu.” Nghe Bạch quản gia giới thiệu, Bạch Vĩnh vươn tay sờ sờ mặt bàn nhẵn bóng, còn mới tinh... rốt cuộc là ai..?

“Đừng nghĩ nhiều làm gì, Vĩnh Vĩnh. Cháu đã có một công việc tốt, thế là đủ, giờ thúc sẽ tìm cho cháu một căn hộ để ở.”

“Dạ, cảm ơn thúc nhiều.”

Không nghĩ nữa... có một công việc ổn định... một cuộc sống bình yên... thế là đủ rồi...

“Đừng khách sáo như vậy, thúc đi đây, tan sở, thúc sẽ tới đón cháu.”

“Dạ, cảm ơn...”

Tầng 100 tập đoàn Đoạn thị.

Đoạn Dịch đang ngồi nhàn nhã trên chiếc ghế salon thưởng thức cafe.

“Người đó đã đăng ký đi làm rồi ạ.”

“Ừ, tạm thời đừng quấy rầy hắn.”

“Vâng.”

Ở chỗ này, mình có thể làm được gì đây?

Đứng bên cạnh bàn, Bạch Vĩnh vươn tay lần sờ những đồ vật quen thuộc, đây là điện thoại, đây là laptop, còn đây là con dấu...

Rốt cuộc mình có thể làm được gì nhỉ...?

Có nên quét dọn lại nơi này không, cái chỗ để đầu rồi, hay mình ra ngoài hỏi mọingười vậy...

Cẩn cẩn dục dục mở cửa, Bạch Vĩnh đi dọc theo bức tường bên phải.

“A!” Đột nhiên hắn đụng phải một người.

Thật là... không nhìn thấy đường phiền toái quá.

“Xin lỗi.” Bạch Vĩnh cúi người xin lỗi, rồi sờ sờ mép tường mà tránh ra.

“Chờ chút... hình như ta đã gặp người ở đâu rồi thì phải...”

“Ngài nhận lầm người rồi.” Cúi đầu xuống thật thấp che lấp khuôn mặt, Bạch Vĩnh giờ phút này chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh hiện nay...

“Chủ tịch Quan, ngài không sao chứ?” Bỗng từ phía sau truyền tới một giọng nói lo lắng: “A, thật xin lỗi, đây là nhân viên mới của công ty chúng tôi, cho nên không biết rõ lắm, thật xin lỗi.”

“Ta khẳng định đã từng gặp người ở đâu đó rồi.” Hoàn toàn không thèm nhìn vị thư ký đang cuống quýt xin lỗi bên cạnh, ánh mắt nam tử chỉ tập trung vào Bạch Vĩnh: “Ồ, ta nhớ ra rồi, là ở buổi bán đấu giá nô lệ. Được anh hùng cứu vớt, cho nên lấy thân báo đáp hả?”

“Cái gì...”

Lấy thân báo đáp... là ý gì.

Nam tử vươn tay nâng cằm Bạch Vĩnh ép hắn phải ngẩng đầu, sau đó nhìn vào đôi mắt u ám không chút tiêu cự của hắn rồi nói tiếp:

“Đây là công ty của Đoạn Dịch, người không biết sao?” Vừa nói, tay hắn vừa bóp chặt hơn khiến Bạch Vĩnh đau đớn đến nhăn mi lại.

“Công ty của Đoạn Dịch?”

Công ty của hắn, sao lại có thể...

“Thì ra người thật sự không biết.” Nam tử cúi đầu xuống hôn nhẹ lên đôi môi khô nứt của Bạch Vĩnh: “Trông người không tệ, hay người đi theo ta đi...”

“...” Thoáng cái, thân thể Bạch Vĩnh cứng đờ ra, không cách nào nhúc nhích được.

“Chủ tịch Quan, nhân viên của ta không cần ngài nhúng tay vào.” Một trận choáng váng, Bạch Vĩnh đột nhiên bị ai đó ôm lấy. Giọng nói quen thuộc vang lên, gần sát như vậy, nhưng sao lại cảm thấy xa xôi đến thế...

“Ồ, chủ tịch Đoạn, lâu lắm không gặp, không ngờ ngài đã tìm được niềm vui mới?” Nam tử tươi cười châm chọc, dưới đôi mắt đanh phượng của hắn được trang điểm bởi một cái nốt ruồi nhỏ trông có vẻ buồn rầu mà cao quý.

“Không cần ngài quan tâm, thư ký Lý, dẫn chủ tịch Quan đến phòng ta trước đi.”

“Vâng.”

“Được rồi, ta không quấy rầy các người, à mà...” Nam tử xoay người nhìn Bạch Vĩnh đang run rẩy trong lòng Đoạn Dịch: “Con mèo nhỏ, nhớ kỹ giao hẹn của chúng ta nha~”

Giao hẹn cái gì....

46. Chương 46

“Người nhớ kỹ đừng bao giờ dây vào Quan Lưu...” Buông Bạch Vĩnh ra, Đoạn Dịch thành khẩn nói: “Xin lỗi, Vĩnh, ta vốn định qua một thời gian nữa sẽ nói cho người...”

Ta đang nằm mơ... ta đang nằm mơ...

Bạch Vĩnh không ngừng lặp đi lặp lại câu này trong đầu.

“Từ giờ người cứ làm việc ở đây... ta sẽ không tổn thương người nữa...”

“...” Nguyên lai đây không phải mộng, vì sao sự thật lại trêu người như thế... người ta không muốn nhìn thấy nhất, vậy mà giờ đây lại xuất hiện ngay bên cạnh ta...

“Người nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy nữa.” Đoạn Dịch nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi, hắn sợ mình sẽ đánh nát tình cảnh tốt đẹp bấy giờ...

“Vâng, chủ tịch Đoạn, ngài cũng đi làm việc của ngài đi...”

Nếu như đã tới tình trạng này, vậy mình cứ thử xem liệu nó có thể hoang đường tới trình độ nào nữa...

Trong phòng

Hai nam tử khí chất bất đồng nhưng đều là dạng có thể làm mê đảo chúng sinh đang giảng co...

“Nơi này ngài thích gì đều có thể lấy, duy độc hắn là không được.” Biết rõ tình cảm của mình, Đoạn Dịch càng kiên quyết hơn.

“A?” Hơi nhướn mi, Quan Lưu có chút khinh thường nói: “Chủ tịch Đoạn, khẩu vị của ngài từ khi nào trở nên đặc biệt như vậy? Cái tên nam nhân yêu mị hạ tiện kia mà ngài cũng thích sao?”

“Không liên quan đến người! Quan Lưu, ta nói cho người rõ, nếu người có dũng khí chạm vào một sợi lông của hắn, thì dù có lão già kia làm chỗ dựa, người cũng đừng trách tại sao ta không khách khí với người!”

“Vâng vâng~ ngài nói chí phải, làm sao ta dám chạm vào người của chủ tịch Đoạn chứ.” Đôi mắt phượng khe khẽ trông đầy quyến rũ.

Một ngày nào đó, ta sẽ cho người biết, người bên cạnh người là quý nhân hay ti tiện...

“Vĩnh, Bạch thúc tới đón cháu nè.”

“Bạch thúc, thúc đến rồi à...” Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Bạch Vĩnh vui vẻ tươi cười, sau đó vội vàng chạy lên nghênh đón. Suốt buổi chiều, Bạch Vĩnh bị lo âu bất an vây quanh, nhưng vừa nghe thấy giọng nói của Bạch thúc, hắn bỗng cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn lên.

“Thúc tìm được một căn hộ khá gần nơi này, cháu cứ ở tạm đó nhé.”

“Cảm ơn thúc!”

Bạch quản gia nhìn thấy Bạch Vĩnh vẫn bình yên vô sự, tâm tình cũng được thả lỏng ra, dọc đường đi, Bạch quản gia luôn mỉm cười giới thiệu kiến trúc xung quanh khu trọ.

“Căn hộ này bất tiện ở chỗ là phải lên lầu, mấy căn ở tầng 1 bị thuê mất rồi... Nếu cảm thấy không ổn, thúc sẽ đến đưa đón cháu đi làm.”

“Không cần đâu, Bạch thúc. Cháu sẽ dùng gậy, chắc có thể tự đi làm một mình được.”

“Ừ, được rồi, thật là một đứa trẻ ngoan ngoãn... đáng tiếc...” Vừa nói, Bạch quản gia vừa chìm vào quá khứ...

“Chuyện đã qua thì cho qua đi thúc... Không phải thúc hay nói, quá khứ trôi qua không thể thay đổi sao...”
Ánh đèn đường mờ ảo chiếu lên khuôn mặt đầy lo lắng của Bạch Vĩnh.

“Ừ, chuyện đã qua thì cho qua đi... A, chúng ta đến nhà rồi...”

Mình... rốt cục cũng có nhà rồi...

47. Chương 47

Cuộc sống nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có lúc trôi qua thật chậm chạp lê mê, nhưng đôi khi lại như một khoảng trắng trống rỗng trôi nhanh như một cơn gió mùa thu.

Đã mấy tháng bình yên trôi qua, Đoạn Dịch cùng Quan Lưu cũng không xuất hiện thêm một lần nào nữa, trừ ra thì thoảng có một số đồng nghiệp nữ thì thăm to nhỏ về mối quan hệ của mình với Đoạn Dịch ra, thì còn lại cũng rất yên ổn.

Cố gắng làm việc, chờ đến khi tiết kiệm đủ tiền, mình sẽ xin nghỉ việc, rồi tự mở một cửa hàng nhỏ, kiếm kế sinh nhai để nuôi sống bản thân.

Bạch Vĩnh nghiêm túc lập kế hoạch cho tương lai của mình, hẳn tin tưởng chỉ cần cố gắng thì một ngày nào đó, hẳn có thể thoát khỏi vận mệnh đầy đau khổ này...

Cuối tuần, Bạch Vĩnh chống gậy đi ra khỏi căn hộ, trong lòng lăm lăm các loại thực phẩm cần mua, bước trên con hẻm quen thuộc tới một siêu thị gần đó.

“Mì...” Lăn mò, Bạch Vĩnh vươn tay với mấy gói mì.

“Dịch sang trái một chút.”

“A, cảm ơn.” Tươi cười cảm kích, sau khi lấy được mì, Bạch Vĩnh đột nhiên ngáy ngẩn: “Đoạn, Đoạn Dịch?!”

“Có nhân viên nào lại dám gọi thẳng tên sếp thế này sao?” Thanh âm bên tai vang lên, tuy rằng vẫn cao ngạo như xưa nhưng lại kèm theo một chút cứng chiều sủng nịch.

“Chủ tịch Đoạn...”

“Bỏ đi, hôm nay là cuối tuần, gọi như vậy ta cũng không quen. Đi thôi, đại thúc.”

“Ồ...”

Trên đường, Bạch Vĩnh cảnh giác đi theo phía sau Đoạn Dịch. Mặc dù những vết thương cũ đã bình phục, nhưng giống như một lần bị rấn cấn, mười năm vẫn sợ dây thừng, vì vậy dù từng giây từng phút, Bạch Vĩnh vẫn đề phòng Đoạn Dịch.

“Ta nói...”

“Ồ? Hả!”

Sao đột nhiên dừng lại bất thành linh thể...

Gương mặt Bạch Vĩnh đột ngột tiếp xúc thân mật với cổ Đoạn Dịch.

“Từ khi nào người đã không nhìn thấy...”

Thì ra dừng lại là để hỏi việc này... Người còn muốn vạch trần vết sẹo xấu xí của ta sao...?

“Không nhớ nữa...”

“Sao người không nói cho ta biết?!” Trong giọng nói tràn ngập trách cứ.

Nói cho người? Người bảo ta phải nói thế nào đây, trong mắt người vốn không có ta mà...

Lạnh lùng hất tay Đoạn Dịch, Bạch Vĩnh trầm mặc tránh ra xa...

“Từ giờ, ta sẽ lái xe đưa đón người.”

“...”

Ôn nhu như vậy, người lại muốn đem ta trở thành thể thân của ai đây...

48. Chương 48

Quả nhiên, mỗi ngày chống gậy xuống lầu, Đoạn Dịch đều đã sớm xuất hiện mà diu mình vào xe, sau khi thắt dây an toàn cho mình, hắn mới lên xe phóng tới công ty...

Lời đồn đãi thị phi càng ngày xuất hiện càng nhiều hơn, ngày nào, mọi người cũng ngồi thì thầm to nhỏ về mối quan hệ giữa Đoạn Dịch và Bạch Vĩnh, nói mãi cũng không cảm thấy chán.

Dần dần, Bạch Vĩnh cũng mặc kệ, chỉ cần hắn tiết kiệm đủ tiền, thế là đủ...

Từng nhìn lên trời cao, thấy những tia nắng tinh khiết không nhiễm chút bụi trần, thénhưng, cuộc sống này, ảo tưởng thuần khiết vốn không bao giờ có...

Nhìn mãi, cũng dần quên đi...

“Đừng ăn đồ lạnh như thế, không tốt cho dạ dày...”

“Nào, ta diu người đi...”

“Đừng tự tạo áp lực cho mình, đi ra ngoài chơi chút đi...”

Đoạn Dịch như một thanh mâu vô hình, dần dần cắm vào thế giới của Bạch Vĩnh, cũng dần ảnh hưởng đến trái tim hắn...

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, Đoạn Dịch vẫn kiên nhẫn chờ đợi Bạch Vĩnh, lẳng lặng đứng ở trước căn hộ mà chờ đợi cái ngày Bạch Vĩnh mở cửa vui vẻ nghênh đón mình...

Tiền tiết kiệm chậm rãi tăng lên, trên khuôn mặt gầy gò của Bạch Vĩnh xuất hiện một tia sung sướng.

Rốt cục, thời khắc này cũng đã tới...

Hắn xin Bạch thúc viết đơn từ chức cho hắn, Bạch thúc liền vui vẻ đồng ý ngay.

Ngồi ở bàn công tác, nắm chặt tờ đơn, Bạch Vĩnh đột nhiên hồi tưởng lại buổi tối hôm đó... Đoạn Dịch nắm tay hắn, đi dạo bên bờ sông yên tĩnh.

Bốn phía tĩnh lặng đến dọa người, tiếng bước chân trong đêm nghe có vẻ vô cùng vang dội.

Đột nhiên cảm thấy Đoạn Dịch ngừng lại, Bạch Vĩnh đang định đứng lại, ai ngờ một đôi môi đột nhiên dán vào môi hắn...

Ôn nhu mà nhiệt tình, đầu lưỡi chậm rãi khiêu mở hàm răng, xảo trá chui vào trong miệng, rồi từ từ quán lấy cái lưỡi nhỏ nhắn của Bạch Vĩnh...

Lần đầu tiên, Bạch Vĩnh không kháng cự, mặc kệ nam nhân hôn môi mình, ngược lại còn muốn hắn tiến vào sâu hơn...

Thật muốn thời gian vĩnh viễn dừng lại, để hắn có thể hưởng thụ một khắc sung sướng này...

“Đừng đi... ở lại... được không...?” Bên tai vang lên lời thì thầm đầy nhu tình của Đoạn Dịch, nó giống như ánh sáng chiếu rọi vào trái tim cô đơn tưởng chừng như đã vỡ nát của Bạch Vĩnh...

Hắn cũng đã đợi lâu lắm rồi... cừ hận sớm đã tan biến, nhưng hắn vẫn không thể tháo gỡ được xiềng xích vây quanh...

Vò nát lá đơn rồi ném vào thùng rác, Bạch Vĩnh chuẩn bị đi ra khỏi phòng làm việc.

“Lâu rồi không gặp, tiểu bạch thỏ...” Cố ý nhấn mạnh vào ba chữ tiểu bạch thỏ, nam tử giang tay chặn đường Bạch Vĩnh.

“Chủ tịch Quan, mời ngài tránh ra...” Thật sự không muốn đứng cạnh nam tử này chút nào... Bạch Vĩnh nghiêng người định vòng qua Quan Lưu.

“Ồ~ thì ra Đoạn Dịch đã giới thiệu ta với người rồi, vậy chúng ta vào thẳng chủ đề thôi...”

“Á!” Một sức mạnh bỗng áp đảo Bạch Vĩnh lên bàn...

“Mời ngài tự trọng! Đoạn Dịch sắp trở về rồi!”

“Hắn về? Hắn về càng tốt! Để xem người *** đang thể nào dưới thân nam nhân.”

“Đừng! A...” Quần áo bị xé rách, Quan Lưu găm cần lên da nồn nà của Bạch Vĩnh, cảm giác đau đớn do da thịt bị cần xé làm Bạch Vĩnh giãy giụa không ngừng.

“Đừng phản kháng một cách vô ích như thế... tiểu bạch thỏ... Nói cho người rõ, người cho rằng Đoạn Dịch vốn là người có thể dễ dàng tin tưởng người khác sao. Lâu như vậy rồi, thế mà hắn vẫn giấu kỹ khuôn mặt thật của mình... Tình yêu gì chứ... thật nực cười, chốc nữa ta sẽ cho người rõ ràng, yêu Đoạn Dịch, vốn là một chuyện mắc cười đến mức nào.”

“Cái gì.... a a a!” Đột nhiên bị xô xuyên khiến Bạch Vĩnh kêu lên thảm thiết, mật huyết chặt hẹp do bị dị vật cắm vào mà bắt đầu chảy máu.

“Quả là một món đồ chơi thượng đẳng... chỉ tiếc đã thuộc về Đoạn Dịch...”

“Ô ô...” Đau quá... đau đến không chịu nổi...

Bỗng đầu ngón tay hắn bị Quan Lưu cần phá...

“A...”

“Có dấu tay của người, coi như đã đại cáo công thành...” Nâng Bạch Vĩnh đang run lên vì đau đớn, Quan Lưu tươi cười khinh蔑, nhẹ nhàng nói tiếp: “Đánh cuộc với ta không... Người nói... nhìn thấy mấy thứ này, Đoạn Dịch sẽ vẫn chọn tiếp tục tin tưởng người... hay là... phản bội người!”

49. Chương 49

Mình lại sơ ý rồi!

Trong thang máy, Đoạn Dịch lo lắng nhìn con số đang dần tăng lên trên bảng điện tử thang máy.

Tên Quan Lưu này... luôn tự coi mình là nhất, từ khi Liễu Lăng Linh vào tù, phiên toái lớn nhất của mình chính là hắn, trong ba người mà lão già kia bồi dưỡng, hiện chỉ có hắn vẫn bình yên, an nhàn ngồi hưởng phúc... Đáng ghét, nhất định hắn đang ở chỗ Bạch Vĩnh!

Bảng điện tử hiện lên con số 99! Cánh cửa thang máy mở ra, Đoạn Dịch vội vàng chạy vào phòng làm việc của Bạch Vĩnh.

“Quan Lưu...” Đoạn Dịch chạy vào phòng, nhưng lại phát hiện bên trong không phải như hắn đã tưởng tượng. Bạch Vĩnh hình như có chút mệt mỏi mà ngồi trên ghế salon, hai tay gặt gao nắm chặt lấy vạt áo.

“Vĩnh... người không sao chứ...?” Trực tiếp vọt tới trước mặt Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch ngồi xổm xuống lo lắng hỏi.

“Ôi, thật là bạc tình bạc nghĩa, chẳng thèm quan tâm đến ta...” Quan Lưu đứng bên cạnh ha ha cười, sau đó cầm tờ giấy kín đây chữ ra: “Chủ tịch Đoạn vừa họp khẩn cấp xong hả... Có phải luồng vốn của tập đoàn Đoạn thị bị lũng đoạn rồi đúng không? Lão già kia bắt đầu dồn ép người hả?”

“Không phải chuyện của người...”

“Ôi, tốt xấu gì chúng ta cũng đã ở chung với nhau lâu như vậy, này, người xem cái này coi...” Vừa nói, Quan Lưu vừa đưa tờ giấy cho Đoạn Dịch.

Đoạn Dịch cầm lấy, vài giây sau, sắc mặt hắn đã liên thay đổi: “Người... đây là...”

“Thế nào, có tư liệu này, Lâm gia sẽ có cơ vùng dậy, Liễu Lăng Linh cũng sẽ được danh chính ngôn thuận mà ra ngục, tất cả cũng bởi vì hần...” Đôi phượng nhãn hẹp dài nhìn về phía Bạch Vĩnh đang ngồi trên ghế salon: “Hần thông đồng với Lâm gia, một khi hần trì hoãn được việc người ký kết hợp đồng với các công ty khác, thì cơ hội lũng đoạn Đoạn thị sẽ càng tăng hơn. Sau khi Lâm gia thành công, sẽ chuyển cho hần một số tiền lớn vào tài khoản ngân hàng, người nhìn đi, đơn từ chức cũng viết xong rồi nè... Đúng không, đại thúc...?” Nhìn Bạch Vĩnh đang sững sờ kinh ngạc, Quan Lưu nhếch mép tươi cười gian xảo.

Giấy trắng mực đen... dấu tay màu đỏ... tất cả chứng cứ đều xác thực rõ ràng...

Một năm qua... ta vì người mà làm bao việc... vậy mà, kết quả ta có được là đây ư... Thật sự tất cả đối với người chỉ như một trò chơi thôi sao...

“Biến!” Thất vọng gục đầu xuống, Đoạn Dịch không ức chế được run rẩy mà hét lên... “Biến! Cút ngay cho ta!” Đoạn Dịch nổi điên quăng đổ tất cả những gì hần túm được...

Như một con sư tử nổi giận, Bạch Vĩnh bị Đoạn Dịch kéo ra khỏi tòa nhà Đoạn thị...

“Bạch Vĩnh, sau này người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa...”

Nói xong, Đoạn Dịch liền xoay người rời đi... chỉ lưu lại một bóng lưng tàn khốc...

Lần này rời đi... lại mang theo những mười năm liền...

Thật sự, có đôi khi, thời gian tuy dài nhưng thật ra cũng rất ngắn ngủi...

Chờ đến khi hết thấy rõ ràng... người nên đi cuối cùng cũng đi...

Niên niên tuế tuế hoa tương tự

Tuế tuế niên niên nhân bất đồng.

Theo dấu vết đi khắp mọi nơi, nam nhân tóc vàng tìm kiếm người mà mười năm nay hần chưa bao giờ quên dù chỉ một khắc.

Trên con đường mòn, nam nhân cung kính hỏi thăm người dân về tung tích người kia.

“Người đàn ông mù hai mắt... đúng là có người như vậy...”

“Một lão già chống gậy, không thích nói chuyện với ai...”

“Đã lâu lắm rồi nhỉ...”

Bỗng từ phía sau truyền tới một giọng nói già nua: “Người là bằng hữu của Bạch Vĩnh sao... Ôi, đứa nhỏ này thật đáng thương... không có thân nhân... hai mắt lại mù... Ta vẫn nhớ cái ngày trước khi xảy ra chuyện đó, nó đã đưa một thứ cho ta giữ...” Vừa nói, ông lão vừa vươn hai tay đẩy nếp nhăn run rẩy cầm một cái nhẫn vàng chói mắt: “Sau đó, việc ngoài ý muốn đã xảy ra, hình như do sưởi ấm mà dẫn đến hỏa hoạn... căn nhà cũng đã cháy sạch... cả nó cũng... ôi...”

Nhìn chiếc nhẫn tỏa sáng trong lòng bàn tay... dòng chữ khắc trên đó vẫn còn hiện lên rất rõ ràng... Dịch love Vĩnh...

Thì ra... hần vẫn giúp ta giữ nó...

Dưới ánh tàn dương... nam nhân bị ai thở dài...

50. Chương 50

Đoạn Dịch phóng chiếc Lamborghini màu bạc trên con đường quốc lộ thẳng tắp, kiến trúc phồn vinh dần biến mất đằng sau, thay thế vào đó là đồng ruộng rộng mênh mông bát ngát hai bên, những cây lúa non xanh mơn mớn đua theo gió. Đến một bãi đất trống, Đoạn Dịch dừng xe lại.

“Đã nhiều năm trôi qua, vậy mà ngày này hàng năm ta vẫn gặp người ở đây...” Trên khoảng đất trống rộng rãi, có một ngôi mộ cô đơn nằm đó. Đoạn Dịch khẽ liếc mắt một cái nhìn nam nhân tóc lục.

“Ừm, không phải người cũng giống ta sao...” Nam nhân tóc lục không thèm nhìn Đoạn Dịch lấy một cái, hai tay hắn cầm một bó hoa màu trắng, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn về phía tấm bia mộ trước mặt.

“Ta không giống người...”

“Người còn phải nói dối sao?” Vẫn nhìn tấm bia, đôi mắt nam nhân tóc lục u ám đầy buồn rầu: “Đời này, ta yêu nhất hai người... một người chính là Tiểu Triệt... người còn lại là một người cũng giống hắn, phải sống một cuộc đời luôn bị phản bội. Khi Tiểu Triệt chết, ta còn nhìn thấy đôi môi Tiểu Triệt mấp máy nói với ta rằng không trách ta... Cho đến tận bây giờ... rốt cuộc ta chiếm được cái gì chứ...” Thanh âm tuy đứt quãng, nhưng Đoạn Dịch vẫn cảm thấy nỗi hối hận tràn đầy trong lòng nam nhân.

“Nhiệm Húc, việc đó không trách người được... Cái chết của Lục Triệt, không phải tại người... Người lão già đó muốn bắn chính là ta... nhưng không ngờ, lão lại đối với người...” Đoạn Dịch muốn an ủi nam nhân, nhưng vô tình lại xé mở vết sẹo bị thương của nam nhân thêm lần nữa.

“Đừng nói nữa... người tìm được Bạch Vĩnh rồi sao...”

“Ừm...”

“Ở đâu?!”

“Đã chết...”

“Cái gì?!...” Ngắn gọn hai chữ, nhưng lại chẳng khác gì ném Nhiệm Húc vào địa ngục... “Ta vẫn từng hối hận, hối hận tại sao... lúc đầu... ta không thể đối xử tốt với hắn... lại còn...”

“...” Đoạn Dịch im lặng nhìn mặt đất.

Lúc đầu, vì sao chúng ta không biết quý trọng đây...?

“Nhiệm Húc, chuyện công ty, ta nhờ người.”

“Cái gì... Đoạn Dịch! Người muốn làm gì... đừng làm chuyện điên rồ!” Nhiệm Húc kích động nắm lấy tay áo Đoạn Dịch: “Người còn chê người chết chưa đủ nhiều sao?!”

“Ta chỉ muốn nghỉ ngơi vài ngày thôi... Nhiệm Húc, công ty ta nhờ người đó...”

51. Chương 51

Cảm giác người khi chết đi sẽ thế nào nhỉ, có lẽ chỉ có người chết mới biết được điều đó...

Khi nhìn thấy Nhiệm Húc hồn bay phách lạc, mình cảm thấy hắn cũng không cách cái chết xa nữa rồi. Kêu hắn làm việc, cũng chỉ muốn hắn dần quên lãng việc này mà thôi. Mà mình thì sao, mấy ngày tới, mình phải vượt qua như thế nào đây...?

“Rầm!” Một âm thanh chói tai vang lên.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Người bên trong xe có sao không?!”

“Nhanh lên, mau gọi cấp cứu!”

Trên con phố, một chiếc xe cao cấp vừa va chạm với một chiếc container, đầu chiếc xe cao cấp đã hoàn toàn bị biến dạng...

Mẹ kiếp! Đoạn Dịch trong lòng thầm mắng, vừa mới nghĩ người chết sẽ cảm thấy thế nào, giờ thì chính mình cũng cảm nhận được rồi.

Lạnh quá... hai tay dính đầy máu tươi dần mất đi độ ấm, Đoạn Dịch bắt đầu bay bổng giữa sự sống và cái chết.

Xem ra mình cũng thật may mắn...

Chậm rãi nhắm mắt lại, Đoạn Dịch đột nhiên cảm thấy thân thể đang đau đớn không thôi dần trở nên nhẹ nhàng, cũng không còn cảm thấy thống khổ nữa.

Mở mắt ra, Đoạn Dịch bất ngờ phát hiện hắn đang ở trong một không gian kỳ dị... Bên cạnh đó, có những bông hoa màu đỏ rực đang nở rộ, màu đỏ tuy chói mắt, nhưng trông cũng thật thảm thương.

“Đây là hoa bỉ ngạn, rất đẹp đúng không...” Bỗng bên cạnh xuất hiện một con ma đang trôi lênh bênh nhìn Đoạn Dịch.

“Hoa bỉ ngạn...”

Hoa bỉ ngạn, hoa nở mở ra cội cực lạc, lúc hoa bỉ ngạn nở thì sẽ không thấy lá, khi có lá thì không thấy hoa, hoa lá không bao giờ gặp gỡ, mà luôn đan xen cùng nhau nảy nở...

Đôi hoa bỉ ngạn xa xa nhìn như một tấm thảm máu khổng lồ khiến Đoạn Dịch không khỏi cảm thấy tê lương.

“Xin chào, vong hồn cô độc, ta là hoa yêu ở nơi đây, tên gọi Mạn Châu. Nếu như ngươi không còn lưu luyến với thế gian nữa, hãy đi qua cầu Nại Hà này... quên hết ký ức kiếp trước, bước vào luân hồi...”

Lưu luyến với thế gian... chỉ ngần ngừ vài giây, ta đã chết... thật quá bi ai mà...

“Ta muốn gặp một người... nhất định ngươi đã gặp qua người đó...” Diêm tĩnh miêu tả hình dáng của Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch hỏi thăm mọi người trên suốt quãng đường tại hoàng tuyền...

“Ta đã thấy hắn, rất đáng thương, khi nhìn thấy hoa bỉ ngạn, hắn đã rơi lệ. Chuyện có thể làm vong hồn rơi lệ, nhất định đó là chuyện thâm nhất thế gian... Diêm Vương đã cho hắn chuyển thế, muốn hắn quên kiếp trước, để được sống một đời hạnh phúc...” Hoa yêu vừa nói vừa hy vọng, cuối cùng nở một nụ cười thâm: “Ta với hắn... giống nhau... đều muốn gặp một người... nhưng vĩnh viễn cũng không gặp được... Nếu như ngươi không còn thắc mắc nữa, thì hãy mau chuyển thế đi...”

Nghe những lời nói của hoa yêu, Đoạn Dịch càng cảm thấy tê lương hơn.

Rất muốn gặp hắn... rất muốn được nhìn khuôn mặt hắn...

Mong muốn càng ngày càng mãnh liệt, khiến Đoạn Dịch có chút không khống chế được...

“Nói cho ta biết! Ta phải làm sao mới có thể nhìn thấy hắn!”

“Các ngươi không thể gặp lại nhau đâu... Nhìn thấy thảm hoa bỉ ngạn này không?”

Bỉ Ngạn hoa...

Một nghìn năm hoa nở

Một nghìn năm hoa tàn

Hoa diệp vĩnh bất tương kiến

Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử.

Đi qua con đường hoàng tuyền, vượt qua con sông Vong Xuyên, đi lên cầu Nại Hà, uống Mạnh Bà thang, kiếp trước kiếp này, toàn bộ quên hết. Liếc mắt lần cuối nhìn nhân gian, kiếp này các ngươi hữu duyên vô phận, cần gì phải cưỡng cầu đây...”

“Không phải hữu duyên vô phận... là do ta không biết quý trọng...” Hắn từng đem tất cả dâng hiến cho ta, nhưng ta lại ở trước mặt hắn mà tàn nhẫn bóp nát chúng...

“Ôi... để ta kể cho ngươi nghe một chuyện... một chuyện mà nhân gian các ngươi chưa từng biết tới... Truyền thuyết nói, rất lâu rất lâu trước đây, ven thành thị nở một thảm lớn hoa Bỉ Ngạn, cũng chính là Mạn Châu Sa Hoa. Bảo vệ bên cạnh hoa Bỉ Ngạn là hai yêu tinh, một người tên là Mạn Châu, một người tên là Sa Hoa. Bọn họ đã canh giữ hoa Bỉ Ngạn suốt mấy nghìn năm, nhưng trước giờ chưa từng tận mắt nhìn thấy đối phương...”

Bởi vì lúc hoa nở nhìn không thấy lá, khi có lá lại không thấy hoa. Giữa hoa và lá, cuối cùng cũng không thể gặp nhau, đời đời lầm lỡ. Thế nhưng, bọn họ điên cuồng nhưng nhớ đối phương, và bị nỗi đau khổ hành hạ sâu sắc. Cuối cùng có một ngày, bọn họ quyết định làm trái quy định, lén gặp nhau một lần. Năm đó, sắc đỏ rực rỡ của Mạn Châu Sa Hoa được sắc xanh mơn mớn bao bọc lấy, nở ra trông vô cùng yêu kiều xinh đẹp. Thế nhưng vì việc này mà Thần trách tội. Mạn Châu và Sa Hoa bị đánh vào luân hồi, và bị lời nguyền vĩnh viễn không thể ở cùng nhau, đời đời kiếp kiếp ở nhân gian chịu đựng nỗi đau khổ. Kể từ đó về sau, Mạn Châu Sa Hoa chỉ nở trên con đường Hoàng Tuyền, hoa có hình dạng như những cánh tay hướng về thiên đường để cầu khẩn, mỗi khi Mạn Châu và Sa Hoa luân hồi chuyển thế, trên con đường Hoàng Tuyền ngửi thấy mùi hương của hoa bỉ ngạn thì có thể nhớ lại bản thân ở kiếp trước, sau đó sẽ không bao giờ chia lìa nữa, nhưng tất cả cũng vô ích, hai người lần nữa lại bị lời nguyền kéo vào vòng luân hồi...”

“Người...” Đoạn Dịch sững sờ nhìn hoa yêu trước mắt, thì ra hắn so với mình còn đau thương hơn nhiều... “Có cách nào không... để ta được gặp hắn...” Đoạn Dịch dùng lời cầu khẩn mà cả đời này hắn chưa từng nói để hỏi hoa yêu.

“Cũng không phải không có cách...” Hoa yêu gãi đầu: “Người không phải chết bình thường, đáng lẽ người mà Vô Thương muốn cầu là tài xế xe container kia mới đúng, nhưng đúng lúc người xuất hiện, kết quả hại người tử vong... Diêm Vương gia sẽ cho người một cơ hội được lựa chọn thể xác và tuổi thọ... người có thể đi gặp ngài.”

“Cám ơn!” Đoạn Dịch cảm kích tạ ơn hoa yêu, nhưng lại thấy hình ảnh hoa yêu hóa thành một đóa hoa bỉ ngạn nằm trong lòng bàn tay Bạch Vĩnh, có lẽ đây là sự an ủi lớn nhất đối với người đã chết...

Giẫm đạp lên thảm hoa bỉ ngạn màu đỏ, vượt qua dòng sông Vong Xuyên màu vàng... bước lên cầu Nại Hà là nơi sinh tử luân hồi... nhìn thấy thang Mạnh Bà trước mắt, trong đầu Đoạn Dịch lại hiện lên hình bóng người xưa...

“Người là Đoạn Dịch?”

Đột nhiên, bên cạnh xuất hiện một con quỷ cầm xiên sắt chạy tới.

“Chính là ta.”

“Diêm Vương muốn gặp người, đi theo ta...”

“Đoạn Dịch, nam, nhậm chức chủ tịch tập đoàn Đoạn thị, qua đời vào ngày X tháng X năm 20XX, nguyên nhân chết: Hắc Bạch Vô Thường cầu nhầm hồn...”

Nhìn một nam nhân tóc dài đọc “sơ yếu lý lịch” khi còn sống của mình khiến Đoạn Dịch có chút bất đắc dĩ.

“Đọc xong rồi, thật đúng là dài mà...” Nam nhân nhướn đầu quay lại nhìn Đoạn Dịch: “Các thông tin có đúng không?”

“Đúng ạ.”

“Tốt lắm, người muốn thế nào... Tuy ta có lỗi với người, nhưng cũng đừng báo thù ta đó nha. Công việc này vốn bất trắc khó lường, người gặp nạn là do người xui xẻo, người muốn kiện cáo cũng vô dụng thôi. Cấp trên của ta còn kinh khủng hơn nhiều, cho nên tốt nhất người nói ra điều kiện của mình đi!” Nam nhân trước mặt chẳng có lấy một chút giống Diêm Vương, không mở miệng thì thôi, mở miệng là nói lảm nhảm cả ngày.

“Tôi không muốn gì cả... tôi chỉ muốn cầu ngài cho tôi gặp một người...”

“Ồ? Là ai?”

“Bạch Vĩnh...”

“Hắn hả? Thật là một người đáng thương, ta đã cho hắn đầu thai rồi, cho nên cho dù người gặp lại hắn, hắn cũng không nhận ra người đâu...”

“Không sao... cho dù hắn không nhận ra tôi cũng không sao... chỉ cần cho hắn biết, tôi vĩnh viễn yêu hắn, thế là đủ rồi... Cho dù duyên phận đã qua, nhưng chỉ cần được nhìn thấy hắn, được ở bên hắn, vậy là đủ... Việc hắn quên hết ký ức kiếp trước, thực ra cũng là chuyện may mắn...”

“Ôi, tình yêu thế gian, ta vĩnh viễn cũng xem không hết, được rồi...” Diêm Vương trang trọng đứng dậy: “Người đi theo ta...”

52. Chương 52

“Ừm...” Đoạn Dịch bỗng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, giống như bị người ta dùng gậy tàn nhẫn đánh một cái.

Đây là đâu...

“Ừ a~...” Cái âm thanh kiều mị này, là ai đang phát ra: “Ừ~...”

“Oa... đại ca, đại ca nhất được báu vật này ở đâu vậy, thật mất hồn...”

“Nhìn thấy hắc ngã ở ven đường, cho nên ta cứ mang về thôi, đồ tốt thế này, lần đầu người thấy đúng không?”

Xung quanh tràn ngập thể vị của giống đực, cùng mùi mồ hôi thối tha làm cho Đoạn Dịch rất muốn nôn mửa, khuôn ngực bại lộ trong không khí, lạnh đến thấu xương, khí hàn từng bước xâm nhập toàn thân. Cả thân thể lạnh đến run rẩy nhưng hai mắt lại như bị dính chặt lại, không cách nào mở ra.

“Ôi!” Hậu huyết đột nhiên bị nam tính khí quan đâm vào khiến dạ dày co rút, nỗi đau đớn kịch liệt từng đợt kéo tới, khiến chiến với sự nhẫn nại của Đoạn Dịch: “Ô a...”

Đau quá, rốt cuộc là ai, dám đối xử với bốn thiếu gia như vậy! Ta muốn cho người chết không có chỗ chôn!

“Các người đang làm gì?” Tiếng phá cửa ầm ầm vang lên, tiếp đó là những tiếng ồn ào nhốn nháo ào tới, cảm giác nặng nề do bị đè lên người đã biến mất. Sau đó Đoạn Dịch cảm thấy mình được ai đó ôm lấy, cọ xát vào bộ y phục bằng lụa màu xanh khiến hắn không nhận được mà run rẩy, cảm giác dục vọng không cách nào tả nổi làm Đoạn Dịch vô cùng tức giận, rốt cuộc mình bị làm sao đây, cả thân thể mất cảm này nữa.

“Bởi vì không phải chuyển thể, cho nên người phải nhớ kỹ, thời gian của người có hạn đó...”

Chuyển thể... được rồi, lúc nhìn thấy Tam Sinh Thạch bên cạnh hồ nước, mình liền mất đi tri giác. Sau đó, mình xuất hiện tại nơi này.

Rốt cuộc đây là triều đại gì...

“Người coi hắn là cái gì hả? Nếu như hắn chết, cẩn thận chúng ta khó mà giữ được cái mạng nhỏ này!” Đoạn Dịch nghe thấy tiếng nam nhân đang ôm mình khiển trách.

“Ta cũng đâu biết hắn yếu ớt thế, đi một chút đã hôn mê.”

“Não người là não heo à! Hắn là lễ vật hiến cho Hầu gia, mau nhanh lên, làm cho xong việc đi.”

Hầu gia? Mình quay lại cổ đại rồi sao. Thì ra Bạch Vĩnh ở nơi này.

Một phát nhẹ nhàng, nam nhân ôm Đoạn Dịch rồi nhảy lên ngựa, theo tiếng hí thê lương, dưới ánh hoàng hôn ảm đạm, hình bóng người đang phi nước đại càng lúc càng xa...

Hầu phủ

“Mở cửa, chúng ta là kỵ truyền hầu.” (là người cưỡi ngựa truyền chỉ)

Kẹt...

Cánh cửa đại môn nặng nề mở ra, một vị lão nhân đi tới, nhìn thấy người trên ngựa xong liền gọi đám tùy tùng nâng người đó vào.

“Ngài vất vả rồi.” Thò vào ống tay áo, lão nhân lôi ra một ít tiền đưa cho hai nam nhân, rồi theo tiếng hí dài, trong chốc lát, hai người đã biến mất khỏi tầm nhìn.

“Mau, mau nâng hắn vào Thiên Giáng các.”

Mấy tên thị vệ nhanh chóng dìu Đoạn Dịch vào phòng.

Quần áo trên người đã được đổi lại, Đoạn Dịch nằm trong phòng lâu thật là lâu, như là đã bị người khác bỏ quên. Cả người cảm thấy vô lực, có lẽ chủ nhân thân thể này thể nhược quá mức suy yếu rồi.

“Hầu gia, ngài đã về! Từ nhi ở chỗ này chờ ngài đã lâu!” Ngoài cửa, một giọng nói nam nhân còn trẻ trong trẻo vang lên.

“Từ nhi, người chờ ta làm gì, mau về phòng nghỉ ngơi đi, không phải ta đã ra lệnh cho người cố gắng tĩnh dưỡng sao.” Một giọng nói khác trầm thấp truyền vào trong tai Đoạn Dịch.

Giọng nói này như thiên ti vạn lũ bay vào trong tim Đoạn Dịch, đó chính là âm thanh của người mà hắn lúc nào cũng nhớ nhưng không thôi. Gian nan mở hai mắt, mùi trầm hương bao quanh khắp phòng, Vĩnh, người kia nhất định là Vĩnh.

“Bẩm Hầu gia, Từ nhi không mệt! Hoàng thượng lại tặng cho Hầu gia một nam sủng, hiện đang ở Thiển Giáng các, Hầu gia vào xem một chút đi.”

“Lại nữa à... ôi...” Thanh âm thở dài nghe vô cùng rõ ràng, thật sâu khắc tiến vào trong đầu Đoạn Dịch, tiếng thở dài nghe vừa giống như bất đắc dĩ, vừa như đau thương, tựa như một đao đâm vào trái tim Đoạn Dịch...

“Hầu gia đi xem một chút đi! Đừng phụ lòng tốt của hoàng thượng, nghe nói vị nam sủng này hào hoa phong nhã, nhưng hình như bị cầm điệu...”

“Từ nhi, đừng nói như vậy...”

“Vâng ạ! Từ nhi biết sai rồi. Hầu gia mau vào xem đi.”

Một thân y phục màu xanh ánh lên khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen nhánh, cánh mũi cao cao, bạc môi màu hồng gất gao nhắm chặt. Mái tóc đen óng thật dài buông xuống đến tận hông.

Bạch Vĩnh! Dù dung nhan so với kiếp trước càng thêm quyến rũ mỹ lệ, nhưng Đoạn Dịch vẫn nhớ kỹ hắn, nhớ kỹ ánh mắt tối tăm âm đạm kia.

Rốt cục cũng được gặp người rồi... Dù cho ta đang là thân phận nam sủng, nhưng không sao, kiếp này, ta sẽ toàn tâm toàn ý, chứng minh cho người biết tình yêu của ta...

53. Chương 53

“Tên người là gì?” Cách một tầng lụa mỏng, Bạch Vĩnh ngồi trên chiếc giường gỗ đàn, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của nam tử trên giường.

“...” Im lặng một lúc lâu, Đoạn Dịch chỉ ngơ ngác nhìn nam nhân trước mắt.

Lần đầu tiên chăm chú quan sát người... thì ra, hai tròng mắt của người không phải do u ám mà nhìn như bị thương, mà là ngược lại, do bị thương mà trở nên u ám.

Ngồi hồi lâu, Bạch Vĩnh chậm rãi quay đầu, tuy nhìn không rõ người trong rèm kia, nhưng người đó lại nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn: “Xin lỗi, ta đã quên, người không thể nói chuyện.”

Chậm rãi đứng dậy, kéo tấm rèm tuy mỏng nhưng lại vô cùng nặng nề kia ra, Bạch Vĩnh nhìn thấy nam tử nằm trên giường, trong hai tròng mắt, chỉ nhìn thấy sự bình tĩnh cùng... lạnh lùng.

“Hoàng tuyền bích lạc nhân hà tại

Ngọc vũ quỳnh lâu mộng dĩ hà...

Không biết vì sao, nhìn thấy người, ta lại nghĩ tới hai câu thơ này...” Bạch Vĩnh cười khổ một cái: “Từ giờ, người sẽ tên là Dị Hà...”

Nam sủng, Dị Hà... nếu thân phận đã định, như vậy ta đáng phải thực hiện nghĩa vụ của mình rồi...

Đoạn Dịch chậm rãi cởi áo ra, rồi ngồi dựa vào Bạch Vĩnh.

“Hả! Người làm gì...” Nhìn nam tử đang dựa sát vào mình, Bạch Vĩnh bối rối đẩy hắn ra, vội vàng đứng dậy tựa vào tường.

“Vũ Văn thiếu gia, không... Hầu gia, sao vậy?” Bỗng nhiên một thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi chạy vào, vội vàng dìu Bạch Vĩnh đang có chút phát run.

“Cảm... cảm giác thật ghê tởm...” Hai tay đặt lên vai thiếu niên, Bạch Vĩnh cảm thấy từng đợt nôn mửa đang kéo tới ồ ạt.

“Người đâu, mau dìu thiếu gia ra ngoài.” Thiếu niên bối rối kêu thị nữ tới chậm rãi dìu Bạch Vĩnh đi ra.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra... Đoạn Dịch kinh ngạc nhìn Bạch Vĩnh, mình chỉ mới đụng vào hắn thôi mà, tại sao hắn lại ghê tởm như thế.

“Chát...” Thanh âm chói tai cùng cảm giác đau đớn bỗng rất lôi kéo Đoạn Dịch về với hiện tại, mùi máu tanh nồng trong miệng chậm rãi tràn ra.

Có người dám đánh ta sao?

Đoạn Dịch lạnh lẽo nhìn thiếu niên trước mắt, nhưng lại phát hiện thiếu niên này đang lạnh lùng nhìn mình.

“Ta chưa từng thấy một người hạ tiện như ngươi, dám chủ động như vậy.” Nhìn Đoạn Dịch, đôi mắt thiếu niên tràn ngập cảm hận cùng khinh thường: “Các người tẩy rửa cho hắn một chút.” Sau đó liền tức khắc quay người rời đi

54. Chương 54

Làn nước ấm áp trôi tẩy vết thương, tuy có chút đau đớn nhưng Đoạn Dịch cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Xin, xin lỗi! Nô tài để quần áo ở đây...”

Một thiếu niên chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, trên mặt còn chưa thoát hết nét ngây thơ vội vàng chạy tới: “Á! nô tài không nhìn thấy gì đâu ạ.” Hai gò má đột nhiên đỏ ửng, thiếu niên che khuất hai mắt, rồi xoay người nhìn sang chỗ khác. Bộ quần áo trên tay cũng do giặt mình mà bị rơi xuống mặt đất ẩm ướt...

“Oái! Rớt.” Thiếu niên vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt bộ quần áo bị dính chút nước lên. Thời tiết rét lạnh khiến hơi nóng bốc lên nhanh hơn, tạo thành một không gian mịt mờ đầy sương mù.

Thiếu niên trước mắt như một hạt giống còn non, chỉ cần tí mĩ bồi dưỡng là có thể nở thành một đóa hoa rực rỡ khiến mọi người phải đổ kị. Đoạn Dịch chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt thiếu niên.

Vội vàng nhặt quần áo lên, thiếu niên bỗng nhìn thấy hai chân trắng nõn xuất hiện trước mắt, vô thức ngược nhìn. Đột nhiên phát hiện nam tử toàn thân xích lỏa, hai gò má thiếu niên ngày càng đỏ lên: “Cái kia... cái kia... Nô tài tên Dực nhi, là người hầu hạ cho ngài.” Đợi một hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng nam tử trả lời, Dực nhi tò mò ngẩng đầu nhìn lên, thấy nam tử mang theo nụ cười ôn hòa nhìn mình.

Xem ra, cuối cùng mình cũng tìm được chủ nhân rồi.

Thiễn Giáng các

Sau khi Đoạn Dịch tắm rửa xong, Dực nhi đã chuẩn bị xong rất nhiều món ngon cho hắn. Nhìn một bàn thức ăn đầy ụ trước mắt, nhưng Đoạn Dịch không hề cảm thấy hứng thú chút nào.

Người kia... không tới tìm mình sao...

Thấy nam tử một hạt cơm cũng không động đến khiến Dực nhi có chút lo lắng.

“Dĩ Hà chủ nhân, ngài ăn một chút đi, từ Ngưng Ải quốc đã nghe nói ngài ăn rất ít rồi... ngài cố gắng ăn nhiều đi...”

Ngưng Ải quốc? Chẳng lẽ mình là một đồ vật để hai nước giao dịch sao?

Lòng hiếu kỳ kéo Đoạn Dịch trở về với thân xác, hần dưng môi ngữ, từng chữ từng chữ hỏi về Ngưng Ải quốc hết thấy.

“Chẳng lẽ điều này ngài cũng quên rồi sao?” Thiếu niên nghiêng đầu khó hiểu nhìn nam tử: “Trước khi được tuyển vào Vương gia phủ, nô tài đã nghe một số chuyện về ngài... Ở đây ai cũng biết hết... Mặc dù...” Dừng lại một chút, Dục nhi nhìn Đoạn Dịch, trong con ngươi thủy linh chỉ lưu lại có nỗi đau thương: “Ngài vốn là tứ hoàng tử của Ngưng Ải quốc. Trước khi gặp ngài, nô tài vẫn thường nghe mọi người nói ngài có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, là vị hoàng tử xinh đẹp nhất trong bốn vị hoàng tử. Nhưng lại là người yếu ớt, như cây liễu trong gió... Sau khi đương kim hoàng đế ký kết hiệp ước hòa bình với Ngưng Ải quốc, nội dung hiệp ước lại có liên quan đến ngài, sau đó... nô tài đến đây hầu hạ ngài...”

Nhìn nam hài ngây thơ, trong lòng Đoạn Dịch không khỏi có chút lo lắng, thẳng thắn thành thực như thế, nếu rơi vào tay một tên nguy công tử, chỉ sợ...

“Nô tài chỉ biết như thế... chẳng lẽ ngài không còn nhớ gì sao...”

Đoạn Dịch gật đầu, ngẩng lên nhìn đôi mắt bi thương của thiếu niên, không biết vì sao, cặp mắt thuần khiết này trông vô cùng quen thuộc.

“Dĩ Hà, thiếu gia tìm người.” Ngoài cửa, một lão nhân gõ gõ cửa, như là đang nhắc nhở Đoạn Dịch.

“A, Lưu quản gia tới. Dĩ Hà chủ nhân, ngài mau ra đi, bọn họ muốn tìm ngài đó.” Sau đó, Đoạn Dịch liền bị lôi kéo ra khỏi phòng.

“Theo ta...” Ý bảo Đoạn Dịch theo hần, hai người một trước một sau xuyên qua rừng trúc vắng lặng, tới một tòa kiến trúc hoa lệ rộng lớn, Lưu quản gia dẫn Đoạn Dịch vào một hoa viên xinh đẹp, ở giữa có một tòa nhà giản dị bằng gỗ quý.

“Vào đi...” Lưu quản gia nói tiếp: “Người là hoàng tử của Ngưng Ải quốc, chắc lễ nghi cơ bản người cũng không quên chứ?”

“Kẹt...” Cánh cửa chậm rãi mở ra, đập vào mắt Đoạn Dịch là một chiếc giường gỗ tinh xảo, mà người ngồi ở trên, lại chính là Bạch Vĩnh.

Nhìn Đoạn Dịch chậm rãi đi tới, Bạch Vĩnh không thể diễn tả nổi cảm giác chán ghét trong lòng đang dâng lên.

“Đừng tới đây...” Tay đặt lên trán, Bạch Vĩnh cảnh cáo Đoạn Dịch.

Tại sao...

Từng bước tới gần, trong mắt Đoạn Dịch tràn ngập bi thương.

“Ta bảo người đừng tới đây!” Kích động rống lên, Bạch Vĩnh đứng bật dậy.

Vĩnh... đừng sợ... ta sẽ không thương tổn người nữa...

“Xoẹt...” Âm thanh vải vóc bị đâm rách vang lên...

Tay cầm con dao nhỏ, run lên nhẹ nhẹ, Bạch Vĩnh giờ đây đang bị vây hãm trong cảm giác sợ hãi, nhưng thân thể đã được Đoạn Dịch ôm chặt lấy.

...Ta đã nói... không bao giờ thương tổn người nữa...

Vết thương từ cánh tay không ngừng chảy máu, nhưng Đoạn Dịch càng ôm càng chặt. Cảm giác ấm áp đã lâu không được hưởng... hần thật muốn thời gian vĩnh viễn ngừng lại ở thời khắc này...

“Người... là gian tế do bọn hần phái tới sao...” Rất lâu sau... Đoạn Dịch mới nghe thấy thanh âm như muỗi kêu của nam nhân vang lên.

“A...” Thấp giọng tươi cười, Đoạn Dịch vuốt ve đầu nam nhân.

Nhẹ nhàng ôm lấy hần, cẩn thận đặt lên giường.

Đoạn Dịch nhẹ hôn vào xương quai xanh của nam nhân, nghe nam nhân phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Hắn cảm thấy người nam nhân trước mặt này, tựa như một con chim bị nhốt trong chiếc ***g hoa lệ, vĩnh viễn sống trong ân huệ cùng vút bỏ của người khác... Người như vậy... cho dù dốc hết toàn lực, Đoạn Dịch cũng muốn sửa đổi lại vận mệnh cho hắn...

“Ừm...” Đoạn Dịch chậm rãi vươn tay xâm nhập vào trong áo Bạch Vĩnh, ôn nhu mà vuốt ve.

“Ừ~ a~” Kích thích chưa từng có từ trước đến nay làm hạ thân Bạch Vĩnh chậm rãi nổi lên phản ứng.

Nhìn bộ dạng kiều mị của nam nhân, Đoạn Dịch không kiềm chế được dục vọng, liền vươn tay dò xét vào hậu huyệt Bạch Vĩnh.

“Đừng...” Dị vật tiến vào làm Bạch Vĩnh cảm thấy khó chịu mà xoay người, nhưng lại làm ngón tay thứ hai càng thuận lợi mà tiến vào dễ dàng hơn.

“Đừng... đừng mà...” Tóm lấy hai tay Đoạn Dịch, ý muốn ngăn hắn lại, chỉ có điều, Bạch Vĩnh giờ đây đã không còn sức để ngăn cản hắn nữa.

“Đau quá...” Ngón tay thứ ba chậm rãi tiến vào, nước mắt Bạch Vĩnh đã nhanh tràn ra, từng giọt từng giọt chảy dài xuống gương mặt ửng hồng. Dây tơ tầm buộc tóc rơi xuống, từng lọn tóc đen dài óng mượt tứ tán trên giường.

Đoạn Dịch đau lòng hôn lên đôi môi Bạch Vĩnh, nhưng cuối cùng lại không nhịn được mà đem phân thân tiến vào hậu huyệt của hắn.

“A a a!!!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp tòa trạch viện, Đoạn Dịch thả chậm tốc độ, từ từ cọ xát vào nội bích... Bạch Vĩnh dần dần cũng chậm rãi bình tĩnh lại, nức nở muốn càng nhiều hơn...

“Ừ... nữa...” Thở hổn hển, Bạch Vĩnh bắt đầu nghên hợp lại.

Một lát sau, gât gao ôm chặt lấy Đoạn Dịch, hai người đồng thời phóng thích...

Sau khi phiên vân phúc vũ trôi qua, Đoạn Dịch và Bạch Vĩnh, một trước một sau đi ra khỏi trạch viện. Tòa trạch viện này, thật ra chỉ là để thỏa mãn dục vọng cá nhân mà kiến tạo ra thôi. Đoạn Dịch nhìn Bạch Vĩnh không chút lưu luyến mà rời đi, cánh tay bị đâm đột nhiên càng cảm thấy đau đớn...

55. Chương 55

Thời gian chậm rãi trôi qua, một ngày, một tháng, chậm rãi xẹt qua không một tia dấu vết. Ngồi bên chiếc bàn gỗ, Đoạn Dịch cảm thấy chán đến chết. Dục nhi thì khác hẳn, hình như ngày nào hắn cũng không dùng hết tinh lực mà chạy tới chạy lui khắp hầu phủ.

“Dĩ Hà chủ nhân, mau nhìn xem, con mèo béo quá trời!”

Đoạn Dịch bị Dục nhi lôi kéo trên con phố nhộn nhạo, ngày thứ tư hàng tháng, người hầu trong hầu phủ đều được ra khỏi phủ nghỉ ngơi. Tới ngày này, Dục nhi giống như một đứa trẻ được cho kẹo, trên mặt luôn mồm cười ngọt ngào lôi kéo Đoạn Dịch chạy khắp nơi.

“Dĩ Hà chủ nhân, Dục nhi đi mua đặc sản Ngưng Ải quốc cho ngài nhé!” Vừa nói Dục nhi vừa nhảy về phía cửa hàng bán kẹo hồ lô.

“...” Đoạn Dịch muốn kéo Dục nhi lại, nhưng một dòng người đã ngăn cản hắn.

“Lệ nhi! Rốt cục cũng tìm thấy đệ rồi!” Đột nhiên có một đôi tay từ đằng sau vỗ lên vai Đoạn Dịch: “Tên hoàng đế khốn nạn kia dám giấu đệ trong hầu phủ... hại chúng ta tìm mãi không được!” Xoay người lại, Đoạn Dịch nhìn thấy một nam tử tóc dài màu vàng đang cười nói, đôi mắt xanh lam làm hắn cảm thấy vô cùng thân thiết.

“...” Đoạn Dịch sững sờ, nhìn nam tử trước mắt, có chút khó hiểu.

“Đệ không nhớ sao... cũng khó trách, phụ hoàng tổn thương đệ như vậy... nếu không yêu cầu hoàng đế nước kia trao đổi đệ đến nơi này, phỏng chừng đệ...” Nói tới đây, nam tử tóc vàng bỗng nhiên dừng lại, nhìn đôi

mắt đầy khó hiểu của Đoạn Dịch: “Tô nhi cùng Tử Nguyệt còn đang tìm đệ đấy, mau theo ta.” Ngay sau đó, nam tử liền lôi kéo Đoạn Dịch bỏ chạy.

Chờ một chút! Đây... rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đi theo nam tử đến một quán trà, Đoạn Dịch có chút thở dốc. Nhưng vị nam tử kia lại coi như không có chuyện gì mà lôi kéo hắn lên lầu.

Lầu hai của quán trà trống trơn, không âm ỉ như ở dưới lầu, chỉ thấy hai người nam tử lạ mặt đang ngồi ở chiếc bàn cạnh đó.

“Đại ca! Cần gì phải bao trọn lầu hai chứ!... Tứ ca...!” Một nam tử tóc ngắn màu đỏ đang muốn gào lên với nam tử tóc vàng, bỗng nhìn thấy Đoạn Dịch, cả người liền sững sờ... “Oa!! Tứ ca, rốt cuộc cũng tìm được huynh rồi!” Vừa nói nam tử tóc đỏ vừa kích động ôm chặt lấy Đoạn Dịch.

“Tứ đệ... được gặp lại đệ, thật sự tốt quá...” Một nam tử khác ngồi cạnh đó cũng đứng dậy chậm rãi đi tới, nhìn Đoạn Dịch mà tươi cười vui vẻ...

Đối với sự việc bất ngờ này, Đoạn Dịch có chút nghi hoặc.

Mấy người kia, rốt cuộc là ai...?

“Sự việc lần trước có lẽ đã khiến Lệ nhi sợ hãi quá độ, để ta giải thích.” Nam tử tóc vàng quàng tay lên vai Đoạn Dịch: “Ta là Thượng Quan Cẩm Duyên, là đại ca của đệ, đại hoàng tử Ngưng Ai quốc, còn đây là Thượng Quan Phi, lục hoàng tử, Thượng Quan Tử Hư, tam hoàng tử...”

“Tứ Lệ, hoan nghênh về nhà...”

56. Chương 56

Tìm không thấy, khắp nơi cũng không thấy...

Dưới ánh hoàng hôn, Dực nhi lo lắng tìm kiếm xung quanh, tất cả những nơi có thể Dực nhi đều đã tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy hình bóng của Dĩ Hà.

Dĩ Hà chủ nhân, đừng dọa Dực nhi nha...

Kiệt sức mà ngồi xổm xuống góc tường thở dốc, lại nghĩ tới Dĩ Hà đột nhiên biến mất khiến nước mắt Dực nhi cũng nhanh tuôn ra...

“Oa oa... Dĩ Hà chủ nhân, rốt cuộc ngài đi đâu rồi...”

Dực nhi cuộn người lại, như một tảng vật bị chủ nhân vứt bỏ, đôi mắt đáng thương nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Bỗng trên vai cảm thấy có cái gì đó nặng nề, ngẩng đầu lên, Dực nhi nhìn thấy Dĩ Hà đang vỗ vỗ bả vai của mình, trên mặt còn mang theo nụ cười ôn hòa.

“Dĩ Hà chủ nhân... Oa oa! Rốt cuộc ngài đi đâu thế...” Đứng bật dậy, Dực nhi nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

“Lệ nhi, ta biết phụ hoàng dùng đủ mọi cách hành hạ đệ, huynh đệ chúng ta cũng rất bất bình. Hôm nay đại cục đã định, Ngưng Ai quốc cuối cùng đã thay ngôi đổi chủ, trừ bốn người chúng ta ra, các hoàng tử khác cũng bắt đầu tranh quyền đoạt thế. Nhưng tất cả phe cánh đều còn non, cho nên bằng lực lượng của bốn người chúng ta, nhất định có thể đoạt được giang sơn.” Thượng Quan Cẩm Duyên trang trọng nhìn Đoạn Dịch, hy vọng hắn có thể gia nhập vào cuộc chiến đoạt giang sơn này.

Lại vì ngôi vị hoàng đế mà kéo bè kết phái, cái loại này mình đã xem đủ rồi.

Đoạn Dịch khinh thường nhìn về phía khác, trong mắt hoàn toàn chẳng nề nang gì ba người trước mặt.

“Tứ đệ, việc này có thể thành công hay không hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của đệ...” Cầm lấy bả vai Đoạn Dịch, Thượng Quan Tử Hư lo lắng nói.

Thật nhàm chán, gạt tay Thượng Quan Tử Hư xuống, Đoạn Dịch như trước coi rẻ tất cả rồi xoay người bước đi.

“Tứ đệ, nếu ta làm vua, nơi đây, rất có thể sẽ thuộc về ngươi...” Nhìn về phía cửa, Thượng Quan Cẩm Duyên thản nhiên nói, sợi tóc vàng chói theo gió tung bay trong không trung.

Là của ta...?

Một điều kiện thật mê người.

Quay lại nhìn bốn người, Đoạn Dịch nở một nụ cười khinh miệt.

Như vậy, giao dịch đã thành công...

Đoạn Dịch đi ra, bỏ lại ba vị hoàng tử đằng sau.

“Đại ca, tứ đệ hình như đã thay đổi thành một người khác...”

“Ừ... rất kiêu ngạo... không hề giống hần...”

“Ai nha! Kệ đi, chỉ cần lật đổ được bạo quân kia là được, đệ không muốn bị hấn hành hạ nữa.”

57. Chương 57

Ngưng Ải quốc

“Tam hoàng tử điện hạ, bệ hạ đang nói chuyện quan trọng với lục hoàng tử, tạm thời không thể gặp ngài...” Thị vệ lễ phép ngăn cản Thượng Quan Tử Hư.

“Có chuyện quan trọng... chuyện gì mà quan trọng hơn cả thông tin của nước láng giềng...” Giả vờ cau mày, Thượng Quan Tử Hư làm bộ không hiểu gì.

“Tiểu Hư, chờ phụ hoàng bàn chuyện quan trọng với Phỉ nhi xong đã.” Thượng Quan Cẩm Duyên ưu nhã đưa tay khoác lên vai Tử Hư, rồi nói tiếp: “Hay là chúng ta đừng nên quấy nhiễu bọn họ, đi thôi, dù sao vẫn còn việc phải làm...”

Tử Hư vui vẻ cười: “Cũng đúng, đi thôi Cẩm Duyên đại ca.”

“Đáng ghét...” Bên trong phòng, tiếng rên rỉ kiêu mị đứt quãng truyền ra.

“Ôi, Phỉ nhi đáng yêu của ta, các ca ca của con cũng không quản con nữa rồi.” Một nam nhân vóc dáng thon cao đang ghé vào thiếu niên tóc đỏ bị cột trên đầu giường.

“Ngươi... hỗn đản... a!” Cố gắng phun ra vài chữ, cuối cùng lại bị nỗi đau đớn kịch liệt ngăn cản. Thiếu niên tóc đỏ vẻ mặt tràn đầy thống khổ.

“Thật không thông minh mà, xem ra còn phải điều giáo thêm.” Nam nhân vừa nói vừa vươn tay tới hạ thể của thiếu niên.

“A! Dừng lại!!”

Bên trong phòng thoáng chốc tràn ngập tiếng rên rỉ đau đớn của thiếu niên.

“Theo ta ra ngoài một chút.” Bạch Vĩnh đi vào Thiên Giáng các, nói với Đoạn Dịch đang ngăn người ngồi trên giường.

“...”

“Đi thôi, chủ nhân.” Dực nhi nhu thuận cầm áo choàng khoác lên người Đoạn Dịch.

Là ngày hôm nay ư... đúng rồi, cùng mấy người kia giao ước hình như là hôm nay...

Qua con đường đầy xóc nảy, Đoạn Dịch đi vào một cánh cửa lớn đầy hoa lệ, tới một đoạn hành lang, tiến vào trong căn phòng rộng rãi, Bạch Vĩnh trang nghiêm cúi người, cung kính hô: “Hoàng thượng...”

“Vũ Văn, đệ tới rồi hử.” Chỉ nghe thấy một thanh âm vô cùng quen thuộc vang lên từ sau tấm rèm.

“Vâng, đệ đã mang theo cả tứ hoàng tử tới.”

“Ừ.”

Hoàng thượng chậm rãi bước ra, Đoạn Dịch liếc mắt một cái liền nhận ra ngay...

Nhiễm Húc...

Đây là kiếp trước của hửn sao...

Thì ra từ kiếp trước, ba người chúng ta đã có gút mắc với nhau rồi...

“Truyền lệnh, đêm nay hoàng cung thiết yến tiệc, triệu tập tất cả quốc vương các nước.”

Tiệc rượu của hoàng tộc quả nhiên danh bất hư truyền, cái bàn dài hơn mười thước tràn đầy đồ ăn thức uống, cũng rất nhiều người ăn mặc khác nhau ngồi đó, đương nhiên kể cả người của Ngưng Ải quốc. Nhìn quốc vương Ngưng Ải quốc đang ôm Thượng Quan Phi, Đoạn Dịch trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng chán ghét. Mười quyền soán vị không phải là chuyện của hửn, đối với hửn mà nói, có được Bạch Vĩnh mới là điều quan trọng nhất.

Yến hội diễn ra rất thuận lợi, kính rượu, uống rượu, phát rượu liên tục, mà món ngon thì lại chẳng ai thèm nhấm nháp.

“Ta có chút say.” Bạch Vĩnh cung kính đứng dậy, nhìn về phía Nhiễm Húc gật đầu một cái, sau đó đi về phía rừng cây u tĩnh đằng xa...

Hửn muốn đi đâu?

Đoạn Dịch thấy vậy liền đi theo Bạch Vĩnh, đến giữa rừng cây, bỗng Bạch Vĩnh ngừng lại.

“Cuối cùng ngươi cũng không giết hửn... ngươi yêu hửn rồi sao?” Trên cây, một tên hắc y nhân bỗng nhảy xuống, đi tới trước mắt Bạch Vĩnh mà chất vấn hửn.

“Không, không phải, chỉ là ta không thể hạ thủ giết người được mà thôi...”

“Nếu vậy, ngươi phải chết chính là ngươi... Ta nói ngươi biết, dù ngươi không giết hửn, huynh đệ chúng ta vẫn sẽ giết sạch tất cả mọi người đang ở yến tiệc kia!”

Từ phía yến tiệc đang diễn ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Thượng Quan Cẩm Duyên bắt đầu động thủ rồi sao?

“Ta biết.” Bạch Vĩnh lẳng lặng chờ đợi.

“Vậy giờ ngươi chịu trừng phạt đi!” Nói dứt lời, thanh trường kiếm trong tay hắc y nhân vung lên, đâm nhanh về phía Bạch Vĩnh.

Không!!!

Không suy nghĩ nhiều, Đoạn Dịch theo bản năng lao vội ra, lấy thân đỡ lấy một kiếm đang đâm về phía Bạch Vĩnh, sau đó cầm tiểu đao mang theo để phòng thân hướng về phía hắc y nhân.

Đối mặt với tình cảnh này, Bạch Vĩnh mặt vẫn không chút đổi sắc.

“Ngươi thật là khờ, ta biết ngươi vẫn đi theo ta...” Nhìn Đoạn Dịch chậm rãi ngã xuống, Bạch Vĩnh giấu cột tước cười: “Đời này, bất luận kẻ nào ta cũng không tin...” Sau đó phất tay áo, xoay người đi vào trong rừng sâu...

Đoạn Dịch chậm rãi ngã xuống... nghĩ muốn giữ Bạch Vĩnh lại, nhưng thế nào cũng không phát ra tiếng. Muốn vươn tay, nhưng chỉ chạm được đến sợi tóc thật dài.

Thân thể dần lạnh như băng, ý thức cũng trở nên mơ hồ...

Đời này, chẳng lẽ ta không cách nào giữ được ngươi sao...

“Ôi, kiếp này duyên đã hết, cần gì phải cưỡng cầu đây?”

Nháy mắt, Đoạn Dịch lại ở trong “phòng làm việc” của Diêm Vương.

“Chỉ có thể trách người không biết quý trọng, duyên phận cứ thế trôi qua. Vô luận cho người bao lần cơ hội, người cũng chỉ có kết cục này.”

“Vậy sao...” Đoạn Dịch cúi xuống nhìn vào hồ nước, thấy Bạch Vĩnh đang cùng một người nam nhân...

“Cũng khó trách, người trẻ tuổi như các người đều không biết quý trọng những gì trước mắt. Cho người một bài học, cố mà quý trọng đi, bây giờ vẫn còn kịp đó!” Câu nói của Diêm Vương gia như một đòn đâm thẳng vào lòng Đoạn Dịch.

Quý trọng ư... đã quá muộn rồi...

Đột nhiên, thời gian xoay chuyển thật nhanh, vạn vật nghịch chuyển, Đoạn Dịch cảm thấy tất cả cũng đều đang quay lại.

“Ầm.” một tiếng, Đoạn Dịch mất đi tri giác...

“Đoạn Dịch! Đoạn Dịch! Người sao vậy?” Chậm rãi mở mắt ra, Đoạn Dịch nhìn thấy mình đang ở trong phòng làm việc của tập đoàn Đoạn thị, hai người này...

Quan Lưu cùng... Bạch Vĩnh?!

“Đoạn Dịch, người sao vậy, sao đột nhiên không nói gì? Nhanh xem chứng cứ này, còn cả dấu vân tay của nam nhân nữa.” Quan Lưu vừa nói vừa giơ lên cho Đoạn Dịch coi, ai dè, Đoạn Dịch chẳng thêm bận tâm, mà chỉ vội vàng vọt đến trước mặt Bạch Vĩnh rồi ôm chặt lấy hắn.

“Oái?” Bạch Vĩnh run rẩy nằm trong lòng Đoạn Dịch, tưởng rằng Đoạn Dịch sẽ giận dữ với mình một phen, ngờ đâu...

“Đi thôi, chúng ta đi du lịch, đi tới những nơi mà người muốn.” Đoạn Dịch vừa nỉ non bên tai Bạch Vĩnh, vừa ôm hắn bước nhanh ra khỏi phòng.

“Người... người tin tưởng ta?” Trong thang máy, Bạch Vĩnh vẫn chưa bình tĩnh được mà nhìn Đoạn Dịch, nhưng lại phát hiện trong đôi mắt hắn, tất cả đều là hình bóng của mình...

“Tin tưởng, ta vĩnh viễn tin tưởng người...” Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch nói tiếp: “Ta đã mơ một giấc mộng thật dài, một giấc mộng đủ để ta hối hận cả đời... Sau khi tỉnh mộng, ta thề tuyệt đối sẽ không làm cho giấc mộng này tái hiện...”

“...”

“Đi thôi, ra nước ngoài, chúng ta cùng sống một cuộc sống hạnh phúc.”

“Ừm...”

Nụ cười ngọt ngào một lần nữa lại hiện trên gương mặt của Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch cảm thấy còn sống trên đời thật là tốt...

58. Chương 58

Biển rộng mênh mông, ánh lên đủ loại màu sắc rực rỡ, phẳng phất như ẩn chứa vô số bảo thạch quý báu, tạo nên một quang cảnh hoa mỹ mà thoát tục.

Trên bầu trời, đàn hải âu ưu nhã bay qua bay lại, một số thì đậu trên bãi cát vàng óng ả. Cách đó không xa, Bạch Vĩnh đang nằm phơi nắng, nhìn thế giới như thiên đường ở trước mắt, làm hắn cảm thấy xúc động muốn khóc òa lên. Vốn tưởng bản thân đã bị vây hãm trong địa ngục, vậy mà trong chốc lát, hắn lại phát hiện phía sau chính là một thế giới tuyệt vời... hạnh phúc tới thật quá nhanh...

“Rất đẹp đúng không.” Thanh âm quen thuộc đầy ôn nhu từ phía sau truyền tới: “Đây chính là hòn đảo tình yêu vì người mà được dựng lên đó...”

Ha ha, cái tên thật kỳ quái, Bạch Vĩnh vui vẻ tươi cười, xoay người nhìn Đoạn Dịch, ai ngờ lại bị một đôi môi ấm áp tấn công, triền miên mà lại dịu dàng, kéo dài lâu thật là lâu...

“Đừng nín thở như thế, nếu thấy khó chịu thì nói đi.” Sau khi hôn xong, Đoạn Dịch nhìn người yêu sắc mặt đỏ bừng, rõ ràng vốn là do thiếu dưỡng khí, làm hắn không khỏi cảm thấy có chút đau lòng: “Chỉ nghĩ cho ta, mà chẳng biết lo cho chính mình...”

“Ai nói...” Nhỏ giọng nói xạo, Bạch Vĩnh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, Đoạn Dịch, đã thật sự thay đổi rồi ~ “Đôi mắt nhìn thấy rồi chứ...”

“Ừ, cũng tốt lắm.”

Mấy tháng nay, Đoạn Dịch sống cùng Bạch Vĩnh trên hòn đảo nhỏ này, để Bạch Vĩnh có một không gian an bình tĩnh dưỡng. Mỗi ngày, Đoạn Dịch đều tỉ mỉ đưa Bạch Vĩnh đi dạo quanh đảo, kể cho Bạch Vĩnh nghe về khung cảnh mỹ lệ. Điều này làm cho khúc mắc trong lòng Bạch Vĩnh rất nhanh được tháo gỡ, thị lực cũng đã khôi phục lại.

“Cám ơn người...” Ngẩng đầu nhìn Đoạn Dịch, Bạch Vĩnh ngọt ngào mỉm cười.

“Người cười thật đẹp, nói thật, bây giờ ta chỉ muốn áp đảo người~”

“Người...” Khuôn mặt thoáng chốc đỏ ửng lên, nhìn gương mặt xinh đẹp của Đoạn Dịch đang nở lên nụ cười xấu xa, Bạch Vĩnh chỉ muốn thật nhanh rời khỏi chỗ này. Bởi vì, nếu không đi, chuyện đang chờ hắn chỉ sợ vượt qua hắn dự liệu rất nhiều.

“Vĩnh... người đi đâu thế?”

“Toilet.”

“Toilet ở bên kia mà.”

“Vây... đi bơi.”

“Ta đi cùng người~”

“Hả? Không cần đâu!... Ta đi nấu cơm.”

“Ta cũng nấu.”

“... Ta đi đâu cũng được, chỉ cần không ở cạnh người là được...”

“Ha ha, muốn chạy trốn, đâu dễ dàng vậy. Nếu thân thể người đã tốt, vậy phải bồi thường quãng thời gian vừa rồi cho ta chút.”

“Đoạn Dịch... người làm gì... a~ đừng~ ưm...”

“Vĩnh, đúng là những lúc thế này, giọng người nghe hay nhất~”

“Buông tay.... a... ưm...”

Có đôi khi, hạnh phúc chỉ trong nháy mắt cũng là quá đủ.

Không cầu tình yêu say đắm khắc tâm can.

Không cầu đời đời kiếp kiếp được luân hồi.

Chỉ cầu tại thời khắc này,

Ta có thể hết lòng yêu thương người.

Qua hôm nay, qua ngày mai, rồi ngày nữa... đến khi gần đất xa trời, được nhìn lại tấm ảnh chụp hạnh phúc đã ố vàng này, hồi tưởng lại tất cả những gì ngọt ngào đã qua, như vậy đã là quá đủ...

Con đường chúng ta đã qua không bình yên, gặp biết bao nhiêu khó khăn gian khổ, trời cao biển rộng, mệnh mỏng những nước cùng mây. Dù vậy đến cuối cùng vẫn phải lìa xa, trong không gian thăm đăm đó, cũng chỉ có ký ức hạnh phúc làm bạn....

Không cách nào bảo đảm lời hứa hẹn, vậy thì giờ đây hãy cố lưu lại những ký ức hạnh phúc đi.

Vĩnh, người hiểu rõ rồi chứ!

Giờ khắc này, hay một khắc ngày mai, cũng có lẽ lâu hơn nữa...

Ta yêu người.

~HOÀN CHÍNH VĂN~

59. Chương 59: Pn1

“Dừng a~ ư...” Trên chiếc giường king-size trải drap trắng tinh, một nam nhân bị trói hai tay trên thành kim loại điêu khắc tinh tế, cái móng tròn trịa nhếch cao.

“Ha ha.” Nam tử tuần tú nhẹ giọng cười cười đầy vẻ hoa mỹ trông cuốn hút vô cùng: “Đại thúc vẫn hấp dẫn như xưa.” Chỉ xét riêng phong độ cùng khí chất, nam tử đã đủ mị lực mê đảo trăm ngàn thiếu nữ.

“Dừng... đừng nghịch nữa... Đoạn Dịch...” Hơi thở nam nhân hỗn hển rối loạn cùng gò má ửng hồng như rặng mây sớm.

“Chịu không nổi rồi sao! Ta mới dùng ngón tay thôi mà đại thúc đã không nhịn được? Thân thể Vĩnh Vĩnh thật *** đáng đó nha!”

“Nào phải...” Đoạn Dịch đột nhiên đổi cách xưng hô làm Bạch Vĩnh nhất thời chưa kịp thích ứng, hấn ngược ngáp phản bác.

“Còn chối...” Khóe miệng khê cong thành hình trăng non, bạc môi nam tử dần tiến gần đôi môi sưng đỏ của hấn, đầu lưỡi nhẹ nhàng luồn vào khoang miệng ẩm áp... từ tốn... chậm rãi.... Bạch Vĩnh có chút khó chịu, cơ thể nhúc nhích ngọ nguậy hồng tránh né, nhưng Đoạn Dịch lại nhẹ nhàng phun ra vài chữ: “Chúng ta bắt đầu nào.”

Hơi thở mị hoặc tung bay mơn trớn khiến gương mặt hấn vốn hồng lại càng hồng thêm.

“Bắt đầu...” Nam nhân mông lung thắc mắc: “Bắt đầu cái gì... a.... chờ chút!”

Vứt bỏ tiếng hét thảm thiết ngoài tai, Đoạn Dịch nhanh chóng đem cự vật to lớn của mình chôn vào mật huyết mị hoặc kia.

“Thân thể Vĩnh Vĩnh thật tuyệt!” Nam tử vô thức cất giọng khen ngợi, hoàn toàn không quan tâm nam nhân dưới thân đang đau đến rớt nước mắt mà tiếp tục quất xuyên liên tục.

“Chậm đã... a... dừng...” Va chạm mãnh liệt khiến nam nhân không thốt nổi một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể há mồm thở dốc. Tiếng rên rỉ *** mỹ tràn ngập khắp gian phòng.

“Dừng a... ư.... chậm... chậm chút đi...” Tốc độ quất xuyên dường như đã vượt qua sức chịu đựng của nam nhân, hấn có cảm giác toàn bộ nội tạng tựa hồ đã bị đâm thủng: “Ừm a...”

Từng trận khoái cảm hút hồn dâng trào theo luồng tê dại đau đớn khiến Bạch Vĩnh trầm luân không xác định được bản thân đang chìm nổi giữa thiên đường hay địa ngục.

“Ư a!” Chớp mắt, Bạch Vĩnh bỗng kẹp chặt làm hại Đoạn Dịch tiết ra.

“...” Trong tích tắc ngắn ngủi, bầu không khí xung quanh yên tĩnh đến dọa người.

Tiêu rồi....

Bạch Vĩnh biết Đoạn Dịch đã tức giận. Lúc Đoạn Dịch nổi nóng, chung quy người chịu khổ vẫn chỉ có mình hấn thôi... Nhớ lại thái độ Đoạn Dịch đối xử với hấn suốt quãng thời gian trước, Bạch Vĩnh như chim sợ cành cong, vô thức run rẩy cả người... Gắt gao nhắm chặt làn mi, căng thẳng chờ đợi giây phút trừng phạt rơi xuống.

Kỳ lạ ở chỗ, Đoạn Dịch lại duỗi tay về phía phân thân Bạch Vĩnh, nhẹ nhàng vuốt ve đùa giỡn.

“A...” Khoái cảm kích thích liền truyền tới.

“Vĩnh Vĩnh kêu thật dễ nghe.” Đoạn Dịch ôn nhu cười cười: “Người còn chưa phát tiết đúng không...”

“Hả?” Bạch Vĩnh trừng lớn hai mắt khó tin, thần trí hoang mang chẳng biết hành động thế nào cho phải...

Đoạn Dịch... bị sao vậy...

“Không cần sợ hãi...” Thanh âm Đoạn Dịch tràn đầy tự trách xen lẫn xót xa: “Ta vĩnh viễn sẽ không thương tổn Vĩnh Vĩnh nữa...” Cởi trói cho Bạch Vĩnh, Đoạn Dịch xoay người hất lại.

“Đoạn Dịch...?”

“Sau này hãy gọi ta là Dịch...”

“Dịch?!” Trước tên gọi quá mức thân mật, Bạch Vĩnh vô cùng kinh hách. Dù gì Đoạn Dịch cũng chưa từng cho phép bất cứ ai gọi hắn là Dịch.... ngay cả Lục Triệt cũng không ngoại lệ...

Đang lúc Bạch Vĩnh sững sờ thì Đoạn Dịch bỗng ngậm lấy phân thân hắn.

“Người làm gì...?!” Bạch Vĩnh cố gắng giãy ra, song bị bàn tay cứng rắn của Đoạn Dịch kìm giữ chặt chẽ.

“Đương nhiên là... giúp Vĩnh Vĩnh phát tiết rồi...” Đôi mắt xanh lam tràn ngập ý cười, Đoạn Dịch lúc này, trông càng đầy mị lực hấp dẫn...

“Đừng! Ừ a... đừng như vậy! Dịch.... ừ a... không được... a a a a...” Bạch Vĩnh hét lên chói tai rồi phun dòng chất lỏng mà đạt cao trào...

Đoạn Dịch hớn hờ hài lòng như mở cờ trong bụng.

Vĩnh Vĩnh...

Rất cục người cũng chịu gọi ta là Dịch.

Từ nay về sau...

Người chỉ thuộc về mình ta....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-thuc>